

Halkın Günlüğü

YIL: 2 SAYI:15 1-16 MART 1998 FİYAT:150.000 (KDV DAHİL)

KARŞI-DEVİRİMCİ ŞİDDETİ; DEVİRİMCİ ŞİDDETLE YANITLAMAK ZORUNLULUKTUR

Faşizmin, 28 Şubat 1997 tarihinde başlattığı sürecin adım adım uygulanmasından başka bir anlamı olmayan bugünkü gelişmelerin kitlelerin gözlerinden kaçırmalarının en etkili yönteminin "demokratikleşme" adı altında yürütülmesinin faşizme küçümsenmeyecek olanaklar sunduğu kendi tecrübeleriyle de sabittir.

Egemenliğini yıldırıcı devlet terörü dışında sürdürme şansına sahip olmayan faşizmin, '98 yılına biçtiği misyonun tamamen imha ve kıyıcılık olduğu iki aylık dönemde net olarak ortaya çıkmış durumdadır.

Refah Partisi'nin fiilen kapatılmasından ve iktidar nimetlerinden yalıtılmasından sonra "iç düşman" tespitine uygun olarak ulusal ve toplumsal kurtuluş güçlerine karşı her alanda devlet terörü dalga dalga yürürlüğe sokulmuş durumdadır. Susurluk cumhuriyetinin bütün beyin takımının gerilla alanlarında konuşlandırılması gerçeğinin de bir kez daha açık bir şekilde gösterdiği bu terör dalgasının öncelikli hedefleri arasında gerilla güçleri ve Kürt ulusu bulunmaktadır. "Gerillayı bitirme yılı" olarak belirlenen politika ekseninde Kürt coğrafyası ve Karadeniz asker postalları altında ezilmektedir.

● Sayfa 3'de

SAHTE SENDİKA YASANIZ; EMEKLİLERİ KANDIRAMAZ

Dokuz yıldır, toplumsal olaylara karşı tavrıyla emekçi memurların sesi-soluğu ve gücü olan sendikaların zaptı-rapt altına alınması bu devlet için kaçınılmaz olan, sürecin dayattığı bir görevdi. Yeniden yapılanma dedikleri sözde reformları tam da bunu gerektiriyor.

Muhalefetteyken 'Bana 100 gün verin Susurluk'u, çeteleri çözerim', hükümete gelir gelmez, "98 yılı demokrasi, toplumsal barış ve insan hakları yılı olacak" diyen M.Yılmaz ve ortakları işbaşına gelir gelmez parti kapatmalar, gazete bürolarının basılması, yargısız infazlar vb. muhalif kişi ve kurumlara karşı girişilen topyekün saldırı politikalarıyla ne kadar demokrat ve barışçıl olduklarını ve insan haklarından ne anladıklarını da ortaya koymuş oldular.

Geçtiğimiz günlerde, daha önce sinemalarda oynayan bir film TRT-1'de yayınlandı. Filmin adı Misyon. Konusu ise, Portekiz ve İspanyol sömürgecileri ile bütünleşen kilisenin yerliler üzerindeki katliamını ve bu katliam karşısında vicdanının sesini dinleyen birkaç Cizvit papazının, kilise hiyerarşisini ve İsa fetşesini tepelerle yedi halkın yanına da saf tutulup savaşmasını anlatıyor.

Eminiz, filmi izleyenler, birkaç hafta öncesinde Küba'yı ziyaret eden Papa ve kilise üzerinde düşünmüştür. Çünkü, kilise tarihsel akışın seyrine göre kendisini biçimlendirmiş olsa bile, sömürücülerin ideolojik alandaki bir kalkışı olma şeklindeki tarihsel misyonunu yerine getirmişti.

Latin Amerika, kilisenin hassasiyetle üzerinde durduğu bir bölgedir. Dolayısıyla bunun sebebini, kilisenin amacını ve tarihsel gelişimini Latin Amerikalılardan dinlemekte fayda var. Sözü, şimdilerde tecrit bir şekilde Peru gericiğinin elinde esir bulunan, PKP Başkanı Gonzalo'ya bırakalım:

"Bu nedenle, sorduğunuz soru, görüşümüzce kilise hiyerarşisi ile, yani Papalık ile, Roma çağında güçlü bir aygıt olarak gelişmeyi başaran eski teokrazi ile ilişkilidir. Daha sonra kendisini feodalizm şartlarına uyarlayarak muazzam bir güç, eskisinden de büyük bir güç elde etmiştir. Ama her durumda halkın mücadelesini dizginlemeye çalışmış ve şartlar değiştiğinde kendisini yeni duruma adapte ederek, ideolojik alanda gerici bir kalkınma olarak hareket edip ezenlerin ve sömürücülerin çıkarlarını savunmuştur.

Kilise ile burjuva devrimi, yani eski burjuva devrimi arasındaki ilişkiyi hakikateniz bu açıyla görebiliriz. Örneğin Fransa Devriminden söz ediyorum. Kilise ateşli bir şekilde feodaliteyi savunmuştu ve birçok mücadeleden geçilip feodalizm devrildikten sonra tekrar ediyordum, birçok mücadeleden sonra kendisini burjuva düzene adapte etmiş ve bir kez daha yeni sömürücülerin hizmetinde bir araç haline gelmiştir. Bugünkü durumda, önü alınamayan bir tarihi süreç söz konusudur. Proleter Dünya Devrimi çağı, 1917'de başlayan yeni çağ, eski kokuşmuş toplumsal düzeni değiştirmek ve gerçekten yeni bir toplumu, komünizmi yaratmak için proleteryanın devrimlere nasıl önderlik edeceği sorusunu sınımlıdır. Bu durum karşısında kilise nasıl hareket ediyor? Eskiden olduğu gibi yaşamını sürdürmenin yollarını arıyor. II. Vatikan Konseyi'nin temeli budur; ilkin her zaman yapmış oldukları gibi eski düzeni savunmayı ve sonra da yeni sömürücülere hizmet etmek için, kendilerini yeni şartlara uyarlamayı, adapte olmayı mümkün kılacak şartları geliştirme amacındadır. Bunu hedefliyor. II. Vatikan Konseyi'nin özü budur.

Yeni Hristiyanlık Seferberliği sorunu, kilise hiyerarşisinin ve somut olarak Papa'nın, 1984'te Papa'nın kendisinin de söylemiş olduğu gibi dünya katoliklerinin yarısını yaşadığı Latin Amerika'nın rolünü nasıl değerlendirdiğini ifade ediyor. Dolayısıyla, Amerika'nın keşfinin 500. yıldönümünü, sözde bir Yeni Hristiyanlık Seferberliği hareketi geliştirmek için vesile olarak kullanıyorlar. Özellikle umutları şu: Hristiyanlaştırma Seferberliği, Amerika'nın

keşfini takiben 1494'de resmen başladı. Dolayısıyla, bu yeniyl dönümü kutlarken kendi kalelerini, üyelerinin yarısını, kendilerini ayakta tutan kalenin yarısını savunma adına bir 'Yeni Hristiyanlık' geliştirmek istiyorlar. Hedefleri bu. Hiyerarşi ve Papalık, bu şekilde Amerika'daki mezicilerini savunmayı, Latin Amerika'yı hakimiyeti altında bulunduran esas güç ABD emperyalizmine hizmet etmeyi amaçlıyor.

Ama bu planı, Hristiyanlaşmanın bininci yıl dönümü vesilesiyle Sanyetler Birliği ile ilişkilerle bağlantılı olan, Çin revizyonizmi ile Polonya'da, Ukrayna'da vb. kilisenin faaliyetleri ile bağlantılı olan dünya çapında bir kampanya ve plan çerçevesinde kavramalıyız. Bu dünya çapında bir plandır ve 'Yeni Hristiyanlık Seferberliği' bunun bir parçasıdır. Her zaman olduğu gibi, onlar mevcut toplumsal düzeni savunuyorlar, onun ideolojik kalkını olmayı amaçlıyorlar, çünkü gericiğin ideolojisi, emperyalizmin ideolojisi artık kurdunya çıkmıştır. Gelecekte de yine kendilerini uyarlamaya ve yaşamalarını sürdürmeye çalışacaklardır. Ama gelecek farklı olacaktır, eskisi gibi olmayacaktır. Sömürü ve haksız yerle bir edilip yok olma, din ortadan kaybolacaktır. Papalık, sömürücü sınıflara hizmet ettiği için ve gelecekteki sömürücü bir sınıf olmadığı için, Papalık hayatta kalmayacak ve dinin kendisi yok olacaktır. O zamana kadar, yani objektif şartlar içerisinde ilerleyen insanlık, açık, bilimsel ve dünyayı dönüştürücü bir bilinç elde edene dek, dini inanç özgürlüğü tanımak zorundadır. Dolayısıyla, Yeni Hristiyanlık Seferberliği'ni, kaçınılmaz olarak geleceğini bildiği yeni bir dönüşüm şartlarında, kilisenin yaşamayı sürdürme planı çerçevesinde tahlil etmeliyiz."

Gonzalo'dan yaptığımız bu alıntı, kilise şahsında gericiğin ezen ve ezilen sınıflar açısından oynadığı tarihsel misyonu ve günümüzde aldığı yeni biçim ve politikalarının güzel bir teşhir ve deşifresini içermektedir. Ki, bu aynı zamanda proleter devrimcilerin dine bakış açısının özü ifadesi durumundadır.

Bu düşüncelerden hareketle, Papa'nın Küba gezisinin, "kilisenin faaliyetleri ile bağlantılı" olarak, emperyalizmin yürüttüğü "dünya çapında bir kampanya"nın parçası olduğu gün gibi ortadadır.

"ABD ile Küba arasında iyi ilişkiler kurulmak. 500 siyasi tutuklu serbest bırakılmalı. Küba yönetimi. İnsan hakları ihlallerinden vazgeçmelidir. Alle, okul ve kilise bir eğitim topluluğu oluşturmali ve Küba'nın çocukları insanîyet içinde yaşamalı." Papa'nın ABD emperyalizmini, Küba'ya uyguladığı ambigodan dolayı knadığı demagojik adliğini bir kenara bırakırsak, sık sık ylenelediği ve bizim de yukarıya yorumuz olarak aldığımız istemleri, kilise kurumunun emperyalizminin has savunucusu olduğunun açık ispahıdır. Kilise, sınıflar tarihinde, her zaman olduğu gibi, ezilen dünya halkları-

nın devrimci mücadelesi karşısında egemen sınıflara kalkan olma işlevini birerini şaşırtmayan bir şekilde tekrar yerine getirmiştir.

Ne var ki, Küba yönetiminin Papa'ya gösterdiği "engin" hoşgörü de bizleri şaşırtmış değildir. Fidel Kastro, Küba'nın "dünyadaki tek sosyalist ülke olduğu" güncü yutturmacasıyla övünedursun, Papa'nın ziyareti, Küba'daki "sosyalizmin" kıymetinin "kendinden menkullüğünü" bir kez daha göstermiş oldu. Zira, dini gericiğin sembolik temsilcisi Papa'ya "dünyanın birçok sorunu konusunda aynı şekilde düşünüyoruz" demek, bir devrimci, hele hele bir sosyalist için akıl kanı değildir. Bu, olsa olsa bir burjuvanın işi olabilir. Tıpkı Fidel Kastro gibi. Çünkü, dini gericiğin temsilcisi ile devrimci, sosyalistlerin "dünyanın birçok sorunu konusunda" zerre kadar aynı şekilde düşünmeleri mümkün değildir. Ama Fidel Kastro tüm dünyanın huzurunda, Papa ile birçok konuda aynı düşündüğünü ilan edebilmektedir.

Daha hala Küba'ya selam gönderenlerin uzun boylu düşünceleri gerekmektedir. Bu çürük dala sarılanların sonunun, daha dün aynı dala sarılmakta diretlenlerin sonundan farklı olmayacağı açıktır. Enver Hoca ile başlayıp Ramiz Alia ile başaşağı olmaktan kurtulmayan AEP revizyonizmine sarılanların, ideolojik iflasi yaşamaları da bundandır. Günümüzdeki sınıfsal hareketlere bakışımızda yeni sömürge, sömürge ülkelerde, AEP çizisiyle hareket eden örgütlerin siyasal etkinliğinin yok deneyecek düzeye düştüğü görülür. Sovyet sosyal emperyalizminin borazanlığını yapan sosyal faşizm ise bir mevtadır sadece.

Proleter devrimcilerin "Küba Komünist Partisi" ile ayrılığı bir veya birkaç noktadaki ayrılık değildir. Aynıkların kökeni sınıfsaldır. Ideolojiktir. Bir emperyalizme taviz iken, bir ise her türlü gerici düşünceye karşı taviz almak, emperyalizme karşı amansız siyasal iktidar mücadelesi vermektir.

Kastro'nun "sosyalizmi" nedir? Bu noktada yine Latin Amerikalı Maoist Gonzalo'ya başvurmakta yarar var: "Diğerlerinden neden farklıyız? Biz halk savası yürütüğümüz için, bu bizi Latin Amerika'daki diğer mücadelelerden farklılaştırmaktadır. Küba'da halk savası yürütülmedi, onların da kendi özgüllükleri vardı ve bu özgüllükleri kasıtlı olarak gözardı ettiler. Önce Küba'nın istisnai bir durum olduğunu söylediler -bunu Guaterra söylemiş ABD emperyalizminin müdahale etmemiş olması gerçeğini. Ama daha sonra bunu unuttular.

Bunun yanı sıra, önderlik edecek bir Komünist Partisi yoktu. Bunlar, "Kübanizm" ile ilgili ve onun beş özelliği ile ilgili meselelerdir. Kurulardaki ezilenleri kurtarmasını talep eden yetersiz sınıf farklılaşması, sosyalist devrimi ve

yu devrimin bir karikatürü, ulusal burjuvazisiz bir birlik cephe, Üs Alanlarının gereksizliği ve daha önce belirliliğimiz gibi, Partiyeye ihtiyaç olmaması...

Sen olarak, bizi farklı kılan diğer bir nokta -sırar edilişini bağışlayan- bağımsızlıkta, kendi kaderine karar verme ile ve kendi özgüncümüze dayanmayla ilgilidir. Başkaları buralara sahip olmadıkları için, birer piyon durumundadırlar, biz değiliz. Son derece önemli diğer bir farklılık şudur: Biz kendimize Marksizmi-Leninizmi-Maoizmi rehber alıyoruz, diğerleri böyle yapmıyor..."

Bu farklılıklardan dolayıdır ki, Küba yönetimi, PKP'nin başkanıyken, 1992 yılında Peru gericiği tarafından yakalanan Gonzalo'nun esir edilişinden memnurluk duyduğunu dile getirebilmiştir. Bu Maoist önderin yakalanışını büyük bir sevinçle karşılayan emperyalistlerle, yeni-sömürgeledeki uçaklarıyla aynı cephede yer alarak sevincini dile getiren Küba yönetimi devrimciliğin, hele hele sosyalistliğin neresindedir? Küba'yı "tek sosyalist" ülke olarak görenlerin, başlarını avuçlarının arasına alıp derin derin düşünmesi, cevap vermesi gerekmektedir. Gonzalo, yanımızda da görüldüğü gibi sadece dini gericiği deşifre etmekle kendisini sınırlı tutmamış, bugün Papa ile hoşgörü oyunu oynayan Küba yönetiminin ideolojik kökeninde ele almış, bu karşılıklı flörtün özünü yıllar öncesinden kaymasını bilmiştir. Küba yönetiminin Gonzalo'ya olan düşmanlığı da bundandır. Maoistler yıllar öncesinden Küba yönetiminin burjuva özünü deşifre etmişlerdir.

Gerçekler devrimcidir, Küba'da gerçeklere takılmaktan kurtulamamış, ne var ki, olması gereken biçimde çözüme kavuşturamamış, yenilmiştir. Nasıl mı? ABD emperyalizminden kaçarken Sovyet sosyal emperyalizmiyle bütünleşerek. Onun işgallerine alış tularak. 1966'daki Uç-Kıtasal Kongre'de, "şayet biyolojik kanun gereği bu ülkeyi yönetme kapasitemizi yitirmeye başlırsak, yerimizi, bunu bizden daha iyi yapacak olanlara nasıl bırakacağımızı bilelim" diyerek, Mao'nun temsil ettiği sosyalist Çin'e karşılık, Cüce Deng'in temsil ettiği kapitalist yolculardan yana saf tutularak. Yine Cüce Deng tarafından gerçekleştirilen Tienanmen katliamını savunarak.

Kendi ülkemizden bir örnek, Fidel Kastro'nun geçen yıl yaptığı Türkiye gezisinde, Hitler'in bile "Kavgam" adlı kitabından ilham aldı dediği M. Kemal "Atatürk'ten, "ulusal kurtuluşçu saygı-değer" birisi olarak bahsetmesi. Yine Kastro'yu karşılayanların LP'lerin olması da tesadüfi olmasa gereki

Maoizm, dünya gericiği ile her türlü gerici uzlaşma yönelimini deşifre etti, ediyor, edecektir. Zira, egemen sınıfları tepelerle komünizme varmanın biricik anahtarı Maoizmdir. Bu anahtarı Marksist-Leninist Maoistler tavizsiz kullanmasını bileceklerdir ●

**İstanbul'dan
Bir Halkın Günü Okuru**

KARŞI-DEVİRİMCİ ŞİDDETİ;

ŞİDDETLE YANITLAMAK ZORUNLULUKTUR

'98 yılını "insan haklarında reform ve enflasyon canavarının önüne geçme yılı" olarak ilan eden faşizmin, son iki aylık icraatlarına bakıldığında bunun ne anlama geldiğini kavramak zor değildir. Faşizmin, 28 Şubat '97 tarihinde başlattığı sürecin adım adım uygulanmasından başka bir anlamı olmayan bugünkü gelişmelerin kitlelerin gözlemlerinden kaçırılmasının en etkili yönteminin "demokratikleşme" adı altında yürütülmesinin, faşizme küçümseyenlerce olanaklar sunduğu kendi tecrübeleriyle de sabittir. 28 Şubat '97'de başlatılan Milli Askeri Stratejik Konsepti ve Milli Güvenlik Siyaset Belgesi'yle kalıcılaştırılmaya çalışılan sürecin girdiği aşamanın ana hedefi, ulusal ve toplumsal kurtuluşçu güçlerin tamamen bertaraf edilmesidir. Hakim sınıfların süreci "yeniden yapılandırma" olarak adlandırmalarına karşın mevcut sistemin kendisini yenileme dinamiklerini tükettiği de yine kendi itirafıdır. Sistem çürümüş ve her geçen gün daha da fazla çürümektedir. Sistemin kendisini yeniden üretme imkanı kalmamıştır.

Gerek siyasi irade yoksunluğu, gerekse ekonomik krizin verdiği boyut; "yeniden yapılandırma" olarak adlandırdıkları politikayı tasarladıkları gibi hayata geçirmelerini giderek imkansızlaştırmaktadır. Hakim sınıflar, "enflasyon canavarı'nın önüne mevcut hükümetle geçmeyeceklerini itiraf etmek zorunda kalmışlardır. "İnsan hakları yılı" dedikleri '98 yılının ilk iki ayına baktığımızda, ne memnun bir yıl olacağı yapılan katliamlarla, infazlarla açığa çıkmış durumdadır. Milli Güvenlik Kurulu'nda tespit edildiği üzere, Refah Partisi'nin adım adım tasfiye sürecine tabi tutulmasından hemen sonra, okun sivri ucu Kürt ulusuna ve toplumsal kurtuluşçu güçlere çevrilmiş durumdadır. On yıllardır belirttiğimiz gibi, kırınıl mahiyetinde bile hakim sınıfların reform yapma gücünden yoksun olduğu gerçeğini tartışmasız bir şekilde doğrularcasına, sistemin ürettiği tek şey şiddet ve terördür. Mevcut konumunu yıldırıncı devlet terörü dışında sürdürme şansına sahip olmayan faşizmin, '98 yılına biçtiği misyonun tamamen imha ve kıyıcılık olduğu iki aylık dönemde net olarak ortaya çıkmış durumdadır.

Son dönemdeki gelişmelere kısaca göz atıldığında, bu gerçeği daha bir netlikle görmek hiçte zor olmayacaktır. Refah Partisi'nin fiilen kapatılmasından ve iktidar nimetlerinden yalıtılmasından sonra, "iç düşman" tespitine uygun olarak, ulusal ve toplumsal kurtuluş güçlerine karşı her alanda devlet terörü dalga dalga yürütülme sokulmuş durumdadır. Susurluk Cumhuriyeti'nin bütün beyin takımının gerilla alanlarında konuşlandırılması gerçeğinde

birkez daha açık bir şekilde gösterdiği, bu terör dalgasının öncelikli hedefleri arasında gerilla güçleri ve Kürt ulusunu bulundurmaktadır. "Gerillayı bitirme yılı" olarak belirlenen politika ekseninde Kürt coğrafyası ve Karadeniz, asker postalları altında ezilmektedir. Bütün psikolojik savaş araçları eşliğinde baharla birlikte, adeta resmleştirilmiş bu terör dalgasının daha da dizginsizleşeceğinin olguları tüm çıplaklığı ile ortaya çıkmış durumdadır. Faşizmin, merkezi olarak Refah'tan sonra HADEP'e yönelik başlattığı operasyon tamamen bu politikanın ürünüdür. Susurluk sonrası kitlelerin tepkilerini net bir biçimde ortaya koymasından dolayı, yer yerlerde sınırlı olarak başvurulan sokak ve ev infazlarının, tekrardan aleni olarak yürürlüğe sokulması da yine yukarıda işaret ettiğimiz politikanın tezahürüdür.

Refah-Yol hükümetinin tasfiyesinde CHP'ye biçilen misyon, bu defa da "diğer iç düşman" olan toplumsal ve ulusal kurtuluşçu güçlere yönelik gündeme sokulan terör dalgasıyla birlikte yeniden CHP'ye verilmiş durumdadır. Bir yandan İstanbul, Adana gibi büyük şehir merkezlerinde yapılan ev infazlarına, demokratik kurum ve kuruluşlara yapılan saldırılara, devrimci-sosyalist basın merkezlerinin basılıp çalışanlarının işkenceci den geçirilmesine, yasal parti olan HADEP'in mevcut yasaların dahi hiçe sayılarak, basılıp, yönetici ve üyelerinin zindanlara atılmasına ses çıkarma gereği duymayan CHP, öte yandan ise, hem de ikiyüzlüce Kürt ulusuna zeytin dalı uzattığının imajını yaratmaya çalışmaktadır. Böylece HADEP'in Refah Partisi gibi bertaraf edilmesiyle doğan boşluğu CHP ile doldurup Kürt devrimci dinamiğinin düzen içine çekilerek devlete entegre edilmesi amaçlanmaktadır. Yine 28 Şubat '97 MGK kararları gereği kendisine yüklenen misyonu harfiyen uygulayan CHP, varoşlardaki emekçi ve Alevi dinamiği bünyesinde eritmek için Gazi davası, Metin Göktepe davası ve Manisa davası gibi emekçilerin hassasiyetle takip ettiği davalara sahip çıkar görünerek, nisbeten diri olan bu devrimci dinamikleri düzen içine çekmeyi, misyonuna uygun olarak yerine getirmeyişinde oldukça hız vermiş durumdadır.

Kısaca özetlediğimiz siyasal panorama dan da anlaşılacağı üzere, faşizmin hava-sopa politikası en kaba biçimiyle süregelmektedir. DYP-SHP (sonraki biçimiyle DYP-CHP) hükümetinin beş yıl süresince halklara karşı devreye soktuğu Düşük Yoğunluklu Savaş Stratejisi'nin sonuçları Susurluk'ta patlarken, 20 yılı aşkın bir süredir ısrarla vurgusunu yaptığımız CHP'nin faşist nitelikli bir parti olduğu gerçeği de bir daha gözler önüne serilmiş oldu. Bu gerçeğe karşın Kürt coğrafyası başta olmak üzere Irak Kürdistanı-

ndan şehirlerin varoşlarına kadar binlerce metrekarelik bir toprağı kanla sulayan faşizmin, "umut" olarak CHP'yi piyasaya sürmesi, Türk hakim sınıflarının klasik hava-sopa politikasından başka bir şey değildir. Ulusal ve toplumsal kurtuluşçu güçlerin destek güçleriyle birlikte ezilmesi ve oradan da kitlelerin CHP ve reformist partiler aracılığıyla düzen içine çekilmesi MGK'nın stratejik olarak benimsediği yegane politikadır. Bu stratejik politikanın yaşama geçirilmesinin ana aracı ise devlet terörüdür.

Dikkat edilirse, baharla birlikte esasta gerilla güçlerine yönelik planlanan saldırı dalgasının önündeki bütün engellerin izole edilmesi için, devlet terörü, diri olan devrimci dinamiklere karşı çok yönlü olarak devreye sokulmuştur. "Alan hakimiyeti", "gıda ambargosu" vb. politika ve taktiklerle bir yandan gerilla güçleri marjinalleştirilmeye çalışılırken, öte yandan ise, şehirlerde saldırıların dozu daha da artırılarak sürdürülmektedir. HADEP'e yönelik operasyon ile demokratik, sosyalist basına, işçi sınıfına, emekçi sendikalarına, gençliğe, esir kamplarına ve demokratik kurum ve kuruluşlara yönelik saldırı dalgasının aynı anda yürürlüğe sokulması tesadüfi değildir. Gerilla güçlerine yönelik yapılacak saldırılara tepki verecek bütün mevziler gücün düşürülmeye, özellikle son yıllarda halk hareketinin 8 Mart'tan başlayarak Gazi, 16 Mart, Halepçe katliamlarının yıldönümlerinde sokağa dokulmesinin hazırlıkları da bertaraf edilmeye çalışılmaktadır. Newroz ve 1 Mayıs gibi bölgesel ve evrensel nitelikteki işçi, emekçi ve ulusal bayramların kullanılmasına yönelik yapılan çalışmaların önünün alınması da diğer bir amacı oluşturmaktadır. Bir yıl öncesine kıyasla aralarındaki klik dalaşını faşist ordu lehine nisbeten asgariye indiren hakim sınıflar, '98 yılına biçtikleri misyon gereği güçlerini yeniden organize etme sürecini esasta tamamlayarak saldırı startını çok amaçlı olarak vermiş bulunmaktadır. Zaten zayıf olan ekonomilerine gerilla savaşının yüklediği ekonomik fatura ve bunun sonucu olarak giderek derinleşen siyasi krizden kurtuluşun yolunu, daha fazla şiddet ve daha fazla devlet teröründe aramaktadırlar. Politik, devrimci hareketlerin örgütsel zayıflığını ve yine devrimci hareketin önemli oranda reformizmin etkisinde kalmasını kendileri için avantaj olarak telakki eden faşizm, bu saldırı dalgasında daha gözü kara davranacaktır.

Hangi açıdan bakılırsa bakılsın, önümüzdeki süreci biçimlendirecek olan, şiddet ağısıdır. Karşı-devrimci şiddete karşı duruşun gövde biçimde, yani eski tarz biçimiyle olamayacağı gerçeği de açığa çıkmış durumdadır. Bundandirki, her alanda karşı-devrimci zora karşı, devrim-

ci zorla karşı durma görevi her zamankinden daha yakıcı bir şekilde kendisini dayatmış durumdadır. Kan ve can bedeli yatılan demokratik ve meşru zeminlerin korunması ve daha ileriye taşınması çabasının yanısıra, gerilla savaşının ihtiyaçlarına göre bir duruşun gerekliliğine uygun mevcut enerjiyi kat be kat artırarak görevimize sıkı sıkıya sarılma zorunluluğu ile karşı karşıyayız. Özellikle de bugün söylemle eylemin bütünleşmesi, devrim güçleri, başta gerilla güçleri açısından hayati bir sorundur. Faşist devlet zoruna karşı-kayış biçimi devrimci zorun layıkıyla devreye sokulması ve bunun bugünkü biçimde Köylü Gerilla Savaşı olduğuna göre, bütün enerji ve olanakların bu alanda yoğunlaştırılmasından daha doğal bir sınıf görevi olamaz. Zaman yitirilmeksizin cephe ve uzak cephe gerisinin, elindeki bütün olanakları (insan, para, teçhizat vb.) faşist devlet terörünün temel hedefi durumundaki gerilla alanlarına sunması, partili olmanın vazgeçilmez tarzıdır. Bu tarz konuşulmadıkça, omuzladığımız tarihsel misyona layık davranışımız asla söylenemez. Bir yandan önümüzdeki üç aylık faaliyetin merkezine oturtduğumuz bu politikayı yaşamla bütünleştirmek için çabalarımızı yoğunlaştırırken, öte yandan ise, bu politikayı pratiğe geçirirken kazanılmış-meşru mevzilerimizi terkedeceğimiz anlaşılmalıdır. Tam tersine meşru zeminleri akılcı bir şekilde kullanarak güç biriktirme ve bu güçleri merkezi halkanın hizmetine sunma gerçekliğinden bir adım dahi geri atmamalıyız.

Yukarıda da belirttiğimiz gibi, sistem kendini "yeniden yapılandırma" şansına dahi sahip değildir. Büyük bir coğrafyada verilmiş gerilla savaşı karşısında "sınırlarını" koruma telaşındaki bir devletin kendini "reform" etme şansı olamaz. Emperyalizmin yan-sömürgeci durumundaki bir ülkenin zayıf olan burjuvazisinin böyle bir şans olamayacağına göre, ona faşist terörü arttırmak dışında başka bir yolda kalmamaktadır.

Üretebileceği tek şey daha üst boyutta şiddet ve terördür. Rahatlıkla söyleyebiliriz ki, '98 yılının belirleyici özelliği, karşı-devrimci şiddetle devrimci şiddetin her alanda daha üst boyutta karşı karşıya geleceği gerçeğidir. Buna göre uygun bir duruş almayan, yani güçlerini ve olanaklarını devrimci şiddetin ekseninde yoğunlaştırmayan herhangi bir devrimci yapının, bırakalım sürece müdahale etmesini, elindeki mevzileri koruması dahi oldukça güçtür. Bu bilinçle, faşizmin '98 yılına biçtiği misyonu boşa çıkartmak ve karşı devrimci şiddeti meşru olan devrimci şiddetle püskürtmek için görevlerimize dot elle sarılmak zorundayız... ●

EMPERYALİSTLERİN PAZAR DALAŞINA HAYIR DE, sesini yükselt!

Halkın Günü/İstanbul: ABD emperyalizminin Ortadoğu'da pazar hakimiyetini daha da arttırmak amacıyla "kitle imha silahlarının tasfiyesi"ni bahane ederek özelde Saddam rejimine, genelde Ortadoğu halklarına karşı tehdit unsuru olarak kullandığı savaş çığıllıklarına demokrasi güçlerinin organizasyonu ile protesto eylemleri yükseldi.

Her ne kadar BM Genel Sekreteri Kofi Annan ile Irak Başbakan Yardımcısı Tarık Aziz arasında "Saddam'ın 8 sarayının denetlenmesi" konusunda mutabakatla sonuçlanan anlaşmayla bir ölçüde giderilse de, her an ABD emperyalizminin yeni yeni metazori istekleriyle tırmanma eğilimi taşıyan krizin gerçek sorumluları kendileri değilmişcesine "Dünya Barışı" havariliğine soyunan emperyalistlerin ikiyüzlü politikaları da teşhir edildi.

İSTANBUL: 19 Şubat Perşembe günü saat 12:00'da Tuzla Organize Deri Sanayii Bölgesi'nde bulunan deri işçileri, 26. direniş gününde olan Erez Deri Fabrikası önünde biraraya gelerek ABD emperyalizminin Ortadoğu halklarına yönelik yürürlüğe soktuğu savaş planlarını protesto ettiler. Tuzla Deri-İş Sendikası'nın öncülüğünde organize edilen eylemde, "Birlik Mücadele Zafer", "Gelecek Ellerimizdedir", "Yaşasın Halkların Kardeşliği" yazılı pankartları açarak 500 metre yürüyen işçiler yol boyunca, "Kahrolun ABD Emperyalizmi", "Kırlı Savaşa Hayır" slo-

ganlarını attılar. Yürüyüşün sonunda bir konuşma yapan Tuzla Deri-İş Şube Başkanı Musa Selvi, Ortadoğu'da savaş borusu çalan ABD'nin Irak üzerinden Ortadoğu'da hakimiyet arayışı içerisinde olduğunu söyledi. Irak devletinin de zalimlikte ABD ile arasında yalnızca nicelik farkı olduğunu ifade eden Selvi, "Biz Tuzla Deri işçileri olarak faturanın yoksul Irak halkı başta olmak üzere komşu ülke halklarına da kesilecek savaşa karşıyız. ABD emperyalizmi ve onun ülkemizdeki uzantısı kompradorları uyarıyoruz. Halkların nefretini kazanan, onların direnişiyle karşılaşır. Ve direnen daima kazanır" dedi.

Selvi'nin konuşmasının ardından ABD bayrağını yakan 2000 deri işçisi, "Yaşasın Tuzla Direnişimiz", "Yaşasın Halkların Kardeşliği", "Birlik-Mücadele-Zafer", "Kahrolun ABD Emperyalizmi", "Genel Grev, Genel Direniş" sloganıyla eylemi sona erdirdi.

KADIKÖY: HADEP, EMEP, SIP ve ODP Kadıköy İlçe örgütleri aynı gün saat 12:30'da Kadıköy İskele Meydanı'nda, "İncirlik Üssü Kapatılsın", "Irak Halkı Yalnız Değildir" yazılı pankart, döviz ve flamalarla yerlerini aldılar. "Kahrolun Amerikan Emperyalizmi", "Yaşasın Halkların Kardeşliği" sloganlarının atıldığı eylemde parti temsilcileri adına konuşan HADEP

Kadıköy İlçe Sekreteri Atilla Özdoğan emperyalistlerin tek derdinin petrol olduğunu, Ortadoğu'yu kontrol altına alına çabalarının da petrole endeksli olduğunu ifade ederek, 1991 Körfez Savaşı'nın faturasının emekçilere ve Kürt ulusuna çıkarıldığını, yeni bir savaş durumunda aynı politikanın tekrarlanacağını söyledi. Yaklaşık 150 kişinin katılarak destek verdiği eylem, yoğun polis ablukası altında sona erdi.

TAKSİM: "Yaşasın Türkiye ve Ortadoğu Halklarının Kardeşliği" diyen İstanbul İşçi Sendikaları Şubeler Platformu (İİŞSP) da 21 Şubat Cumartesi günü Taksim Meydanı'nda emperyalist talan ve savaş senar-yolarına hayır dedi.

"Yaşasın Halkların Kardeşliği" ve "Kahrolun ABD Emperyalizmi" sloganlarını atarak Galatasaray Lisesi önünde biraraya gelen platform üyelerine KESK İstanbul Şubeler Platformu, Hava-İş, TÜMTİS Nakliyat-İş ve Emekli-Sen Genel Merkezleri de katılarak destek verdiler.

Lise önünden Taksim Meydanı'na yürüyen yaklaşık 1000 kişilik kitleye hitap eden İİŞSP Dönem Sözcüsü Kenan Kaya; ABD'nin emperyalist politikalarına Türkiye ve İsrail dışında destek veren bir başka bölge ülkesi bulunmadığını belirterek, ülkeyi yönetenlerin sorumsuzca davranışları sonucu Türkiye'nin savaş batağına lüzla yaklaştığını, bunun Arap halklarıyla Türkiye'li ezilen emekçi halkların arasında savaş tohumları ektiğini belirtti. Kaya; "Halkımızın Irak halkı başta olmak üzere komşu Arap halklarıyla düşmanlıklarını gerektirecek hiçbir sorunu yoktur. ABD emperyalistlerinin çıkarları için ülkemizi savaşın eşğine getirenlere sesleniyoruz. ABD ve diğer emperyalist ülkelerin elinde dünyayı tümüyle ortadan kaldıracak kadar nükleer silahlar bulunurken Saddam'ın kitle imha silahlarından söz etmek tam bir ikiyüzlülük değil midir?"

Emekçiler olarak bizler dünyadaki tüm kitle imha silahlarını ortadan kaldırmamızı ve silahlanmaya ayrılan paraların, yoksul halkların eğitim ve sağlık sorunlarının çözümü başta olmak üzere insani iyileştirmelere ayrılmasını istiyoruz.

İncirlik Üssü'nün kullanılması tartışmalarıyla bir kez daha gündeme gelen ve halkımızı iradesi dışında savaşın içine çekebilecek mahiyet taşıyan ikili ve çok yönlü askeri antlaşmaların içeriği halkımıza açıklanarak iptal edilmeli, askeri üsslerin tümü sökülmelidir" diyerek mesaj verdiği yöneticilerin, hiç vakit geçirmeden Türkiye'nin savaş dışı kalacağı kararını ülke ve dünya kamuoyuna açıklamasını istedi ●

KURTULUŞ GAZETESİ SUSTURULMAYA ÇALIŞILIYOR;

Saldırıya karşı koyalım-sahiplenelim!

Halkın Günlüğü/İstanbul: Adana Temsilcisi Mehmet Topaloğlu'nun katledilmesiyle birlikte Kurtuluş Gazetesi üzerinde estiren baskı ve terör dalgası, gazetenin merkez bürosunun basılmasıyla şimdilik sonuçlandı.

Ezilen emekçi halklara sosyalist dünya görüşü doğrultusunda yayın politikası ile gerçekleri yazıp-anlatarak, katliamcı, faşist devlet kimliğini gözler önüne seren Kurtuluş Gazetesi'ne yapılan baskın pratiği, sistemin muhalif gazeteciliğe karşı olan tahammülsüzlüğünü de gösterdi. Kurtuluş Gazetesi örgülünde bugün gerçekleştirilen saldırı politikası, aslında bütün devrimci, yurtsever, sosyalist basın üzerinde uygulanıyor. Muhalif kimliğiyle, besleme burjuva basına alternatif olarak ortaya çıkan muhalif gazeteciliğin güncel somut olaylara yaklaşım, yorumlama, kitleye yansıtma tarzı, hakim sınıfların en çok korktuğu halkların doğru bilgilendirilmesi amacını taşıyor. Yaşanan talanın, somurunun, vahşetin kitlelere birebir aktarılmasında büyük bir özveri, inanç ve kararlılıkla sebat eden muhalif gazeteciliğin sisteme karşı duruşu karanlığın sahiplerinin paçalarını tutuşmasına yetiyor. Onun için muhalif gazetecileri gözaltına alıyor, işkence ediyor, gözaltında katlediyor, kaçırıyor, yargısız infazlarla gözünü yıldırmaya çalışıyor. Bunu yaparken de "Militan Gazeteci", "Devlet güvenliği için cinayet işler" söylemlerine sığınıyor. Musa Anterler'i, Hafız Akdemirler'i, Hüseyin Denizler'i katlederek başladıkları cinayet serilerini bu söylemler eşliğinde gerçekleştirmişlerdi. Bugün de Mehmet Topaloğlu ile sürdürülen cinayetlere aynı kılıflarla bahane yaratıyorlar.

Muhalif gazeteci kimliğiyle diktatörlüğün infaz listesine eklenecek Mehmet Topaloğlu'nun katledilmesini protesto etmek için 16 Şubat Pazartesi günü Türkiye Gazeteciler Cemiyeti (TGC) önünde basın açıklaması yapan Kurtuluş Gazetesi çalışanlarına yönelik gerçekleştirilen, 12 kişinin gözaltına alınmasıyla sonuçlanan operasyon kapsamlı saldırının ilk sinyalini veriyordu. Bir çok demokratik kitle örgütüne bu gözaltı dalgası protesto edilirken, diktatörlüğün kolluk güçleri bu kez "arama" bahanesiyle gazetenin merkez bürosuna yöneldiler.

17 Şubat Salı günü Çagaloğlu Çatalçeşme Sokak'ta gazete binası önünde, üzerlerindeki baskıları protesto ederek basın açıklaması yapan gazete çalışanlarına saldıran polis toplam 32 kişiyi gözaltına aldı.

Çalışanların gerçekleştirdiği basın açıklamasından sonra akşam saatlerinde polis binayı abluka altına aldı. Ellerinde DGM Savcılığı'na çıkarılan arama emri olduğu nu açıklayan polise, çalışanlar avukatları

gelmeden kapıyı açmayacaklarını belirttiler. Polisin alt-kattaki demir kapıyı zorlaması üzerine içeriye harikat kuran çalışanlar binaya, "Devrimci Gazetecileri Katlede rek Tüketemezsiniz" yazılı pankart ve "Yasadışı Ve Keyfi Baskınları Protesto Ediyoruz" yazılı döviz astılar. Keyfi baskın ve saldırılara karşı direnme hakkını kullanacaklarını belirten gazete çalışanlarına dışarıdan da gazete okurları toplanarak destek verdiler. Barikadın dışında bulunan gazete çalışanları Saffet Ercan ve Cayan Güler'in gözaltına alınması üzerine ortam gerginleşmeye başladı. Polis, dışarıdaki demir kapıyı kaynak makinasıyla keserek içeriye girmeye çalışırken, aralarında Çağdaş Hukukçular Derneği Başkanı Av. Murat Çelik ile Halkın Hukuk Bürosu avukatlarından Behic Kılıç'ın da bulunduğu bir grup avukat gazete binasına girerek sorunun çözülmesi için arabulucu oldu.

Arabuluculuk girişimleri sonucunda Av. Murat Çelik polisin arama yapıktan sonra çekileceğini açıkladığı esnada binanın 4. ve 5. katında bulunan çalışanlar megafonla kitleye, polisin kendilerini gözaltına almayla çalıştığını duyurdular. Gözaltına alınma girişimlerine, dışarıda destek amacıyla toplanan grup tepki gösterince polis, gerçek yüzünü göstererek cop ve tekmelerle saldırıya geçti. Cop darbeleri altında kayısıya dövülen gruptan kurtulanlar, polise taşlarla karşılık verince direniş karşısında

çığına dönen polis, olayları görüntülemeye çalışan basın mensuplarına da saldırdı. Saldırı sırasında Cumhuriyet Gazetesi Muhabiri Bertan Ağaoğlu ile Milliyet Gazetesi Muhabiri Dinç Çoban hafif şekilde yaralandılar.

Saatler süren karşı-koyuşun ardından demir kapıyı keserek içeri giren polis, bir grup gazete çalışanının bulunduğu bir oda haricinde her tarafı işgal etti. Polisin binaya girmesinden sonra, avukatların da girişimleri sonucu barikadın kaldırılmasının ardından, 14 gazete çalışanı daha gözaltına alındı.

Saldırı sonrasında bir çoğu feci şekilde dövülen, ağır yaralı gazete çalışanı Zehra Kurtay'ın da aralarında bulunduğu 23 kişi, hastaneye götürülerek tedavi edilmeleri gerekirken 6 gün boyunca İstanbul Emniyet Müdürlüğü'nde işkenceli sorgudan geçirildiler. Demokratik kamuoyunun bütün protesto ve salverme girişimlerine rağmen gözaltında tutulan 23 kişi, 23 Şubat Pazartesi günü önce İstanbul DGM Cumhuriyet Başsavcılığı'na çıkarıldılar. Savcı Ali Yılmaz tarafından sorguya alınan 23 kişiden 14'ü savcılıkça serbest bırakılırken, 9 kişi tutuklanma istemiyle DGM Hakimliği'ne gönderildi. Hakimlikte sorguları yapılanlardan Bülent Teğün ve Ceyhan Sertel de burada serbest bırakılırken, gazetenin Genel Yayın Yönetmeni Hamdi Kayısı ile birlikte Aynur Cihan Alak, Ecevit Ulavar,

Zehra Kurtay, Banu Güdenoğlu, Cem Kılıç ve Şengül Akkurt tutuklandılar.

Başta yurtsever, devrimci, sosyalist basın tarafından tepki gören saldırı dalgası, diktatörlüğün halklarımızı karşı giriştiği terör politikalarının dışavurumudur. Tam bir acizlik psikolojisi içerisinde saldıran devletin çirkef yüzünü yine halklarımızdan aldığımız sonsuz güç ve destek doğrultusunda samimiyetle inandığımız yolda sebatla ilerleyerek kitlelere açıklayacağız. Gerçekleri kitlelere götürmemize hiçbir baskı ve terör aygıtı engel olamaz/olamayacak...

ADANA:

Gazete üzerindeki baskıları ve gözaltıları protesto etmek için Mersin Belediye Taş Binası önünde 19 Şubat Perşembe günü basın açıklaması yapmak isteyen yaklaşık 30 kişiye polis müdahale etti.

Taş Bina'yı ablukaya alan sivil polisler, gazetenin Mersin Temsilcisi Uğur Türkmen ile birlikte Serkan Öztüstici, Erkan Konaç, Veysel Tuğan, Semirani Polat, Yılmaz Kılıç, Ruken Kılıç, Birol Deniz, Salih Karataş, Yeliz Türkmen, Mustafa Karakoç, Hatice Ruhsen, Gülbahar Karacı, Sevtap Türkmen ve Sevim Karabucak'ı gözaltına aldılar. Gözaltına alınanlardan Uğur Türkmen ile Semirani Polat, Salih Karataş ve Yılmaz Kılıç adlı protestocular 21 Şubat Cumartesi günü çıkarıldıkları nöbetçi mahkeme tarafından tutuklandılar ●

EMİR-KOMUTA ZİNCİRİ İÇERİSİNDE

HADEP tasfiye edilmeye çalışılıyor

Haber Merkezi: HADEP Genel Başkanı **Murat Bozlak** ile 6 parti yöneticisi "Bölücü örgütün özel görevlisi" oldukları gerekçesiyle TCK'nın 168-1 maddesi uyarınca tutuklandı. Bu kararlar Türkiye Kürdistanı'nda yürütülen haksız savaş ile Kürde yaşam hakkı tanınmayanlar, O'nun siyasi temsilcisi kimliği ile siyaset yapan HADEP'i de yöneticilerini tutuklayarak etki sizleştirme süreci içerisinde girdiklerinin itirafını pratikleriyle gösterdiler.

Ezilen Kürt ulusunun meşru istem ve taleplerine kan ve barutla cevap verenlerin, HADEP örgütünde siyaset yapan bir oluşuma karşı çok fazla sessiz kalması da beklene- mezdi. HEP-DEP sürecinde Kürt milletve- killerini baskı-tehdit-cinayetlerle tasfiye et- meye çalışan, bütün bunların yetmediği yerde ise meşru-yasal statülerine saldırarak esir kamplarına dolduran hakim sınıf- lar, bugün aynı şeyi HADEP üzerinde deni- yorlar. 28 Şubat MGK kararlarının yol gö- tericiliğinde "irtica" tehlikesiyle aynı oranda öncelikli bertaraf edilmesi gereken "bölücülük" faaliyeti kapsamı içerisinde değerlendirilen HADEP'i de kitlelerden ya- hırlarak bertaraf etmeye çalışıyorlar. Bu amaçla bir süre önce başlattıkları seri par- ti binası baskınları ve toplu gözaltıların son ayağında parti yöneticilerinin tutuk- lanmasıyla sorun halledilmeye çalışıyor.

12 Şubat'ta gözaltına alınan Genel Başkan **Murat Bozlak** ile Genel Başkan Yardımcısı **Mehmet Satın**, Genel Sekreter **Hamit**

Geylani, yardımcısı **M. Zeynettin Unay**, Genel Sayman **İshak Tepe**, PM Üyesi **Me- lik Aygöl** ve MYK Üyesi **Ali Rıza Yurtse- ver** DGM Savcısı **Talat Şalk**'ın talebi üze- rine 16 Şubat Pazartesi günü Ankara 2 No'lu DGM yedek üyesi **Hakim Yarbay Ül- kü Coşkun**'ün kararı ile tutuklandı. Parti

ve arkadaşlarının esir kampına götürülme- sinin ardından kitle, Sıhhiye Köprüsü'nde sloganlar eşliğinde yürüyerek dağıldı.

Parti yöneticilerinin tutuklanması ile yük- selen HADEP'e yönelik saldırı dalgası baş- ta İstanbul, Ankara, İzmir, Diyarbakır ol-

melerinin altında bir aldatmacadan ibare- t olduğu yine bu söylemleri sıkça kullanan hakim sınıfların kendi pratikleriyle teyid- ediliyor. "Ben her ne kadar demokratik- leşeceğim desemde, siz buna güvenerek fazla ileri gitmeyin. Geçmişteki icraatla- rım, geleceğimin de aynasıdır. Ben kendi

yöneticilerini DGM'de yalnız bırakmayan partililer, anti-demokratik, yasağı zihni- yetin verdiği kararı, "HADEP Halktır, Halk Burada", "HADEP Hapiste, Çete- ler Mecliste", "Baskılar HADEP'i Yıldır- ramaz" sloganları ile protesto ettiler.

Partililerin yoğun protestosu üzerine yö- neticileri DGM'den sivil polis minibüsü ile alıncaya kaçırarak TMSH ekipleri, tutuklanan- ları Ankara Esir Kampı'na götürdü. Bozlak

mak üzere partinin örgütü olduğu bir çok merkezde yapılan eylemlilikler ve çeşitli DKÖ'lerin gösterdiği tepkilerle protesto edildi.

Emir-komuta zinciri içerisinde yukarıdan aşağıya verilen emirler doğrultusunda fa- aliyeti engellenmek istenen HADEP örgü- lünde verilen tutuklama kararıyla tüm de- mokrasi güçlerine bir cevap veriliyor. "De- mokratikleşme", "şeffaflaşma" söy-

iktidarını daha rahat devam ettirebi- mek için her yolu mubah gören bir anla- yışa sahibim" itirafının başvurusudur, in- celtilmiş taktiklerle kitlelere benimsetilme- ye çalışılan. İtalyanların haklı istem ve talep- lerinin savunuculuğu misyonuyla yola çı- kan her oluşum, kurum, hiyerarşi de kendi- sini, faşist diktatörlüğün gerçekliğine karşı mücadele perspektifiyle donatması, karşı- koyuşu örgütlemesi elzemdir ●

DİKTATÖRLÜĞÜN HUKUK KAVRAMI İŞKENCEYİ AKLIYOR

Halkın Günlüğü/İzmir: Manisa'da gö- zaltına aldıkları çoğu çocuk 16 gence iş- kence yapan polisler hakkında açılan iş- kence davasına 23 Şubat Pazartesi günü Manisa Ağır Ceza Mahkemesi'nde devam edildi. Duruşmada Savcı **Necmettin Ka- rabacakoglu** sanıklardan ikisi için bera- at, sekizi için ise "işkence değil" kötü muameleden dolayı ceza istedi.

1996 yılında gözaltına aldıkları gençleri gözaltındayken ağır iş- kenceye tabi tutan Manisa TMSH'ye bağlı 10 polis hakkında açı- lan ve kamuoyunun büyük ilgi gösterip yakından izlediği işkence davasının 13. duruşmasında ilk defa tüm işkenceciler hazır bulunurken savcı okuduğu mütala- sında polisleri aklamaya çalıştı, işkence mağduru gençleri ise suçladı.

Toplam 70 yıl ceza istenen işkencecilerle ilgili 12 sayfalık mütalası okuyan Sav- cı **Karabacakoglu**, gençlere verilen işken- ce raporlarının resmi yerlerde alınmadı-

ğını, bunun için geçersiz olduğunu ifade ederek Adli Tabip'in verdiği işkence ra- porunu da görmezden gelip polislerin yerine olayın mağduru gençleri suçladı. "Madem ki, işkence görmüşlerse bunu neden savcılıkta ve sorgu hakiminde söylemediler" diyerek işkencecileri koruyan **Karabacakoglu**, ayrıca işkence- den dolayı 3 gencin tüberküloz hastalığı- na yakalanmasını ise, "İşledikleri suçları dolay pişman olup üzüntüden hasta oldular" şeklinde açıklayarak işkenceyi örtmeye çalıştı.

Savcı **Karabacakoglu** polislerin işkence yapmadığını, yalnız kötü muamelede bu- lunduklarını, bu nedenle TCK'nın 245. maddesi gereğince 3 ay ile 3 yıl arasında cezalandırılmasını istedi. Bu maddenin **Ramazan Kolak** hakkında üç, **Fevzi Aydoğdu**, **Halil Emir**, **Levent Özves**, **Turgut Demirel** hakkında iki kez, **Engin Erdoğan**, **Atilla Gürbüz** ve **Turgut Öz- can** hakkında ise bir kez uygulanmasını

isteyen Savcı, işkencecilerden **Mehmet Emin Dal** ve **Musa Gecer**'in ise delil yetersizliğinden beraatlerini istedi.

İşkencecilerden Başkomiser **Halil Emir** ise yaptığı savunmasında gençleri DHKP- C üyesi olmakla suçlayıp, kendilerinin iş- kence yapmadıklarını, davanın örgütün talimatıyla açıldığını söyleyerek beraati- ni isteyip, mahkemeye 69 sayfadaki olu- şan savunmasını verdi. Emir, ayrıca İz- mir Milletvekili ve davanın müdahil avu- katı **Sabri Ergül**'ün, "işkenceyi gör- düm" diyerek Manisa Cumhuriyet Savcı- lığı'na, İzmir DGM'ye ve TBMM'ye dilekçe vererek kendilerine iftira attığını söyle- di. Diğer sanıklar da aynı ifadeye katılıp beraatlerini isterken, sanıkların avukat- ları mahkemeye verdikleri 180 sayfalık savunmada müvekkillerinin beraatini is- tediler.

4 saat süren ve çok sayıda milletvekili, sanatçı, yazar, gazeteci ve İnsan Hakları temsilcilerinin izlediği duruşma sonunda

mahkeme heyeti, verdiği "ara kararlar" savunma dilekçelerinin incelenmesi için duruşmayı 11 Mart tarihine erteledi. Mahkemeden sonra yoğun polis abluka- sına rağmen sivil polislerin de içinde bu- lunduğu bir grup faşist basın mensupla- rına saldırıp, polis lehinde slogan attı.

İşkence mağduru gençlerin avukatların- dan **Sema Pektaş**, savcının mütalasına tepki gösterip istenen cezanın paraya çevrili, ertelenecek ceza sınırında oldu- ğunu söylerken; **Sabri Ergül** ise mahke- menin olayı işkence olarak değerlendirip sanıklara 5 yıldan az olmamak üzere ce- za vereceğini umduklarını söyledi.

Bizler bu ülkenin emekçileri ve ezilen halkları olarak; yargısız infazcılar, işken- ceciler, çeteci ve mafyacı bilimün katil- leri bu sistemin yargılayamayacağını bili- yor ve katillerin, işkencecilerin, halk düşmanlarının hak ettikleri çöplüğe git- melerine hiçbir gücün engel olamayaca- ğını yineliyoruz ●

Sözünü tutmayan rektöre, işçiler eylemle yanıt verdi

Halkın Günlüğü/Kartal: '97 Mayıs ayında Tez Koop-İş Sendikası ile imzalanan sözleşmenin ardından 9 işçinin iş hakkını fesheden Marmara Hastanesi yönetimine karşı işçilerin başlattığı direniş neticesinde geri adım atarak, işçileri yeniden işe alacağına dair söz veren rektörün bugüne kadar sözünü yerine getirmemesi hastane personelinin sabrını taşırdı.

Atilan işçileri işe geri alınmamasının yanı sıra, Emniyeti ve Bakırköy belediyelerinde yaşanan sendikalaştırma örneklerini vererek, işçilere gözüdeyi veren Rektör **Ö. Faruk Baturel'e** yanıt, Tez Koop-İş Sendikası'na üye 184 hastane çalışanca gerçekleştirilen oturma eylemiyle verildi.

16 Şubat Pazartesi günü saat 16:00'da hastanenin yemekhanesinde oturma eylemi başlatan işçiler adına bir açıklama yapan Tez Koop-İş Sendikası 2 No'lu Şube Başkanı **Hulusi Uğurcan**, üyelerinin hiçbir bir açıklama yapılmadan işten atılmalarının karşısında tepkilerini dile getirerek, atılan işçiler arasında 4-10 yıllık işçilerin

bulunmasına rağmen hiçbirinin kadrolu olmadığını belirtti. Yasal olarak 9'dan fazla işçinin toplu olarak işten çıkarılmayacağı için 9 işçinin işten atıldığını söyleyen Uğurcan, varolan sendikamızın adım adım tasfiyesinin amaçlandığını açıkladı. İşten atılmaların arkasında dekan **Nurdan Tö-**

rün'ün olduğunu ifade eden Uğurcan; "İnsanların ekmeğiyle oynayanlardan hesap soracağız. Bugün sabaha kadar oturuyoruz. Eylemlerimiz sonuç alınca ya kadar sürecek" dedi.

İşten atılan işçilerden **Necla Dizer** de,

"Her hasta başına 1 ya da 2 milyon mabzatsız başı alınıyor. Daha diene kadar ayakta duran doktor şimdi 40 milyarlık evde oturuyor ve son moda araba altında. Bazı doktorlar da buraya gelen hastalardan gerekenden fazla para alıyor. Buradaki işçiler ise 10 yıldır çalışmalarına rağmen zor geçiniyorlar. Böylesine adaletsizliklerin kol gezdiği, sömürü ve yolsuzluk dolu hastanemizde, işçilerin sendikal çalışmalarını engellemek için sendikası, köle zihniyetine sahip, sesini çıkarmayan enayi istiyorlar. Biz bunlardan olmadığımız için bizi işten alıyorlar" belirlemesiyle hastanenin gerçek yüzünü gözünü serdi.

Uğurcan ile birlikte 17 Şubat, Salı günü de Cumhuriyet Savcılığı'na, yönetim hakkında suç duyurusunda bulunan işten atılan işçilerin isimleri şöyle: **Mehmet Özseçer**, **Nuray Kut**, **Rıza Kürekcı**, **Gürsel Durak**, **Figen Karaman** (personel), **Şenay Ateş** (güvenlik görevlisi), **Ayten Usta** (laboratuvar sekreteri), **Necla Dizer** ve **Asuman Vural** (hemşire) ●

ÖM-TAK'TAN KEYFİ GÖZALTILARA SUÇ DUYURUSU

Halkın Günlüğü/İstanbul: Yıllardır esir kampları özgürlüğünde yürüttüğü sinsi ve bir o kadar da tehlikeli olan teslim alma, tecrit etme, kişisizleştirme vb. politikalarını yeniden hayata geçirmeye çalışan kontrgerilla devletinin eli kolu katilleri, ziyaretçilere saldırıya, taciz etmeye ve görüş çıkışı toplu olarak gözaltına almaya başladı. Devlet bu politikaların hayata geçirmeye çalışırsa, esir kamplarında esir savaşçıları, dışarıda ise aileleri ve dostları her türlü saldırıya karşı direniş duvarlarını örmeğe başladılar.

Kontrgerilla saldırılarının odaklaştığı Bayrampaşa Esir Kampı'nda bulunan esir savaşçıları ziyaretçilerine ve kendilerine yönelik saldırıları protesto için Cumhuriyet Başsavcılığı, valilik ve emniyet hakkında, Adalet Bakanlığı ve Cumhuriyet Başsavcılığı'na 17 Şubat Salı günü suç duyurusunda bulundular. Bayrampaşa Esir Kampı C Blok'ta bulunan bütün esirler adına **Ferhan Güllü**, **Şadi Özpolat**, **M. Akif Han** ve **M. Ali Ayhan** Adalet Bakanlığı ve Cumhuriyet Başsavcılığı'na yaptıkları suç duyurusunda ziyaretçilere yönelik baskı ve gözaltılara son verilmesini istediler. Suç duyurusunda ayrıca, polis ziyaretçileri "bir daha ziyarete gelmemeleri" yönünde tehdit ettiği vurgulanarak, sorunun çözümü için yapılan bütün girişimlerin sonuçsuz kaldığı belirtilerek ziyaretçilere yönelik baskı ve gözaltıların son bulması ve ziyaret koşullarının sağlanması istendi.

Öte yandan esir kamplarındaki baskılara maruz kalan aileler de evlatlarını yalnız bırakmıyorlar. Her görüş sonrası toplu olarak gözaltına alınan, baskılar karşısında yılmayan aileler de dışarıda çeşitli girişimlerde bulunarak sorunların biran evvel çözüme kavuşturulması amacıyla yetkililerle görüşmeye çalışıyorlar.

17 Şubat, Salı günü görüşten çıkan aileler, Sultanahmet Adliyesi'ne gelerek Cumhuriyet Savcılığıyla görüştüler ve sorunların biran önce çözülmesini istediler. Aileler bu görüşmeyle de yetinmeyerek, 20 Şubat Cuma günü saat 15.30'da Eyyup Cumhuriyet Başsavcılığı'na suç duyurusunda bulundular. Özgürlük Mücadelesinde Tutsak Aileleri Komitesi (**ÖM-TAK**) tarafından yapılan basın açıklamasında İçişleri Bakanı **Murat Başeskioglu'nun** cezaevleri ile ilgili açıklamalarından kaygı duyduklarını vurgulayan aileler; "Devlet tutukluları içerden kuşulmamaya onların en doğal görüş haklarını bile engellenmeye ca-

olarak çıktıkları Adliye önünde bir basın açıklaması yaparak, evlatlarının yalnız olmadığını, baskılar karşısında yılmayacaklarını belirttiler. Özgürlük Mücadelesinde Tutsak Aileleri Komitesi (**ÖM-TAK**) tarafından yapılan basın açıklamasında İçişleri Bakanı **Murat Başeskioglu'nun** cezaevleri ile ilgili açıklamalarından kaygı duyduklarını vurgulayan aileler; "Devlet tutukluları içerden kuşulmamaya onların en doğal görüş haklarını bile engellenmeye ca-

Platformu'ne bağlı yaklaşık 50 esir yakını, toplu olarak terörle mücadele polisleri hakkında suç duyurusunda bulundular.

Yoğun güvenlik önleminin alındığı suç duyurusu sırasında, aileler başsavcı ile de görüşmek istediler. Ancak başsavcının toplantıda olduğu gerekçesiyle, ailelerin bu talehi geri çevrildi. Aileler suç duyurusundan sonra toplu

olarak çıktıkları Adliye önünde bir basın açıklaması yaparak, evlatlarının yalnız olmadığını, baskılar karşısında yılmayacaklarını belirttiler. Özgürlük Mücadelesinde Tutsak Aileleri Komitesi (**ÖM-TAK**) tarafından yapılan basın açıklamasında İçişleri Bakanı **Murat Başeskioglu'nun** cezaevleri ile ilgili açıklamalarından kaygı duyduklarını vurgulayan aileler; "Devlet tutukluları içerden kuşulmamaya onların en doğal görüş haklarını bile engellenmeye ca-

Tutuklu yakınları baskı ve sindirme politi-

kalarından yılmayacak, devrimci tutukluların özgürlük sesine kulak verecekler" dediler.

Açıklamadan sonra bir esir anası yaptığı konuşmada, iki evladının da esir kampında tutulduğuna dikkat çekerek; "Bu tür baskılar ve uygulamalar devlete olan kinimizi arttırıyor. Hiç kimse beni evlatlarımdan ayıramaz" diyerek kamuoyunu baskılara karşı duyarlı olmaya çağırıyor. Anadan sonra bir başka esir yakını da nişanlısının üç yıldır esir kampında olduğunu belirterek, son 6 aydır sürekli gözaltına alındığını vurguladı ve "Psikolojik baskı oluşturarak bizi cezaevlerindeki yakınlarmızdan uzaklaştırmak istiyorlar. İçerideki yakınlarmızı yalnızlaştırarak teslim almak istiyorlar. Buna izin vermeyeceğiz" diyerek her türlü baskıya karşı direniş duvarlarını öreceklere belirtti. Daha sonra aileler sessiz bir şekilde dağıldılar.

Bayrampaşa Esir Kampı'ndaki evlatlarını ziyarete giden ailelere yönelik gözaltı ve baskılara karşı İHD İstanbul Şubesi yöneticileri ve TUIHAD-DE'e üye aileler de bir suç duyurusunda bulundular. 23 Şubat Pazartesi günü İHD İstanbul Şube yöneticilerinden **Mukaddes Alataş**, **Cezaevi Komisyonu'ndan Gülizar Tunçer** ve TUIHAD-DE Genel Başkan Yardımcısı **Lütfiye Morsümbül** ile TUIHAD-DE'e üye bir grup aile Terörle Mücadele Şubesi'ne bağlı polisler hakkında suç duyurusunda bulunmaları amacıyla Eyyup Cumhuriyet Başsavcılığı'na dilekçelerle başvurular. Aileler suç duyurusundan önce bir basın açıklaması yaparak, keyfi olarak gözaltına alındıklarını ve gözaltında "görüşe gelmemeleri" yönünde tehdit aldıklarını vurguladılar. Aileler suç duyurusundan sonra zılgıt ve alkışlarla Adliye'den ayrıldılar ●

SENDİKASIZLAŞTIRMAYA KARŞI

Mefar işçisi de direndi, kazandı

Halkın Günlüğü/Kartal: Kartal bölgesinde kurulu olan Mefar Birgi İlaç Fabrikası'nda çalışan işçilerin örgütlü gücüne birleşerek daha iyi çalışma koşulları için yürüttükleri sendikalaşma faaliyetleri işverenin karşı saldırısıyla direnişe dönüştü.

İşyerinde çalışan 129 işçiden 70'inin DISK Lastik-İş Sendikası'na üye olması üzerine, sendikalaşmayı yenilgiye uğratmak için harekete geçen işveren, "hırsızlık, zina ve işyerine zarar verme" konularını kapsayan 17/2. maddesiyle gerekçe göstererek Lastik-İş Sendikası üyesi 8 işçiyi işten çıkardı. Ertesi gün 2 işçinin daha işten çıkarılmasıyla birlikte, Mefar işçisi üretimi durdurarak direnişe geçti.

16 Şubat'tan itibaren fabrika önünde oturma eylemi gerçekleştiren işçilere karşı yürütülen baskı ve tehditler sonucu sendikaya üye işçilerin bulunduğu laboratuvar bölümündeki direniş kırıldı. Sendika üyesi işçiler zorla sendikadan istifa ettirildiler.

İşverenin "Sizlerin noter masrafı (4.500.000)ı ödüyorum. Sendikadan istifa edin, yoksa tazminatlarınızı ödemem" tehditleri sonucunda 59 işçinin ye-

niden işbaşı yapması üzerine, direnişçiler, "Susma Sustukça Sıra Sana Gelecek" sloganlarıyla arkadaşlarını, direnişi terketmemeleri konusunda uyardılar. Direnişte

yaşanan çözümler sonucu sayıları 12'ye kadar düşen işçiler, her gün sabah saatleriyle birlikte fabrika onunu boş bırakmadılar. Kendilerini terkederek işbaşı yapan arkadaşlarını öğle paydoslarında, "Bu saldırı mulluka başka bir biçimde size döner" yönü telkinlerle iknaya çalıştılar.

Mefar işçisi, umudunu yitirmeden haklı talepleri için direnirken, sınıf kardeşlerinden ve DKÖ'lerden de destek gördü. Çeşitli bölgelerden işçilere destek verilirken, Albayrak, Aymasan ve Karyapsan işçileri ve Kartal Lisesi öğrencileri de destek ziyaretinde bulunarak Mefar işçisine güç ve moral verdiler. Mefar işçisinin kararlı direnişi ve diğer işyerlerinden yoğun destek sonucu işveren, 24 Şubat Salı günü geri adım atarak işçilerin taleplerine boyun eğmek zorunda kaldı. Arkadaşlarının tekrar işe alınması üzerine, kendilerine her türlü desteği sunan sınıf kardeşlerine teşekkür eden Mefar işçileri, Aymasan ve Karyapsan işçilerine iade-i ziyarette bulundular.

TKP(ML)-TİKKO EYLEMLERİ DEVAM EDİYOR

AÇIKLAMA:
Elimize posta kanalıyla ulaşan TKP(ML)-TİKKO imzalı eylem haberlerini olduğu gibi kamuoyunun bilgisine sunuyoruz.

Feodal-faşist diktatörlüğün kanlı saltanatına son vererek, yoksulluk içinde yaşayan emekçi halklarımızı ve dünya halklarımızın insanca, sömürsüz, sınıfsız bir dünyada yaşamaları amacıyla can bedeli katıldıkları onurlu ve şanlı kavgada şehit düşen partimizin yiğit şehitlerini, onlara yaraşır bir şekilde anmaya devam ediyoruz. Bu perspektifle, Ocak ayının son haftası olarak kararlaştırılan **Parti Şehitlerini Anma Haftası** çerçevesinde militanlarımız tarafından yapılan eylemler devam ediyor.

14 Şubat günü, saat 21:00 sıralarında Esenyurt ANAP Belde Binası militanlarımız tarafından bombalandı. Bombalama sonrasında büyük çapta hasar meydana gelirken can kaybı olmadı.

16 Şubat Pazartesi günü saat 19:30 sularında Zeytinburnu Merkez Otobüs durağına militanlarımız tarafından üzerinde "Parti Şehitlerimizi Savaşarak Anıyoruz" yazılı TKP(ML)-TİKKO imzalı bomba süsü verilmiş büyük bir pankart asıldı. Pankartın asılması ile birlikte cadde molotoflanarak trafiğe kapatıldı.

18 Şubat Çarşamba günü militanlarımız tarafından İsmail Rüştü Olcay Lisesi bahçesine, üzerinde, "Karadeniz Şehitleri Ölümsüzdür" TKP(ML)-TİKKO yazılı bomba süsü verilmiş büyük bir pankart asılmak istendi. Okulun çevresinde sivil ekiplerin beklediğini farkederek militanlarımız, önce güvenliğe rağmen başarılı bir şekilde okula girerek pankartı asıp, kayıp vermeden eylem alanından uzaklaştılar.

19 Şubat Perşembe günü akşam saat 22:00 sularında Alibeyköy Savaş Yokuşu Metal-İş Blokları'nın etrafında bulunduğu meydana militanlarımız tarafından, "Ocak Ayı Şehitleri Ölümsüzdür" yazılı TKP(ML)-TİKKO imzalı bombalı bir pankart asıldı.

20 Şubat Cuma günü de, aynı bölgede ve Göktürk Köyü'nde, "Şehitler Yaşıyor, TİKKO Savaşıyor", "Cüneyt Kahraman Ölümsüzdür", "Gazi'nin Katli Komprador Patron-Ağa Devletidir", "İşçi-Köylü, Gençlik, Halk Savaşında Birleşti" vb. içerikli yoğun yazılamalar yapıldı. Yazılamalar sırasında militanlarımız ve şahıslarında devrimcilerle küfür eden Hüseyin isimli şahıs dövülerek, aynı terbiyesizliği bir daha yapmaması yönünde uyarılırken, militanlarımız herhangi başka bir olumsuzlukla karşılaşmadan üslerine geri çekildiler.

TKP(ML)-TİKKO

ANALAR BASKILARI PROTESTO ETTİ

Halkın Günlüğü/İstanbul: Yaklaşık 3 yıl önce başlayan ve 4. yılına girmesine az kalmış, kayıp yakınlarının ve ailelerinin oturma eylemi, zulme, baskıya ve işkencelere inat sürüyor.

145. HAFTA: "Gözaltında kayıplar peşinizi bırakmayacak. Gözaltında kayıplar ortaya çıkmaya kadar devletin bütün yetkili birimleri zan altındadır."

Galatasaray Lisesi önünde 145. kez bir araya gelen "Cumartesi Anneleri" böyle dile getiriyorlardı tepkilerini eylem öncesinde. Eyleme Berlin Cumartesi Anneleri Dayanışma Komitesi Üyeleri **Suzanna Soseling**, **Burbeyo Schmidt** ve **Sabihis Blamier** de katılarak enternasyonal dayanışmanın güzel bir örneğini verdiler. Kayıp tanımında, annesi Hanife Yıldız tarafından bir avukat eşliğinde 23 Şubat 1995 tarihinde, Bornova Polis Karakolu'na teslim edilen ve kendisinden bir daha haber alınamayan **Murat Yıldız** tanıtıldı. Yapılan açıklamada Murat'ın, polislerin İstanbul'a getireceklerini belirtmeleri üzerine anne Hanife Yıldız'ın da gelmek istediği fakat polislerin bunu reddettiği, 4 milyon lira para alıp gittikleri, o günden sonra tutulan avukatın da ortadan kaybolduğu ve o günden itibaren Murat Yıldız'dan haber alınamadığı belirtildi.

ADANA: Adana'da her ayın üçüncü Cumartesi günü yapılan oturma eyleminin 23. haftasında kayıp yakınları Sanatçılar Parkı'nda 21 Şubat Cumartesi günü bir araya geldiler. Yapılan basın açıklamasında devlet tarafından

HADEP başta olmak üzere Kürt ulusunun ve emekçilerin sesini duyurmaya çalışan tüm kurumların aralıksız bir şekilde baskılara maruz kaldığı, bu baskıların neticesinde Adana'da Kurtuluş Gazetesi Temsilcisi **Mehmet Topaloğlu** ve arkadaşlarının, ardından İstanbul Fatih'te bir eve düzenlenen baskında **Hamdi Salgıç** ve **Gülistan Özdemir**'in katledildiği, HADEP üyesi **Mehmet Özdemir**'den yaklaşık iki aydan beri haber alınamadığı belirtildi ve baskılar protesto edildi. Açıklamanın ardından Grup Yorum kısa bir müzik dinletisi sundu.

146. HAFTA: 28 Şubat günü 146. kez bir araya gelen kayıp yakınlarının bu haftaki konuşmaları; 21 Şubat 1993 tarihinde evlerine gelen bir telefon üzerine evden ayrıldı ve 27 Şubat günü Tunceli-Elazığ karayolu üzerinde cesetleri bulunan İHD Elazığ Şubesi Başkanı **Metin Can** ve **Dr. Hasan Kaya** ile 27 Şubat 1997 tarihinde Diyarbakır merkezinde onlarca kişinin gözleri önünde gözaltına alınan ve kendisinden bir daha haber alınamayan 73 yaşındaki **Fikri Özgen**'di. Yapılan açıklamada '93 yılında kaçırılarak katledilen **Metin Can** ve **Hasan Kaya**'nın devlet yetkileri tarafından öldürüldüğünün devlet tarafından hazırlanan Sussuruk Raporu'nda itiraf edildiği vurgulanırken, **Fikri Özgen**'i JITEM'de görenlerin olduğu, ailesinin tüm başvurularına rağmen gözaltında olduğunun kabul edilmediği ve katledildiği, kaybetme politikasının sürdürüldüğü belirtilerek, insanın diyen herkesin bu duruma karşı sesini yükseltmesi istendi.

Bilindiği gibi Milli Güvenlik Kurulu 31 Ekim 1997 toplantısı ile, "Milli Güvenlik Siyaset Belgesi"ni açıklamıştı. Bu konu üzerinde daha önce durmuştuk. Şimdi durmak istediğimiz nokta, bu belgede, "ülkücü mafya ve ırkçı milliyetçiliğin" "tehdit unsurları" arasına alınmasının neyi ifade ettiğidir. İşçi Partisi eskiden beri yaptığı gibi, Genel Kurmay'ın açıklamasını, yurtsever-devrimci milliyetçiliğin, gericiliğe ve emperyalizme karşı, "devrimci atılımı" olarak değerlendirdi. Mustafa Kemal'in tarihsel gidişatında kısaca işaret ettiğimiz gibi, Kemalizm ve Turancılık arasında özünde fark yoktur. Aynı dünya görüşünün biçimsel farklılıklar içeren yorumlarıdır. Nazi komutasında at koşuran komutanlardan biri de Kemal'di. Yenilginin Nazi'lerin kapısını çaldığı gerçeğini görünce, Anadolu'yu kurtarma değil, yarı-sömürgelekle "kurtarılması" siyasetine göre konumlandı.

İşçi Partisi'nin çok devrimci roller biçtiği, Kemalizm'in "Türkiyecilik" vurgusunun temel nedenlerinden biri budur. Komprador Türk burjuvazisi dört bir yana Alman komutasında at koşuran siyasetin yenildiğini gördüğünde bu tutumu aldı. Enver ve Talat Paşaların da bunu kabul etmek zorunda kaldıklarını vurgulamıştık. Ancak hem "Hatay Devleti" pratğinde ve hem de Musul-Kerkük hayallerinde de bildiğimiz gibi, Türk komprador-feodal sınıfların, Turancı arzuları hiçbir zaman dinmedi. Konjunktürel durumun uygun olmadığı düşüncesinde oldukları dönemler, bilinen "Yurtta Sulh Cihanda Sulh" politikasını seslendirdiler. En ufak bir fırsat gördüklerinde ise "şahin" politikalarından bahsettiler. "Büyük Türk dünyası, Çin'den Adriyatik'e kadar" projeleri yaptılar. Mesele çıkarları ve herbir koşulda bunun en iyi nasıl savunulacağı ile ilgili siyasetler, taktikler meselesidir. Koşullarla ilişkili bu siyaset tarzlarını, Kemalizm'le Turancılığın teorik ayrışımı olarak göstermek İP cambazlığıdır. Kemalizm'le Türk ırkçılığını "temelde farklı" şeyler olarak göstermek aynı cambazlığın tezahürüdür.

Türkiye'de ırkçılık, emperyalizmin uşağı Türk hakim sınıflarının tüm kliklerinin ortak politikasıdır. Düzeni kurtarmak ve klik çıkarları için yaptıkları sözde "değişik" politikalar, bu ortak özü karartmamalıdır. Emperyalizme gelince, çıkarları elverdiğinde yerli hakim sınıfların ırkçılık politikasını destekler, tersi durumda başka bir politika izler. Onun, "böl-parçala-yönet" siyaseti bilinen geleneksel niteliğidir. Evet egemen bir güç durumunda olması

itibariyle ABD emperyalizminin bugün de, Türk ırkçılığından menfaati vardır. İstikrarsızlık bölgelerine taşeron rollerle salınmada Türk devletinin ırkçılığına şimdi de ihtiyacı vardır. Ancak çıkarlarına cevap olamayacağını gördüğünde elbette başka bir politika izleyecektir. Zira onun asıl derdi, "Türkçülük" değil, emperyalist çıkarlarıdır.

Diğer emperyalistler gibi Türkiye'de ABD emperyalistlerinin uşakları da yekpare değil, değişik kesimlerden oluşmaktadırlar. Kontrollerinde olan bu kesimleri sahipleri koşullar ve çıkarlarına göre, satrançta sürülen piyonlar misali oynarlar.

Örneğin MHP, "komünizme karşı mücadele stratejisi" ihtiyaçları için ABD emperyalizmi yönlendiriciliğinde ve faşist diktatörlüğün onayı ve desteği ile CIA güdümünde ve Özel Harp Dairesi (kontrgerilla) önderliğinde bir yan ordu olarak kurulmuştu. Bu görevleri icra etti. 12 Eylül'ün hazırlanışında kendisine verilen roller artık tüm kamuoyunun bilgisi dahilindedir. 12 Eylül'le birlikte de, devrime karşı mücadele silahı olarak devlet tarafından nasıl organize edildiği de hakim sınıfların gizleyemediği bir gerçekliktir. Pekala biliniyor ki, "ırkçı milliyetçilik" devlet tarafından hiçbir zaman tehdit unsuru olarak görülmemiştir. Peki '97 Ekim'inde ne oldu da "tehdit unsurları" arasında telaffuz edildi? Hakim sınıflar arası çatışmada devletin merkezci Kemalist klik yönlendiriciliğinde restarasyonunun iyice pekiştirilmesi, halk kitlelerinin öfkesinin yatıştırılması, emperyalist efendilerin "bu kadar aşırılıklarda olmaz" azarlamalarına cevap olunması, faktörlerden bazılarıdır. Kısacası amaç, batmış ve yok olma tehlikesiyle yüz-yüze olan düzenin kurtarılması operasyonudur. Şeriatla, ırkçılığa karşı mücadele gösterisiyle de ordu, halk kitlelerinin desteğini almaya çalışmaktadır. İP, reformist revizyonist karargahlar bu konuda Orduya muazzam bir hizmet sunmaktadırlar. Rantın paylaşımı temelinde hakim sınıflar arası bir kavganın olduğu da yadsınmaz bir olgudur.

Devletin "yüce menfaatleri" için, halklarımıza karşı sürdürülen haksız savaşın ihtiyaçlarına göre örgütlenilen "ülkücü mafya", itirafçılar ve diğer katil sürüleri giderek iyice

palazlandılar. Bir Özel Harp sektörü olan yeraltı gelir trafiğinin ağırlıklı bölümünü kontrol eder hale geldiler. Öyle ki ellerinde tuttukları kayıtdışı nakit para, Sabancı-Koç gibilerinin dahi bulamayacakları bir meblağa ulaşıyordu. Böylelikle Eymür, Ağar, Çiller, Eken'li önderlikler altında siyasal alanda da önemli bir güç oldular. Özal'ın '83 ruhu ile atığa kalkan işbilir, vurguncu müteşebbisler tümüyle çete olan devletin diğer kliklerinden daha çok pay istiyorlardı. Yaşar Öz, Çatlı, Ağar, Kocadağ, Bucak'lı bu kesim, devletin kaptanı Kemalistlerce çıkarları açısından hoş karşılanmadı. Merkezkaç pozisyonları, Kemalist yapılandırma çerçevesinde hizaya getirilme zorunluluğunu dayatıyordu. Üstüne-üstlük, kontra-mafya cumhuriyeti, Susurluk vesilesiyle artık tüm kamuoyu nezdinde de suçüstü yakalanmıştı. Kırıp-dökmeden bir şeylerin yapılması zaruruydu. Nitekim kırıp dökmediler, akladılar. Merkezkaç eğilimleri makul sınırlar içine çekmeye çalıştılar.

"İrkçi milletçilik tehdit unsuru"dur, belirlemelerinin ol hikayesi budur. Yoksa ordunun Türkes'in milliyetçiliği ile alıp veremediği bir şeyi yoktur. Ve herkes de çok iyi bilir ki, özellikle son dönemlerinde Türkes, ordunun en gözde temsilcisi ve deyim yerindeyse fiili başbakanı durumundaydı. Devleti emperyalizmden bağımsız ele alan ve emperyalizme karşı Türk devleti ve ordusunun, bağımsızlık mevzisi olduğunu anlatan İşçi Partisi'nin teorisine, ABD-Türk devleti-İsrail bloklaşması da aslında cevap veriyor. Kaldık sadece bu somut durum değil, Türk devletinin emperyalizmin uşağı faşist bir diktatörlük olduğunu sıradan bilinçli her emekçi de biliyor.

Daha önce de dikkat çekmiştik. **Mafya-çete devletin uygulamalarının temelinde, Kürt ulusu ve her milliyetten emekçi halklarımıza yönelik sürdürülen haksız savaş vardır.** Hükümetin şimdi sözde sorguladığı uygulamalar, haksız savaşın sonuçlarıdır. Haksız savaş, halklarımızın meşru hakkı ve görevi olan haklı savaşla altilenmedikçe, yani devrim zafere ulaştırılıp halkın iktidarı kurulmadıkça, söz konusu uygulamalar çeşitli biçimlerde devam edecektir.

Kutlu Savaş'ın raporunda da açıkça

beyan edildiği gibi, hakim sınıfların tümü, uygulamaları "devletin kendisini koruma refleksi" olarak değerlendiriyor ve haklı buluyorlar. Gözaltı kayıpları ve cinayetlere bir dedikleri yok. Sözde en yaman karıştı çıkarlar dahi raporla bir kez daha şunu diyorlar: "Çatlı'ya yeni bir profil ve yerüstü yaşama imkanı sağlanmalıydı, oysa sahipsiz bırakılmıştır".

Hiçbir hakim sınıf kliği, halklarımıza yönelik uygulamaların özüne itiraz etmemektedir. Sınıf çıkarları da buna müsaade etmez. Diğer hakim sınıf klikleri gibi, Genelkurmayı, çetecilik ve mafyadan özenle muaf tutan İşçi Partisi'ne rağmen gerçek şudur.

Kontrgerilla'nın merkezinde ordu vardır. Özel Harp Dairesi ve önderliğindeki Özel Kuvvetler kontrgerillanın resmileştirilerek meşrulaştırılmasıdır. Bu da yetmedi... "Derin devlet" anlayışıyla düzen başka kuvvetleri de devreye soktu, sokaaktır. Bunu artık hakim sınıflarda reddedemez durumdadırlar. Raporlarıyla da tasdik ettikleri gibi şunları itiraf etmektedirler: "Devlet mafyayı bile kullandı." "Kumarhaneler, bankaları, valileri ve hatta hükümeti kontrol eder hale geldi. Etkisizleştirilmeleri iyi oldu."

Rapor ve ordunun sözde tutumu, tasliyeci "sol" tarafından da demokrasiye gidiş yolunun açılması olarak lanse edilmektedir.

Bu beklentilere raporun kendisi iyi bir cevaptır. Söylediği şudur: **"Emniyet teşkilatını yerle bir etmek kimsenin yararına değildir."** Demirel de, "devlet temizdir, devlete ve rejime inanmaya devam edin" mesajlarıyla rotayı aleni seslendirmektedir. Hakim sınıflar, halklarımızın mücadelesini bastırmada her uygulamanın kitabına uydurulması temelinde konsept içerisindedirler. "Elimde PKK'ya destek veren 100 Kürt işadaminin listesi var, bertaraf edileceklerdir" açıklamasını Çiller, orduya rağmen yapmadı. MGK stratejisini açıklayan bir basın sözcüsü görevliydi. Plastik patlayıcılarla havaya uçurulan Özgür Gündem, katledilen gazeteciler ve diğer cinayetlerin sahibi sadece Çiller-Ağar değil, ordu ve tüm hakim sınıflardır.

Çetelere karşı sözde mücadele kahrmanı kesilen Yılmaz Hükümeti ile de olanlar ortada. "Kırcı özel timi ziyaret edip, çay içti" ve "Yeşil'in yerini biliyoruz" diyen de kendileridir. Rant kavgasında birbirlerini itip kakacaklardır. Sorunları sadece '93-96 yılları dönemiyle sınırlandırmaları bundan. Oysa pisliliğin kaynağı sistem. Hepsî sistemin askerleri!

Sahte sendika yasanız emekçileri kandıramaz

Halkın Günlüğü: Hükümetin sendikal düzenleme aldatmacısıyla çıkarmaya çalıştığı sahte sendika yasası KESK (Kamu Emekçileri Sendikalar Konfederasyonu)'e bağlı sendikalarca protesto edilip geri çekilmesi istendi. 9 yıla yaklaşan bir süredir fiilen varolan emekçi memurların mücadeleleriyle emek ödeyerek, bedeller vererek kazandıkları ve toplumda meşrulaşan memur sendikalarını direkt kapatmanın devlet, varolan sendikaları bu yasayla(!) toplu sözleşme ve grev hakkı olmayan işsiz birer güdümlü sendika haline getirmeyi planlıyor.

Daha dün muhalefetteyken, "Ben hakkını aramayan memurun insanlığından şüphe duyuyorum" diyen bugünün Başbakanı M.Yılmaz, solcu olduğunu, emeğe dost olduğunu söyleyen Başbakan yardımcısı B.Ecevit ve demokrat H. Cindoruk üçlüsü işbaşına gelir gelmez yaptıklarıyla sözlerinde ne kadar durduklarını ve kendi gerçekliklerini de gözler önüne sermeye devam ediyorlar.

Dokuz yıldır varolan ve konuşulmasıyla, toplumsal olaylara karşı tavrıyla emekçi memurların sesi-solğu ve gücü olan sendikalarını zaptı-rapt altına alması bu devlet için kaçınılmaz olan, sürecin dayattığı bir görevdi.

Muhalefetteyken "Bana 100 gün verin Susurluk'u, çeteleri çözerim", hükümete gelir gelmez; "98 yılı demokrasi, toplumsal barış ve insan hakları yılı olacak" diyen M.Yılmaz ve ortakları işbaşına gelir gelmez parti kapatmalar, gazete bürolarının basılması, yargısız infazlar vb. muhalif kişi ve kurumlara karşı girişilen topyekün saldırı politikalarıyla ne kadar demokrat, barışçıl olduklarını ve insan haklarından ne anladıklarını da ortaya koymuş oldular.

Emekçi memurların sürgünlere, disiplin cezalarına, soruşturmalara, hapis vb. saldırılara karşı direnerek kazandıkları mevzilerinin kaybedilmesi anasına gelen "yeni" sendika yasa tasarısını kabul etmesi ve sessiz kalması beklenemezdi. Nihayet bu somut gerçekliği kavrayan Kamu Emekçileri Sendikalar Konfederasyonu (KESK) kendilerine rağmen meclisten geçirilmeye çalışılan bu sahte sendika yasasına karşı hükümeti uyararak amacıyla bir dizi eylem kararı alırken, bu tasarı geri çekilmediği takdirde Mart ayında üretimden gelen gücün kullanılması kararını da onaylamış bulunuyor.

"Tabela Sendikacılığına Geçit Vermeyeceğiz" şiarıyla 24 Ocak'ta Ankara Hipodrom'dan, sömürünün göbeğinden hakim sınıflara mesaj gönderen kamu emekçileri, bu kez 18 Şubat'tan itibaren üç gün boyunca İstanbul, Ankara, İzmir başta olmak üzere ülkenin dört bir yanında düzenledikleri basın açıklamalarıyla, oturma eylemleriyle "Sahte Sendikaya Hayır" dediler. Birçok ilde yapılan basın açıklamalarına ve oturma eylemlerine polis saldırırken, Diyarbakır, Adana'da düzenlenen eylemler Valilik kararıyla yasaklandı.

İSTANBUL: 18 Şubat, Çarşamba günü Mecidiyeköy'de toplanan 400 dolayında kamu emekçisi DSP İstanbul il binasına yürüdü. İl binasında basın açıklaması yapan KESK İstanbul Şubeler Platformu dönem sözcüsü **Mahmut Eşiyok**, emekçi düşmanı bir yasayı kendilerine rağmen kabul ettirmeye çalışanların dönüp geçmişe bakmalarını istediği basın açıklamasında; çıkarılmak istenen yasayla toplu sözleşme ve grev haklarını ellerinden alınmaya, memurun büyük bölümüne sendikalaşmanın yasaklanmaya çalışıldığını vurgulayarak buna müsaade etmeyeceklerini belirtti. Konuşmayı sık sık sloganlarla kesen kamu emekçileri, "Yargı-Sen, Asim-Sen Kapatılamaz", "Devlet Güdümlü

Asim-Sen ve Yargı-Sen'in kapatılmak istendiğini, kendilerine grevsiz-toplu sözleşmesiz sendika dayatıldığını ve bunu kabul etmeyeceklerini, taleplerini kabul ettirene kadar kamu emekçilerinin eylemlerine devam edeceğini açıkladı. 15 dakikalık oturma eyleminden sonra DSP il başkanıyla görüşen KESK temsilcilerinin taleplerine il başkanı; "Bunları tek başına hükümet olduğumuzda yapabiliriz" derken bu tasarıdaki kendi paylarını gizleyerek kamu emekçilerine şirin görünmeye çalıştı.

Görüşmeden sonra DSP il binası önüne siyah çelenk bırakan emekçi memurlar sessizce dağıldılar.

19 Şubat Perşembe günü ANAP İzmir il baş-

sonra sessizce dağıldılar.

ANKARA: 18 Şubat Çarşamba günü DSP Genel Merkezi önüne yürüyen emekçi memurlar polis tarafından binaya yaklaştırılmakla, açıklama DSP Genel Merkezi'ne yakın bir yerde yapıldı. KESK Ankara Şubeler Platformu Sözcüsü **Nazım Alkaya**, "Sahte sendika yasa tasarısına yaptığımız eleştirileri ideolojik olarak yorumlayanlar tavırlarıyla ve kararlarıyla ideolojik olarak davranmıyorlar mı?" diye başladığı konuşmasında haklar yasalarından önce gelir anlayışıyla hareket ettiklerini açıkladı. Konuşması, "Susma, Sustukça Sıra Sana Gelecek", "Savaşa Değil, Emekçiye Bütçe", "Yaşasın Halkların Kardeşliği" sloganla-

Sendikaya Hayır, "Söz-Yetki-Karar Çalışanlara", "Yaşasın Halkların Birliği", "Savaşı Durdur, Çetelerden Kurtul" vb. sloganlarla taleplerini dile getirdiler. Açıklamadan sonra 10 dakika oturma eylemi yapan emekçi memurlar il Başkanlığı önüne siyah çelenk bırakarak dağıldılar. 19 Şubat Perşembe günü de ANAP ve 20 Şubat Cuma günü DTP il binalarına siyah çelenk bırakan kamu emekçileri taleplerini dile getirip oturma eylemlerinde bulundular. 20 Şubat Cuma günü DTP il binasına yürünürken polis kitleye saldırıp provoke etmeye çalışırken, kamu emekçileri kararlılıklarıyla bu çabaları boşa çıkardılar.

İZMİR: 18 Şubat Çarşamba günü Konak Meydanı'nda toplanan 80 dolayında kamu emekçisi alkışlar ve sloganlar eşliğinde DSP il binasına yürüdü.

DSP il binası önünde KESK İzmir Şubeler Platformu sözcüsü **Türkan Özkaya**, yaptığı açıklamada çıkarılmaya çalışılan yasayla

kanlığına yürüyen kamu emekçileri taleplerini tekrarlayarak il binası önüne çelenk bırakma ve 15 dakikalık oturma eyleminden sonra dağıldılar.

20 Şubat Cuma günü Evrensel Kültür Merkezi'nden DTP il binasına yürüyen kamu emekçilerine polis saldırırken, kamu emekçileri, "Baskılar Bizi Yıldıramaz", "Toplu Sözleşme Hakkımız, Grev Silahımız", "Susma, Sustukça Sıra Sana Gelecek" sloganlarıyla polise karşılık verdiler.

DTP il binası önünde açıklama yapan **Türkan Özkaya**, demokratik söylemleri ağırından düşürmeyen DTP'ye seslenerek tasarıya karşı çıkmaya çağırdı. Özkaya, 8 yıl aşkın süredir tüm baskılara karşı direndiklerini ve bundan sonra da direneceklerini belirterek polisin saldırısını protesto etti.

Özkaya'nın konuşmasının ardından siyah çelenk il binasının önüne bırakan kamu emekçileri, 15 dakikalık oturma eyleminden

sonra sessizce dağıldılar. Alkaya, bu yasayı kabul etmeyeceklerini ve baskılara boyun eğmeyeceklerini vurguladı. Açıklama sonrası siyah çelenği Genel Merkeze yakın bir yere bırakan kamu emekçileri sessizce dağılırken, polis çelenği gözaltına alıp üstüne düşen görevi yine yerine getirdi(!)

19 Şubat Perşembe günü ANAP Genel Merkezi önüne siyah çelenk bırakıp, oturma eyleminde bulunan 300 dolayında kamu emekçisinin, 20 Şubat'ta DTP Genel Merkezi'ne yürüyüşü engellendi.

DTP Genel Merkezi'ne yürüyen emekçi memurları engelleyen polis çıkan arbedede çelenği kırarken, memurların oluşturdığı hareket DTP Genel Başkan Yardımcısı **Hamdi Üçpınarlar**la görüşerek tasarının geri çekilmesini istedi.

ADANA: 18 Şubat Çarşamba günü DSP Adana il Başkanlığı'na yürüyen kamu emekçileri polis tarafından engellendi. Polisin engel-

leme tavrı üzerine KESK Adana Şubeler Platformu dönem sözcüsü **Vehbi Yıldırım**, polis terörünü eleştirdiği konuşmasında; solcu geçinen DSP'nin Türk Kamu-Sen ile kolkola girip mücadelelerini bertaraf etmeye çalışmasını anlayamadığını ve DSP'nin tavrını kinadığını belirtti. 19 Şubat Perşembe ve 20 Şubat Cuma günü yapılması planlanan eylemlere saldıran polis, kamu emekçilerinin ANAP ve DTP il binalarına yürümelerini engellerek çelengi de kaçırdı.

ANAP İl Başkanıyla görüşen kamu emekçileri taleplerini iletirken görüşmeye çağırıldıkları DTP İl Başkanı'nın gelmemesini, kendilerini il binasına çağırmasını protesto ettiler.

DIYARBAKIR: Diyarbakır'da KESK Şubeler Platformu'nun yapmaya çalıştığı eyleme polis izin vermezken, dönem sözcüsü **Nadir Bingöl** valiliğin yasaklama kararını ve par-

tilerin tavrını protesto ettiklerini ve boyun eğmeyeceklerini söyledi.

KONYA: KESK Şubeler Platformu'nun 18 Şubat Çarşamba günü yaptığı açıklamadan sonra dönem sözcüsü **İsmail Koşal**, Haber-Sen Başkanı **Harun Toprak** ve Eğitim-Sen Şube Sekreteri **Mehmet Ulucan** gözaltına alınırken, 19 ve 20 Şubat'ta yapılan eylemlere polis müdahale edip engelledi. Gözaltına alınan sendikacılar tutuksuz yargılanmak üzere serbest bırakıldılar.

Ayrıca Edirne, İzmit, Amasya, Mersin, Manisa, Antep, Sivas vb. illerde de koalisyon partilerinin il başkanlıklarına siyah çelenk konup eylem yapılırken Antep, Amasya ve Manisa'da polis saldırısı ve gözaltılar yaşandı. 22 Şubat Pazar günü kamu emekçileri tüm yurttaki bir saat oturma eylemleri yaparak tepkilerini sürdürürken, yapılan oturma eylemlerine İstanbul, Ankara ve

Mersin'de 500, İzmir'de 1000 dolayında kamu emekçisi katıldı. Amasya'da kitleye saldıran polis 30 kişiyi gözaltına aldı. Diyarbakır'da eylem yine valilik kararıyla yasaklandı.

Hatay, Niğde, Çorum, Dersim, Sivas, Adana, Konya, Edirne vb. illerde de yapılan oturma eyleminde kamu emekçileri hükümet ortaklarından tasarıyı derhal geri çekmesini, yeni bir tasarıyı hazırlarken kendilerinin de görüşlerine başvurmasını, Mart ayında iki gün iş bırakacaklarını ve Ankara'ya yürüyüp miting düzenleyeceklerini, sendikalarını tasfiye etmeye çalışanların tasfiye olacağını vurgulayıp hükümete çağrıda bulundular. Oturma eylemlerine çeşitli DKÖ'ler, siyasi partiler ve işçi sendikaları da katılarak destek verdiler.

23 Şubat Pazartesi günü KESK (Kamu Emekçileri Sendikalar Konfederasyonu) ve ETUC

(Avrupa Sendikalar Konfederasyonu)'nun Ankara'da ortaklaşa yaptıkları "**Kamu Görevlileri Sendika Yasa Tasarısı Ve Uluslararası Çalışma Standartları**" konulu toplantıda konuşan KESK Genel Başkanı **Siyami Erdem**, hazırlanan yasayla kamu emekçilerinin kazanılmış haklarının gaspedilmeye çalışıldığını ve denetleyici, kısıtlayıcı bir yasa olduğunu vurgulayarak, çözümün demokratikleşmeden geçtiğini, demokrasinin ise çalışanların söz sahibi olmasıyla gerçekleşeceğini açıkladı. Erdem, bu toplantının yasa tasarısının geri çekilmesine katkı sunacağını da söyledi. ETUC temsilcisi **Wim Bergans** ise Türkiye'de sendikalar üzerindeki baskıların takipçisi olduklarını ve bu tasarının da kabul edilemez olduğunu açıklarken, Hak-İş ve DİSK de kamu emekçilerini desteklediklerini ve yanlarında olduklarını açıkladılar.

GAZİ KATLAMI'NIN ORGANİZATÖRÜ DEVLETTİR

Halkın Günlüğü/İstanbul: Gazi katliamı davasını ilden ile süren diktatörlük, mahkemenin uzamasını ve katliamı yaptırdığı katil polisleri aklamaya çalışırken, diğer taraftan da davayı izlemeye gidenlere baskı uygulayarak davanın sahiplenilmesini, kamuoyu tarafından unutulmasını hedefliyor. Gazi katliamı davasından yargılanan 20 katil polisten 8'i tutuklu olarak yargılanırken diğer katiller "**halkımızın can güvenliği**"ni sağlamaya çalışıyorlar.

Önceki mahkemede tutuklu yargılanan katil polislerden 2'sini tahliye eden diktatörlük, davayı izlemeye gelen insanlara da sivil faşistleri saldırtmış ve davanın sahiplenilmesini engellemeye çalışmıştı. Diktatörlüğün bu tür faşizan uygulamalarına karşı direnen ve davalarına sahip çıkan Gazi halkı, devrimci, demokratlar Trabzon'da beşinci duruşmaya katılmak ve izlemek üzere 26 Şubat Perşembe günü Gazi Cemevi önünde toplanarak saat 13:00'da 5 otobüsle Trabzon'a hareket ettiler.

"Hiç bir baskı ve saldırılar, katillerin yargılanmasını, adalet istemimizi ve hesap sormamızı engelleyemeyecektir. Çünkü Gazi davası sadece Gazi Mahallesi halkının değil, onurlu, namuslu ve kendisine inanan, insanım diyenlerin davasıdır. Davaya hep birlikte sahip çıkalım. Katillerin aklanmasına, serbest kalmasına izin vermeyelim." şiarıyla Trabzon'a hareket eden kitle, Giresun'un Piraziz ilçesinde İzmir ve Ankara'dan davayı izlemek amacıyla yola çıkanlarla buluştu.

Davayı izlemek isteyen kitle, her zaman olduğu gibi bu sefer de diktatörlüğün koluk güçlerinin çeşitli engellemeleriyle karşılaştı.

27 Şubat, Cuma günü saat 09:45'de başlayan duruşmaya katil polislerden tutuklu olarak yargılanan **Adem Albayrak**, **Mehmet Gündoğan**, **Hayrullah Şişman**, **Metin Çakmaz**, **Sedat Özenir** katılırken, geçen duruşmada tahliye edilen **Hamdi**

Özata, **Hasan Yavuz** ile hakkında gıyabi tutuklama kararı bulunan **İsa Bostan** katılmadı.

Dr. Mustafa Gündüz'e hazırlanan 5 sayfalık raporun okunmasıyla başlayan duruşmada önce raporda ölen kişiler hakkında bilgi olmadı, ancak bazı sivil polislerin ellerinde uzun namlulu silahların bulunduğu ve MP 5 markalı silahlarla halkın üzerine ateş açıldığı belirtildi. Rapordan sonra mahkemeye GOP Emniyet Müdürlüğü'nden gönderilen bir evrak okundu. Evrakta olay günü GOP Emniyet Müdürlüğü tarafından sa-nıklara uzun namlulu silah teslim edildiği mahkemeye bildirildi.

TANIK POLİS ÇELİŞKİLİ İFADE VERDİ

Gümüşhane Emniyet Müdürlüğü'nde görevli tanık polis memuru **Tefrikhan Konak**'ın mahkemeye verdiği yeminli ifadesi ile daha önce GOP Cumhuriyet Savcılığı'na verdiği ifade arasında çelişkiler çıktı. Savcılık'ta verdiği ifadesinde kot montlu şahsın **Adem Albayrak** olduğunu teahşis eden Konak, mahkemede bu şahsı tanımadığını ve kot montlu kişiyi ateş ederken, televizyonda daha sonra olayları izlerken gördüğünü belirtti. Ancak müdahil avukatların ısrarlı tavrı karşısında sıkı şan Konak, kot montlu kişinin yanlarına elinde uzun namlulu silahla geldiğini ve bu şahıstan şüphelenerek kimlik sorduklarını, ancak tutuklu sanıkları tanımadığını ve kot montlu kişiyi de hatırlamadığını söyledi. Müdahil avukatların tanık polise yeminini hatırlatarak tehdit alıp almadığı sorusunu, duraksayarak cevaplayan tanık polis tehdit almadığını söyledi. Konak, daha sonra kendisine gösterilen fotoğraflardan kot montlu kişiyi (**Adem Albayrak**) teahşis etti.

Tefrikhan Konak'tan sonra tanık olarak ifadesine başvurulardan cemevi yöneticisi **Ergin Duran**; olay gecesi saat 04:00'da gerçekleştirilen ikinci panzerli saldırıya kadar halkın hiç bir taşkınlık yapmadığını söyledi. Mahkemeye tanık

olarak çağırılan gazetecilerden **Tempo** Dergisi Muhabiri **Tamara Fazıl Dural**'ın verdiği ifadesinde, katliamın çete devlet tarafından yapıldığı gerçeği açık bir şekilde ortaya saçıldı. Dural ifadesinde, "**Olay gecesi panzer projektörle cemevi önünü aydınlattı. Peşinden hemen ateş açıldı. Mehmet Gündüz benim yanımda yere düştü. Bir kaç kişi de çeşitli yerlerinden yaralandı. Herkes panik halindeydi. Projektörler bize yani kalabalığa dönük olduğu için kimin ateş ettiğini görmedim**" diyerek polislerin direkt hedef olarak ateş ettiğini vurguladıktan sonra, yazdığı "**Aleviler ve Gazi Olayları**" başlıklı kitabını bir belge olması açısından mahkeme heyetine sundu.

Tanıklar dinlendikten sonra söz alan müdahil avukatlar, katliamın tasarlanmış bir provakasyon sonucu yapıldığını, polislerin TCK'nın 450. maddesi gerçeği, bilerek adam öldürmek suçundan yargılanmalarını, tutuksuz polislerin tutuklanmalarını ve Hanefti Avcı'nın da tanık olarak dinlenmesini istediler.

Savcı ise İstanbul Emniyet Müdürlüğü'ne yazı göndererek olaylar sırasında görev alan sivil ve resmi polisleri uzun namlulu silahların verili-verilmediğini ya da kim-

lere verildiğinin yazılı olarak gönderilmesini isteyerek, sanık polislerden **Orhan Durmuş**'un da tutuklanmasını talep etti.

Duruşma sonunda mahkeme heyeti, müdahil avukatların tüm tutuksuz polislerin tutuklama talebi ile Savcı'nın uzun namlulu silahların kime zimmetli olduğunun öğrenilmesi yönünde talebini reddederken, **Orhan Durmuş**'un CMUK'un 223. Maddesi uyarınca gıyabi tutuklanmasını kararlaştırdı. Yaptığı açıklamalar sonucunda çete devlet tarafından sürdürülme için tutuklanan Hanefti Avcı'nın dinlenmesi talebini de reddeden heyet, ne gariptir ki DHKP-C, irtifacı **Mustafa Duyar**'ın bir sonraki duruşmaya tanık olarak getirilmesine karar verdi.

CHP milletvekili **Mehmet Sevigen**, ICAD Almanya Seksiyonu'ndan temsilciler ile Belçika'dan 3 avukatın da izlediği duruşma arasında, mahkemeyi izlemek için gelen ve Adliye önünde halay çekmek isteyen kitleye saldıran polis, EMEP Ankara İl Yöneticisi **Ömer Sarıyerlioğlu** ile Keçiören İlçe Yöneticisi **Selim Kılıç**'ı gözaltına aldı. Yapılan girişimler sonucunda Sarıyerlioğlu ve Kılıç akşam saatlerinde serbest bırakıldılar.

"Telekom, vermediği hizmetin bedelini alıyor"

Halkın Günlüğü/İstanbul: Türk Telekom A.Ş. özelleştirme maksadı ile şirketleştirildikten sonra birçok keyfi uygulamalara imzasını atmaya devam ediyor. Türk Telekom'un kontür ücretlerini yükseltmesi, ardından kontür sürelerini azaltması ve bu şekilde tüketicilerin ve çalışanlarının hakkını keyfi uygulamalarla ihlal etmesi üzerine, TÜKODER ve Habber-Sen Türk Telekom'u bir basın toplantısı ile protesto ettiler.

21 Şubat Cumartesi günü Habber-Sen Genel Merkezi'nde yapılan basın toplantısı, Emekli-Sen ve Nakliyat-İş temsilcilerinin katılımıyla saat 11:00'da başladı. (TÜKODER) Tüketiciyi Koruma Derneği Genel Başkanı Mehmet Sevim, yaptığı açıklamada, T. Telekom'un piyasadaki hakim durumunu kötüye kullanıdığına, tüketicilerin ve çalışanların haklarının tek taraflı keyfi uygulamalarla ihlal

ettiğini belirtmek, "Türk Telekom bir taraftan kontür ücretlerini yükseltirken diğer taraftan kontür sürelerini de azaltmıştır. İlgi ve birikimden yoksun

taşeron firmalara yaptırılan işler arıza ve aksaklıkları çoğaltmıştır. 150 yıldan fazla birlikteliği olan ve telefon hizmetlerinin gelişmesinde büyük bir emeğe

sahip posta çalışanlarının indirimli telefon konuşmalarını bir çırpıda kaldırmıştır. 500 kontür konuşma karşılığı olan "Yıllık Abonman Ücreti" kaldırılmış yerine 01.01.1998'den geçerli olmak üzere her ay bütün abonelerden tahsil edilecek olan 50 kontür ücrete isabet edecek bir "Aylık Sabit Ücret" uygulaması başlatmıştır. Bu ücret karşılığında tek bir kontür hakkı bulunmamaktadır. Ayrıca kendi çalışanlarına tanıdığı %50 tenzilat hakkını da bu uygulamada yok saymıştır" dedi. Tüm bu fiyat uygulamalarının hakim tekel durumunu kötüye kullanmak olduğu vurgulanan basın toplantısında, uygulamanın kaldırılması için 2500 imzanın toplandığı belirtildi.

Kamuyunun ortak değer ve haklara sahip çıkmaya çağırıldığı basın toplantısına Nakliyat-İş, İşsizlik ve Pahalılıkla Savaş Derneği yöneticileri de katılarak destek verdiler ●

DEVİRİMCİ MUHALEFETE KARŞI SALDIRILAR SÜRÜYOR

Haber Merkezi: Fasist devletin işçilere, öğrencilere, memurlara, devrimcilere yani kısaca toplumun muhalif kesimine yönelik saldırıları na bir yenisi daha eklendi.

Devlet, içinde bulunduğu ekonomik ve siyasi krizin (özellikle Susurluk sonrası köşeye sığınmışlığına vermiş olduğu saldırganlıkla) etkisiyle katliamlarını, işkencelerini, gözaltılarını ve fasist saldırılarını yoğunlaştırarak sürdürüyor.

Devrimci, demokrat, yurtsever kamuoyunun yakından tanıdığı, özellikle esir kamplarında tutsak bulunan esir savaşçıların savunmasını üstlenmesi ile tanınan İstanbul Barosu avukatlarından **Kemal Yılmaz** devletin uyguladığı bir senaryo ile tutuklandı.

19 Şubat, Cuma günü Yozgat E Tipi Kapalı Cezaevi'nde tutuklu bulunan müvekkili ile

görüşmeye giden Kemal Yılmaz, müvekkiliyle görüştüğü sırada, görüş odasını basan Yozgat Terörle Mücadele Şubesi ekipleri tarafından yasadışı örgüt dokümanını taşıdığı gerekçesiyle gözaltına alındı. Bir gün gözaltında tutulan Kemal Yılmaz, savcılık tarafından yasadışı örgüt kuruculuğu yapıldığı gerekçesi ile tutuklanarak Yozgat Cezaevi'ne konuldu.

Fasist devletin daha önce de sık sık uyguladığı senaryo yeniden uygulandı. Amaç, Kemal Yılmaz şahsında esir savaşçıları yalnızlaştırmaya çalışmak ve teşhir edip halktan koparmaktır. Uyguladığı hayali senaryolarla muhalif kesimin yılmayacağını, teslim olmayacağını, devlet de çok iyi biliyor. Yüzlerce kez söyledik, bir kez daha söylüyoruz: Bu saldırılar devletin içinde bulunduğu acizliğin bir işaretidir ●

ÜÇEL TEKSTİL'DE DİRENİŞ

Halkın Günlüğü/Kartal: Tuzla Aydınlı Mahallesi'nde kurulu olan Üçel Tekstil bünyesinde çalışmakta olan 120 işçinin 4 ay boyunca maaşlarını vermeyen patron **Lütfi Şahin**, Abdullah Kaptı, Adem Kaptı ve muhasebeci **Hüseyin Kaynar**'ın, bölgeden kaçmasıyla aldatıldıklarını anlayan işçiler direnme kararı aldılar.

Patronların işçi alacaklarını ödeme için kaçmalarının ardından, fabrikada bulunan 40 adet makineyi de işçilerden gizlice kaçırmaları üzerine, Üçel Tekstil çalışanları kalan iş aletlerine ve makinalara el koyarak direnişe geçtiler.

16 Şubat, Pazartesi günü fabrikanın önünde direniş çadırı kuran işçilerin, çalıştıkları 4 ay boyunca hiçbir sosyal haktan yararlanmadıkları, sadece girişi yapılan sigortalarının hiç ödenmediği de ortaya çıktı. Patronun silahlı adamları tarafından da tehdit edilen, direniş çadırının yakılması girişimleri gibi saldırılara uğrayan 120 işçi, kendi aralarında seçtikleri işçi temsilcisi Baki Rençber vasıtasıyla sesleri

ni kamuoyuna duyurmaya çalışıyorlar.

Gazetemize açıklamada bulunan işçi temsilcisi **Baki Rençber**, bütün tekstil sektöründeki ezilen işçilere; "Özelde Üçel Tekstil, genelde ise Türkiye'de tüm tekstil sektöründe yer alan işçilere sesleniyorum. Fabrikamızda ilk direnişimizi yapıyoruz. Bundan sonra da tüm tekstil işçilerinin bize destek vererek, onların da direnişi başlatmalarını istiyoruz. Emegin sömürüldüğü bu ülkede bir takım sömürücü asalak patronların saltanatını yıkalım, direnmezsek yarına kalmayız. Yarmımızı yurutmak için zaferlere ilerleyelim. Genelde tekstil sektöründe vahşi bir şekilde sömürü uygulanıyor. Gelin bu sömürü düzenine dur diyelim" mesajını verirken, duyuru devrimci kamuoyundan da kendilerine destek olunmasını istedi. Direnişçilerin bu çağrısına Tuzla Deri işçileri ve Tuzla Deri-İş Sendikası destek vererek onları yalnız bırakmadı. İlk saldırının olduğu günlerde saldırıyı Tuzla Deri-İş Sendikası üyeleri püskürttü ●

Özgürlük Örgütlü Güçte Kadın Platformu'nun; "8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü" Programı

3 Mart

Ümraniye Cezaevi'ndeki Bayan Tutuklular Ziyaret Edilecek

Saat: 16:00

Gülsuyu ve Gazi Mah.'nde Kürsü Kurulacak

4 Mart

Çanakkale Cezaevi'ndeki Bayan Tutuklular Ziyaret Edilecek

5 Mart

Tuzla'da Kürsü kurulacak

6 Mart, Saat 09:00

Bayrampaşa Cezaevi'ndeki Bayan Tutuklular Ziyaret Edilecek

Saat 14:00

Brandi İşçileri Ziyaret Edilecek

Akşam ABT (Ankara Birlik Tiyatrosu)'de Şölen Olacak

7 Mart, Saat 11:00
Cumartesi Anneleri Ziyaret Edilecek

8 Mart Pazar
Miting

BALANS AYARLI PAŞA DEMOKRASİSİNİN

HADEP'e yönelik saldırısı üzerine

Dün 28 Şubat'tır, malum MGK toplantısının yıl-dönümü. Ordu, Sincan'dan geçen tanklarla startı vermiş, 28 Şubat'ta yaptığı toplantı ile "demokrasiye balans ayarı yapmak" üzere iş-lere ağıttan el atmış ve sozümüne Marksistleri ve demokratları da kuyruğuna takarak kendi sini bugünlere taşımıştır. Devleti yeniden ya-pılandırmak üzere, en son RP'yi kapatan or-du, şimdi de HADEP'i kapatma gayretleri içeri-sindedir. Yöneticilerini tutuklamış ve hala da saldırılarına devam ediyor.

(Bu arada, kapatılmasıyla birlikte Fazilet Parti-si'ne dönüşen RP'ye, Onbaşı Mesut vastasıyla mesajlar gönderilmektedir. Onbaşı Mesut, bi-rebir aynı olmasa da, şöyle diyor, "RP'nin ka-patılmasına üzüldük. Ama kendilerinin de ha-taları var, umarız yeni süreçte tekrar etmez-ler." Her türlü çabasına rağmen, bir türlü ya-ranamayan RP'nin, yeni faziletleriyle birlikte, orduya yaranmak için onbaşı aracılığı ile ge-len bu emirnameye de uyacağı kanaatinde yiz.)

Paşalar, "demokrasilerine balans ayarı yap-mak" üzere, "tam gaz ileri" talimatıyla yeni surece oldukça hızlı başladı. Terör, artan ha-zıyla devam ediyor, Adana ve İstanbul'da ya-pılan yargısız infazlar, esir savaşçıların zilele-rine yönelik saldırılar, Kurtuluş Gazetesi'ne yönelik baskın, HADEP yöneticilerinin tutuk-lanması...

Yazımızın esas konusu HADEP'e yönelik saldı-rılar ve HADEP olduğu için, Kurtuluş Gazete-si'ne yönelik saldırıya kısaca değinip, konu-muza devam etmek istiyoruz.

Faşist '82 Anayasası derki, "Basın hürdür, san-sür edilemez." Görünen ise, bu faşist devletin kendi Anayasası'na dahi tahammül göstereme-digidir. Elbette bu, yeni olan bir şey değildir. Daha önceleri de bir çok devrimci, sosyalist gazeteye yönelik saldırılar olmuştur. Hatta da-ha geçtiğimiz ay içerisinde, T. Kürdistan'ın sokulmayan Ülkede Gündem Gazetesi'nin kü-pürünü bulundurulduğu için Sinan Yerlikaya'ya soruşturma açılmak istenmiştir. Kurtuluş Ga-zetesi'ne yapılan baskında, yeni süreçteki kar-şı devrimci terörün dozajını gösteren bir işa-rettir. Burada önemli olan, artan bu terörü gö-reyerek yönelim çıkarmak ve Kurtuluş çalı-şanlarını militan tutumunu selamlamaktır.

Gazetelere ve partilere yönelik saldırıları "de-mokrasiye sığar mı?" kapsamında tartışmak abesle iştir. Zira, böyle bir tartışmayı ya-pabilmek için demokratik bir rejime sahip ol-mak gerekir. Oysa ordunun işaretiyle göre-leyen bir rejimin, olsa olsa faşist bir diktatör-lük olacağı bilinen bir gerçektir.

Aynı şekilde, partilere yönelik saldırıları "barı-şa yapılmış saldırı" kapsamında tartışmakta yanlış. Çünkü, bu devletin barış diye bir derdinin olmadığı ayan-beyan ortadadır. Ayri-ca, mevcut barışın hangi zemin üzerinde yük-seleceği önemli olup, hangi savaşın kötü, han-gi savaşın iyi olduğu ayrımını gözlemlesizin sergilenen bir "barış" taraftarlığının takaka ol-duğu bir olgudur. Zira, barışı kazanmak isti-yorsak, savaş sonuna kadar kazanmak zorun-dayız.

Bu iki yanlış tartışma zemininden ayrılarak konuya devam edelim. HADEP'e yönelik saldı-rıların birkaç nedeni vardır. Yaklaşan Newroz Bayramı ve Körfez'de başgösteren kriz, ne-denler arasındadır. Ancak bunlar öncelikli ne-denler değildir. Öncelikli neden, devletin "Ye-niden Yapılandırma" çerçevesindeki politika-ları ve Milli Güvenlik Siyaset Belgesi'ndeki tesbitlerin uygulamasıdır.

Öncelikli "iç düşman" tespitine uygun olarak, Refah'tan sonra HADEP'i de siyasi arenadan silerek HADEP'in tahananı düzene entegre et-me amacını taşıyan bu saldırı, daha öncekiler-den farklıdır. Bir yandan HADEP fiziki saldırı-larla kapatılmaya çalışılırken, öte yandan CHP aracılığıyla Kürt ulusundan "özür" dilemesi bütünlüklü bir politikanın iki ayrı parçasıdır.

Hatırlanacağı gibi, 1996 HADEP Kongresi'nde bir bayrak provakasyonu yaşanmış ve HADEP üzerinde belli basınlar oluşturulmuştu. Ki, bundaki maksat, HADEP içerisindeki ileri un-surları geriletip, bunun yerine işbirlikçi unsurlar vastasıyla, HADEP'i, daha da gerilere çe-kip uysallaştırmak ve tamamen düze-ne yedeklemektir.

Bu çabanın belli et-kiler yarattığını ise HADEP II Kongrele-ri tartışmalarında görmek mümkündür. Ülkede Gündem Gazetesi'nin köşelerinde, HA-DEP içerisindeki eğilimlerin değer lendirmelerini ya-pın yazılar, o gün-lerde sıkça çıkıyor-du. Benzer yazıları bugünlerde de gör-mek mümkündür. Yapılan tüm bu de-ğerlendirmeler de göstermektedir, HADEP içerisindeki ileri eğilimler ile MGK'cı eğilimler arasında karşılıklı bir tasfiye çabası söz konusudur. Kimi kimi tasfiye edecek? Bunu da zaman gösterecek.

MGK, bayrak provakasyonu ile başarıya ulaş-mamıştır. Zira, II Kongreleri'ndeki seçim so-nuçları ve en son Gazi'de gerçekleştirilen şe-hit gerilla Adnan Şeker'in cenaze töreni bu durumu oldukça iyi göstermektedir. Cenaze töreni, aynı zamanda HADEP'in yönelimini de ifade ettiğinden devletin yeniden harekete geçmesinin startı olmuştur. Faşist Türk devleti, uzun zamana yaydığı "Yeniden Yapılandır-ma" projesinin HADEP'e yönelik ayarını uygu-lamak için, Körfez Krizi'nin kaosunu da fırsat belleyip harekete geçmiştir.

Ordunun amacı bellidir. Amaç, Ulusal Kurtu-luş güçlerinin de yerinde tespit ettiği gibi HA-DEP içerisindeki sivri uçları tasfiye etmektir. Ki, RP'ye uygulanan yöntemde aynı olup, da-ha önce HEP, DEP, ÖZDEP ve HADEP tecrübe-lerinin üzerine inşa edilmiştir.

Devletin bu tecrübesini ve yöntemini Yargıtay Başsavcısı Vural Savaş'tan dinleyelim. Cüneyt Arcayürek, Cumhuriyet Gazetesi'nin 18 Kasım 1997 tarihli sayısında şöyle yazıyordu:

"Başsavcı Savaş sözünü esigemeden RP'nin kapatılmasındaki yararları açıkça söylüyor. Bir örnek veriyor: HEP'in nasıl kurulduğunu anımsatıyor. Kapatılınca DEP'in ortaya çıktığı-na... Ondan da -daha ilimh- HADEP'in varoklu-ğunu anlatıyor ve 'yani kapatmaların faydası oluyor diyorsunuz' soruma verdiği yanıtta, 'Bu yaşanarak görülüyor' sonucuna varıyor'.

Bu satırlar üzerine yorum yapan Hatip Dicle ise şunları yazıyordu: "Başsavcı Savaş, açık-ça 'HEP'i, DEP'i kapatmakla, bu partilerin direngen kadrolarına saldırmak ve tasfiye etmekle, HADEP'i istediğimiz 'ilimli' yani 'sağ çizgiye' çektiğimiz demek istiyor." (1 Aralık '97, Ülkede Gündem)

İlimlik ve sağ çizgi, her ne kadar tınak içeri-sinde verilmiş olsada gerçek budur. HADEP, HEP ve DEP sürecine göre daha ilimli bir nok-tadadır. Bu konuda

M. Can Yüce'nin, 19 Şubat 1998 ta-rihli Ülkede Gündem Gazetesi'ndeki şu değerlendirmesi-nin daha inandırıcı olacağı kanaatinde yiz. Birlikte okuya-lım: "En önemlisi, bu operasyondan sonra HADEP için-de reformist bir eğilimin uç vermesi, bunun giderek lehtikeli boyutlara ulaşmasıdır. Bay-rak operasyonun-dan sonra HA-DEP'e dayatılan şuydu: 'PKK'den bağımsızlaş, onu karşı dur, bizim

icin kabul edilebilir ölçülere gel! Bu durum-da sana yaşam hakkı var, yoksa sana ya-sam hakkı yok!' Bu dayatma şu veya bu se-kilde etkili oldu. HADEP örgütleri geri çekil-diler, çok pasif bir konum içine girdiler. Ki-mi yöneticileri devrimci yurtsever mücadele ile arasına kalın sınırlar çizmek için özel çaba içine girdi. Halkta başlayan eylemler ayımsız kurdular, pasifikasyonun sozcukluğuna soyundular. Yani özel savaş lırları vur-muştu. Bu lırları kimi yöneticilerin şahsın-da etkisini buldu. Bunlar eylemsizliğin, gi-derek en geri ve sağ çizginin temsilcisi oldu-lar. Ya da bu lırlınlama hareketi, HADEP içindeki bu sağcı damarı bütün çıplaklığı ile ortaya çıkardı."

Evet, aynen öyle demek istiyorlar. Şimdi ise, bu ilimli HADEP'ten daha ilimli bir parti çıkar-mak, nispeten ilimlileri tasfiye ederek hepten ilimlileri öne çıkarmak istiyorlar. Devletin, "Yeniden Yapılandırma" kapsamında Ulusal Hareket'e yönelik amaçlarından birinin, tüm legal olanakları tıkmak olduğu su yüzüne

çıkarmıştır. Bu tesbiti, M. Can Yüce'nin bahsi-ni ettiğimiz yazısından da okuyabiliriz. Şöyle diyor:

"... Orta ve uzun vade de ise, legal alanı timden yurtsever güçlere kapalmayı planlı-yorlar. Bu hedefe varmanın çeşitli yol ve yöntemleri var. Yurtsever, teslim olmayan, halka bağlı yöneticilerini etkisiz hale getir-me, halkı kaçırtma, sindirme ve parti içinde reformist bir eğilimi güçlendirme çabaları, legal alanı yurtsever güçlere kapatma ve bu alanı kontra bir alan haline getirme planı-nın parçalarıdır..."

Görüldüğü gibi HADEP, ya hoyun eğer daha geri noktalara evrimleşme ya da ciddi bir se-kilde silkinme noktasına gelmiştir.

Ulusal Kurtuluş Hareketi'nin, bu mevzileri kaybetmemesi ve kontralaşmış mevziler halin-e dönüşmesini engellemesi için politikalarını özellikle barış ve orduya ilişkin yaklaşımları-nı yeniden gözden geçirerek HADEP üzerin-deki etkisini daha bir arttırması gerekmektedir. Yalnız küçük gibi ordu şakşaklarına kır-mızı kaşkolünü sallaması için kürsü verilir ve ÖDP gibi "barış"çılar ile flört edilirse kaybe-dileceği açıktır. Zira, böylesi bir durumda IP' fişi pazara çıkışlara karşı çokça laf etmenin de bir anlamı olmayacaktır. Çünkü, şovenizm hangi renkten gelirse gelsin Kürdü vuracaktır.

Devrimci Hareket'in Ulusal Hareket'e ihtiyacı olduğu kadar, Ulusal Hareket'te Devrimci Hareket'e ihtiyacı vardır. Güçlü dostluk bu iki-si arasında kurulabilir. Zira, orduya yedekle-nen sosyal şovenizm ve reformizm, bir yılanın soğukluğuyla, bir yılanın sinsiliğiyle sokar. O, ikiyüzlüdür ve zor günlerin dostu değildir.

Reformizm, bu dostluğu gösterecek kudrete sahip değildir. Tacedin ile Mem arasında kuru-lan güçlü dostluklar, bugün için devrimcilere mahsustur. Tacedin gibi güçlü dostluklara, Tac-din gibi savaşçı ruha sahip olmayanların dost-luğu çürük olur. Dolayısıyla, Ulusal Kurtuluş Hareketi, müttefiklerini yeniden gözden geçir-medigi ve reformizme kapıyı aralayan politi-kalarını tespit edip düzeltmediği müddetçe, HADEP'i kaybetmeye mahkumdur.

Aynı şekilde, Devrimci Hareket, Ulusal Hare-ke'te karşı dostluğunun kudretini göstermez; cenazelerine birlikte katılmaz, saldırıları bir-likte göğüslemez. Esir savaşçıların direnişi-ne kendi savaşçıların ortak etmez, dağlarda birlikte silah çatmaz, isgal hareketlerine karşı aktif tavır geliştirmez ise Ulusal Hareket'e gü-ven veremez. Ve dolayısıyla, "ordudan çözüm bekliyorsun", "reformistler ile birlikte oluyor-sun" eleştirileri de olumlu cevap bulmaz.

Ulusal Hareket ile olan dostluk, gazete köşle-rinde dizilen methiyelerle olamayacağı gibi, onun yanlışlarına karşı mücadele de fersah fersah uzak durarakda olmaz. Birlikte olacak-sın ama mücadele edeceksin, kan ile kan ka-rıştırıp dostluğu pekiştireceksin, söz ile sözü yarıtırıp dostlukta ki pürüzleri gidereceksin. Birinden birini eksik bırakmak, bir başka nok-tadan, reformizmin ve sosyal-şovenizmin po-tasına düşmek olacaktır ●

Yar a biray a muvakat
Na bit bi ayat-ya megalatê
Yar ne hesariye cefayê
Meqsûd-i ji yarê wefayê
Axir tu eger ne ti wefayê
Ewwe me de ber xwê we cefayê

Dostluk, ahbablık ve kardeşlik,
İkiyüzlülükle ve lafa olmaz.
Dostluk kolay değil, zordur,
Dostluktan maksat da vefadır.
Sonunda vefa göstermeyeceksen eğer,
Başlangıçta göze alma o cefalı işi.)

Ehmedê Xani

Sizin "adalet"iniz bizi kandıramayacak

Manisa davası olarak bilinen, Manisa'lı genç arkadaşların "hukuk savışı" verdikleri işkence davası, geçenlerde yargıtay kararınca bozuldu. İnsanlık dışı pervasız işkencelerin mağduru olan ve yaşamı altüst edilen genç bir bayan arkadaşımız da "biz adalete güveniyorduk zaten" diye açıklama yaptı.

Son günlerde faşist medya, Ümit Cihan Tarho'nun katillerinin tutuklandığı, yargılandığı; Manisalı gençlerin uğradıkları haksızlıkların giderildiği yani adaletin yerini bulduğu haberleriyle doldu taşı. Bu haberleri okuyan, duyan bir insanın ülkede faşizmin, devlet terörünün bitip yerine demokratik ve temiz bir toplum inşa edildiğini, "halkın" devletin ne kadar hakbilir, mahkemelerinin ne kadar adil ve demokratik olduğunu düşüncübilmesi; devletin yetkili ağızlarının bile "adalet sistemi çökmüştür" itiraflarından devlete ve mahkemelerine yeniden güven ve umut zincirleriyle bağlanabilmesi, hele bu zulmü doğrudan anı be an yaşayanların bunu deklare edebilmesi, insanı şaşkına çeviriyor. Acaba uzayda mı yaşıyorlar, ya da sadece faşist medyanın ellerine ulaştığı ırsız bir adaya mı düşüktük diye, meraklanmadan edemiyoruz doğrusu.

Kara mizah yapmak niyetinde değiliz. Ancak mesele son derece ciddi ve bir o kadar da "trajik-komik". Devlet, psikolojik savaş oyunlarını sahtekarca oynamaya devam ediyor. Reformistlerimiz, "adalet istiyoruz, suçlular yargılsın" diye "muhaletet" yapıyorlar. Buna karşılık devlet de halkın üstüne yağdırdığı bombaların, kurşunların arasından, kan ve katliam deryasından bir demet plastik çiçek uzatıp; "Alın işte adalet! Biz aslında pek adiliz, bakın yargılıyoruz, tutukluyoruz, biz halkın devletiyiz" diyor. Sanıyorlarki halkımızın hafızası yok. O müferrit dedikleri olayların devletin varlık koşulu olduğunu, hergün devlet terörünün tehdidi altında yaşayan ve en iyi ihtimalle savaşın dışında kalmanın yolunu suya-sabuna dokunmamakta, "Nasıl yapsamda terörist damgası yemesem" diyerek arayan en geri kesimler dahi biliyor. Mis kokulu çiçeklerimiz, kızıl güllerimiz, karanfillerimiz tarumar edilirken, bu dansıklı dövüş, mideleri bulandırıyor; snif kinimizi biliyor. Ofkemizi yumruğumuza kenetliyor. O iğrenç sahtekarlık perdesini yırtıp atmak, o kan deryasında varettileri o plastik çiçeği, o zehirli zulüm bezirganlarına mezar etmek istiyoruz. Her genç partizan, yumruğuna işlemiş kan kırmızısı karanfilleri yukarı kaldırıp o genç bayan arkadaşına haykırmak istiyor şimdi:

Bak, bak ve gör; sana sunulan "adalet"in bedeli milyonlarca insanımızın kaniyle ödeniyor. **Bak, bak ve gör;** sana tecavüz edildiğini "kabul eden" bu "adalet", bu kandırmacısıyla hergün binlerce genç

kadının ırzına geçmeyi meşrulaştırmanın, yapılanlara karşı gözleri kör etmenin, kulakları sağır etmenin lanet olası "adaleti"dir! **Bak, bak ve gör;** ülkede bir savaş var. Onbinlerce kadın, erkek, yaşlı, genç, çocuk o işkence tezgahlarından geçirilmeye, açlık ve sefalet içinde, bomba ve mermi yağmurları altında iliklerine dek sömürülmeye devam ediyor. Nice yaştın esir kamplarında onurunu, ölümleri yenerik yaşatma mücadelesi veriyor. O "adalet"i düşmanın yüzüne çarpmamakla sen, kendi gerçekliğine, ezilmişliğinden aldığın haklılığına ihanet etmiş olmuyor musun?

Hayır, biz "adalet" istemiyoruz. Devlet halkın yükselen öfkesi, gerillanın kendisini paramparça ettiği karşısında bir kaç "adalet" şekerini dağıtmak zorunda hissediyor kendini hepsi bu. Manisalı arkadaşlar sesleniyoruz, onun şahsında bu kandırmacaya alet olan ve olabilecek genç arkadaşlara çağırımız var: Bir tek siz incinince mi devlet işkenceri oluyor ve bir tek siz "kurtulunca" mı faşist mahkemeler "adil" oluyor? Partizan gençlik, haklı mücadelenizde sizleri destekledi. Çünkü biz, halkın zalime karşı her hak kaldırışını desteklemeyi boynumuzun borcu biliriz. Bu noktada düzen içinde durumu bir nebze olsun iyileştirme çabalarında sırtımızı dönmeyiz, destekleriz. Ama biz "adalet"e güvenmiyoruz. Biz, bu devletin kendini yargılayıp mahkum etmesi demek olan halka çiçekler sunma tavrının faşist devletin mevcudiyetiyle çeliştiğini biliriz. Dolayısıyla partizan gençlik, haklı mücadeleyi kişiselleştirip; ortada kınntı dahilinde bir reform bile söz konusu olmadan ve olmayacakken üstelik; devletin bu gerçekliğini gizleme çabasıyla girdiği birkaç popülize edilmiş adalet oyununa alet olanları eleştirmeyide görev bilecektir.

"Bizim bir suçumuz yok", "biz haklıyız, adalet yerini buldu" mu diyorsunuz? Açlıktan bir deri bir kemik olmuş ufak çocukların, dağbaşlarında katledilen genç çobanların, Çorum'da kurşuna dizilen iki-üç yaşlarındaki köylü çocuğun, T. Kürdistanı'nda yaşamdan bezdirilmeye, coğrafyadan silinmeye çalışılan Kürt ulusunun ve tüm bu zulme isyan eden

devrimci öğrencinin, halk savaşçıların, esir savaşçıların ve onları sahiplenerek ak saçlı anaların, her hak isteminde devlet terörüyle karşılaşan işçinin, memurun, köylünün bağrından çıkan isyan çığlığının "suçu" nedir? Bugün Ümit'in katilleri tutuklandı diye, sanki tutuklayan ve tutuklananlar gerçek katiller değilmiş gibi, Ümit'in kanını yerde koymak, daha nice genç devrimci öğrencinin kanına girecek, buna "mecbur" olan faşist devletin mahkemelerinden medet ummak, Ümit'e ve onun şahsında bilirlenmiş haklı mücadele ve halk değerlerine ihanettir.

Bugün, üç-beş katil tutuklanıyorsa, bilin ki siz kızıl kan deryasını göremeyesiniz, o pembe ama pis kokulu plastik çiçekle sarhoş olup bu zulüm saltanatına sessiz kalıyorsunuz diyoruz. Devlet, sivil faşist itlerinin aracılığıyla hala aynı oyunu tımandırarak sürdürürken, kimi kandırıyorlar! İşte faşist medya bu işe yarıyor. "Manisa adaleti" baş sıralarda birbir sözlü laflarla sunulurken, aynı gün Çorum'un bir köyünde dur ihtiarına uymadı diye, gittiği evdeki herkes, çocuk kurşuna diziliyor. Bu olay sanki bizim ülkemizde olmuş gibi bir kayıtsızlık, bir alışmışlık, bir iki kuru cümlelik çarpıtılmış muğlak haberlerle kanıksatılmaya çalışılıyor.

Bugün haksızlığa karşı çıkma bilinciyle bir-iki adım öne atılmış, ufak bir çatlak ses çıkarmış çocuklar, gençler işkencelerden geçirilip kimisi katledilir, kimisi esir edilirken; bir-iki tanesinin davası popülize edilerek, devlet politikası değilmiş gibi "işkenceye karşıyız, işkence altında alınan ifadeler geçersizdir" diyorsa faşist mahkemeler, bu koca bir yalandan başka bir şey değildir.

Faşizmin "hukuku" ve "adaleti", barbarca uygulamalarıyla kendilerinin her daim bir kenara attığı, "adil" paçavralarını, kendi kanunlarına dahi uymadıklarını, burjuva hukukunu dahi uygulamadıklarını örtbas etmek ve bizleri kandırmak için sergiledikleri kirdi bir oyundur. Bunu görelim! Bu oyuna gelmeyelim!

Halk gençliğinin sağcı-solcu-futbolcu cenderesinde düzene yedeklenmesine izin vermeyeceğiz ve vermemeliyiz. "Solculara", haklı direnişin asi çocuklarına işkence mübah, "masum, suçsuz, gençceci" yani düzene tehlike arzette-

yen çocuklara işkence suç" zihniyetinin böylesine meşrulaştırılmasına ve ezici bir çoğunluğun kanla, korkuyla sindirilmesi, geri kalanında "aslında devletimiz demokratiktir" demagojisiyle futbolculuğunun izin vermeyeceğiz.

Tam da bu yüzden, hak-hukuk-adalete sloganlarıyla halk gençliğinin kafalarını bulandırmaya kalkışan, "bakın barış içinde muhalif olunca hak nasıl da yerini buluyor" nidalarıyla iç savaşın, haklı savaşın açtığı soluk borularının rantını yiyen reformist akımlardan etkilenen genç arkadaşlara; ilk önce, iç savaşın her bölgesine sindiği ülkeye ve halka bakmalarını ve "adalet"in hangi taşın altında olduğunu bulup çıkarmalarını tavsiye ederiz.

İşkenceyi, insanlık onuru yenecektir. İşkenceyi sistematik bir psikolojik savaş aracı olarak kullanmakla kalmayıp, yüzlerce, binlerce insanı katletmenin de bir yöntemi olarak kurulduğundan beri kullanagelen ve tüm gözboyamalarıyla beraber, kullanmaya da devam edecek olan faşist devlet ve faşist mahkemelerinin "adalet"i bize lazım değil. O "adalet", yaratılan ve yaratılacak olan değerlerin ve sınıfsız, sömürsüz, özgür ve güzel yarınların mücadelesinin önünde dikilen, bizleri kayıtsızlığa, duyarsızlığa, suskunluğa iten zehirdir. Bizleri düzene hapsedmeye çalışan altın suyuna batırılmış rezil bir zincirdir. On yıl esir kampında bedel ödememek adına, insanlığını ve insanlığın altıncağ mücadelemizi bu göstermelik demokrasi ve adalet havarilerine satmayacağız. Halkımızın umuduna sırt çevirmeyeceğiz.

Zulmün "uyanık" bezirganları, halkı ideolojik olarak teslim almak isteyen psikolojik savaş "think tank"ları iyi duysun: Sizin, iliklerimize dek milyonlarcamızı kan revan katlederken, ezirken, sömürürken, parmaklarımızı kesmek üzere süzdüğünüz bir parça bal olan (çünkü sahid bir parça bal sürmeye dahi gücünüz yetmiyor) o "adalet"iniz, bizi kandıramayacak! Kendinizi "yeniden yapılanırma" çabanız nafiledir. Açık ki tüm kurum ve kuruluşlarımızla çözümlüyor, çözümlüce, tükenişe doğru son sürat ilerliyorsunuz. Peşinize taktığınız reformizmde bizi şaşırtmayacak. Yolumuzu şaşaalı bentler çıkarmayı başaramayacaktır. Bu halk, Susurluk davalarının "adaletinin", birkaç ay sonra elini kolunu sallayarak dolaşan katillerin ellerinden damlayan kanla beslendiğini çoktan gördü. Halk gençliği, katilleri, işkencecileri; halkla bütünleşerek devrim mücadelesinde tek tek yargılamamın proleter cesini gerçekleştirmeyi dışlamamakla birlikte, esasen, devleti bu itleriyle birlikte devrimin kızgın alevlerinde yıkıp kül etmeyi bilecektir. Bundan hiç kuşku duyulmasın! ●

Bugün haksızlığa karşı çıkma bilinciyle bir-iki adım öne atılmış, ufak bir çatlak ses çıkarmış çocuklar, gençler işkencelerden geçirilip kimisi katledilir, kimisi esir edilirken; bir-iki tanesinin davası popülize edilerek, devlet politikası değilmiş gibi "işkenceye karşıyız, işkence altında alınan ifadeler geçersizdir" diyorsa faşist mahkemeler, bu koca bir yalandan başka bir şey değildir.

İdamları kaldıracaklar ama niye?

Karşı-devrim cephesi yapısal krizini aşmak için harıl harıl çalışmakta, politikalar üretmekte, kısa ve uzun vadeli planlar yapmaktadır. Yararlanılacak tüm olanaklar tespit edilmekte, düşünce merkezleri kurulmakta, kısacası yapısal krizin aşılması için tüm yöntemler devreye sokulmaktadır. Karşı-devrim, bugünkü duruma bakarak "rejim tehlikede" ve "sosyal patlamalar olabilir" tesbitleriyle krizin boyutunu ifade etmektedir.

Karşı-devrim cephesinin bugünkü durumuna bakarak, devrim cephesi açısından objektif durumun ne kadar avantajlı olduğunu söyleyebiliriz. Zaten bu tesbiti aşağı yukarı çeşitli farklılıklara rağmen hemen her kesim yapmaktadır. Karşı-devrimci cephe, devrim cephesi açısından uygun olan bu objektif zemini görerek, bu objektif zemine çeşitli taktik politikalarla müdahale ederek bu ortamı kaldırmayı amaçlamaktadır. Zira ülke hakim sınıflarının, ülkede varolan objektif durumu nihai olarak ortadan kaldırmaları mümkün değildir. Bu tamamen ülkenin sosyo-ekonomik yapısına bağlıdır. Bu sosyo-ekonomik yapının değişmeside devrim sorunudur. Devrim de çağımızın en modern sınıfı olan proletaryanın ideolojik-siyasal önderliği tarafından yapılabilir. Dolayısıyla nihai bir çözüm bulunmasa da, karşı-devrim çeşitli manevralarla sürece müdahale ederek sürecin devrim cephesi lehine işlemesinin önüne geçmeyi amaçlıyor.

Böyle süreçlerde karşı-devrim, daha çok sahte ve aldatıcı politikalarla ortaya çıkar. Basın yayın kuruluşları, gazeteler, TV'ler, radyolar bu sahte ve aldatıcı ortamı özel programlarla abartılı şekilde hazırlamaya çalışırlar. Tüm amaç, kafalarda beklentilerin oluşturulmasıdır. Beklentileri güçlendirmek için de insanların görebileceği bazı yönelimler gerçekleştirilir. Bu süreçler, alabildiğine tehlikeli süreçlerdir. Çünkü bu gibi süreçlerde ortamın büyüme kapılmak diğer dönemlere göre çok daha fazladır. Birakalım halk kitlelerini, kendisine devrimciyim, demokratım diyen hatta öncü saflarında örgütlü olan bazı arkadaşlar da yine rahatlıkla bu büyüye kapılmaktan kendisini alamamaktadır.

Aslında karşı-devrimci güçlerin "yeni" diye ortaya sunduğu bu politikalar, bilinmeyen politikalar değildir. Tam tersine gerek ülkemiz sınıflar savaşımı tarihinde, gerekse diğer birçok ülkedeki sınıflar savaşımı tarihinde karşı-devrimci güçlerin kullanmış olduğu bu taktik politikalar, MLM'ler tarafından boşa çıkarılmış, tarihe mal edilmiştir. Ancak bu realiteye rağmen, karşı-devrimin bu taktik politikası, nefes borusu olma işlevini hala kuruma misyonunu oynayabilmektedir.

Yukarıda kısaca açmaya çalıştığımız şekilde bir süreç yaşıyoruz. Hakim sınıf temsilcileri, "reform", "demokrasi", "hukuk devleti" vs. gibi birçok kavramı telaffuz etmeye başladılar. Bu tartışmalar rastgele değil, tam tersine belli bir plan dahilinde

gerçekleşmektedir. Haksız savaş aygıtının hakimisi olan ordunun belirlediği son savaş konsepti sonrasında, peşpeşe gerçekleştirildiği basın brifinglerinde önemle üzerinde durulan ve verilmek istenen mesajların başında da "sosyal", "ekonomik", "insan hakları" alanlarında reform söylemleri bulunmaktadır. Yeni savaş konseptinin amacı neydi? Gerillayı "marjinalleştirmek", "etkisizleştirmek". Nasıl yapılacaktı? "Terör ortamını" kaldırarak, "Terör" ortamından kastedilen neydi? Bizim devrimci durum dediğimiz devrimin objektif şartları. İşte bütün bu söylemlerin merkezinde gerilla savaşına karşı geliştirilen yeni konseptte uygun nafile yönelimleri vardır.

"Hukuk devrimi" olarak sunulan "yeni" TCK (Türk Ceza Kanunu) çalışmalarına bakalım. Kamuoyunda yoğun bir şekilde tartışılan "idamlar kalkacak" propagandası yapıldı. İdamlar kalkacak söylemi, ilk anda kulağa oldukça hoş geliyor. İşin arkasındaki gerçeklikler anlaşılmazsa, toplumda alabildiğine iyimser bir beklenti oluşacağı aşikardır. İşin aslı ne? Yapılan propaganda koca bir sahtekarlıktan ibaret. İşin kapsamı, hedefleri alabildiğine boyutlu. Öncelikle, bugün devletin idam kararlarını uygulamadığı yanlışlamasını ortadan kaldırmak lazım. Zira idamlar zindanlarda her gün devam etmektedir. Sadece '96 yılında elliye yakın devrimci, yurtsever, adli tutsak çeşitli biçimlerde katledildi. Şu anda bile zindanlarda onlara insanın tedavilerinin engellenerek ölümüne terk edildikleri biliniyor. Dolayısıyla idamlar kalkmış değil, biçimi değişmiştir. Zaten '90'lı yıllar, devletin ev, sokak infazlarını pervasızca sistemleştirdiği yıllar olmuştur. Yani devlet, artık tutuklamaya, yargılamaya, belli bir "legal" prosedür işletmeye ihtiyaç duymadan "idam cezalarını" peşinen verip uygulamaktadır. İşkencede, gözaltında, köyde, kentte, sokakta katliamlarının haddi hesabı yoktur.

Esir kamplarında da idamlar ip'le oluyor ama koşullara baskınlar yaparak, ka-laslar, demir çubuklar, bombalarla bir anda onunu öldürüp, yüzlercesini yaralayıp çıkmak suretiyle gerçekleştiriliyor. İstediginde idamı devreye sokan devlet, yasalarında böyle bir madde var diye uluslararası alanda alabildiğine zor durumda kalabiliyor. Ote yandan idasını istediği "suçlular" bu maddeden dolayı iade edilmiyor ilgili ülkelere. Buna ne gerek var, bir taşla birkaç kuş vurmak varken, basit bir değişiklikte bir çok hedefi gerçekleştirmek dururken, niye uzun uzadıya uğraşmaları gereksin ki? Zaten kendisinin bile tabi hissetmediği yasalarından bir maddenin değişmesinin ne zararı var?

Bunlar hedeflerin bir boyutuyken, diğer önemli boyutları TCK'nın içeriğinde mevcut. Devletin her alanda kendisini iç savaş gerçekliğine uygun olarak "yeniden yapılandırdığını" belirtmiştik. İşte yeni TCK'da, "yeniden yapılandırma"nın ceza yasası alanındaki özgünlüğüdür. Hiç kuş-

kusuz yeni TCK'da, iç savaşın yeni dönemine uygun maddelerle dolu hazırlanmıştır. Gazetelere yansıyan kadanyla sadece zafer işareti yapmak dört yıla cezalandırılıyor. "Düşünce özgürlüğü" söyleminin kendisine hile oldukça yüklü cezalar veriliyor. Zindanlardan tahliye olan tutuklular, topluma "kazanma" adına dışarıda da tutuklulukları devam ettirerek yanına bir "görevli" veriliyor. İşte bütün bu uygulamalar "reform" adına yutturulmaya çalışılıyor. "İdamlar kaldırılacak" söylemi bunların örtüsü oluyor. Basına sansürün boyutları, legalleştirilerek genişletiliyor ve daha pek çok şey. Tüm bunlar psikolojik savaşın ulaştığı çarpıcı boyutu bütün halkı tam kuşatma altına alma çabalarını gösteriyor.

Karşı-devrimci sınıfların ülkede proletarya ve emekçi halklara karşı uyguladığı, ezilen sınıf ve ulusları hakimiyetinde tutarak yönettiği en geçerli yöntem, baskı ve zor yöntemidir. Ancak dönen dönem baskı ve zorun yanında farklı yöntemlere de ihtiyaç duymaktadırlar. Genelde böyle süreçler toplumsal hareketlerin ivmelenmesi, halk kitlelerinde sisteme ve kurumlara karşı ciddi güvensizliklerin oluştuğu süreçlerdir. Böyle bir süreci 1992 yılında yaşadık. Ne yaşıyorduk o süreçte? Kültüründeki ulusal bilinç şaha kalkarak serhildanlaşıyordu. Proletarya ve emekçi halk hareketlerinde ciddi ivmelenmeler vardı. Madencilerin Ankara yürüyüşünün yanı sıra bir çokış yerinde grevler yaşıyordu. Kırsal alanlarda gerilla, Newrozlarda halkın güvenliğini alacak düzeyde atılım içerisindedeydi. Devletin karakol güçlerinin araziye çıkarak durumunu kalmamıştı. Ne yaptı hakim sınıflar? Seçim yaptılar ve seçim sonrası DYP-SHP(CHP) koalisyon hükümetini kurdular. Ve halk kitlelerinin karşısına "demokratikleşme", "şeffaf karakol", "çift anahtar", "yeşil kart" vb. "reformcu" söylemlerle çıktılar. Kitlelerde bir beklenti yaratıldı. Bu beklentiye bakarak kimi devrimci örgütler, devrimci durum yoktur tesbitlerine kadar işi vardırıdılar. (Kimilerine göre hiç bir zaman olmamıştı devrimci durum memlekette.) Hakim sınıflar, bu söylemlerde bulunurlarken sokak ve ev infazları, gözaltında "kayıplar", "faali meçhul"ler, köy boşaltmalar, işkence ve gözaltılarda artılar katlanarak devam etti.

Susurluk'ta ortaya çıkan devletin yüzü, bu süreçte aktif dönemlerinden birini yaşıyordu. Süreci içerisinde "çizgiyi" aşarak rantı hakim ellere teslim etmeyen bir kesim, hakim klik tarafından cezalandırıldı. Susurluk kazasına kadar gelip dayanan bu süreç, kaza ile birlikte devletin gerçek yüzünün halk kitleleri nezdinde iyice teşhir olmasını beraberinde getirdi.

Bugüne bakarsak, halk kitleleri sistemden her gün biraz daha kopuş yaşıyor. Ekonomik darboğaz had safhada, işsizlik çığ gibi büyüyor, gelir dağılımındaki eşitsizlik açılıyor. Polisiye yöntemler ve çeşitli alanlarda oluşturulan dalga kıranlar şu

ana kadar halk kitlelerini frenlemiş görünüyor. Ancak halk kitlelerinin bu dalgaları ne zaman alaşağı edeceği belli değil. Mevcut durumun bunu aşma dinamiklerine fazlasıyla sahip olduğu ve buna gebe olduğu görülüyor. Gerillayı "marjinalleştirdik", "etkisizleştirdik" söylemlerine rağmen, gerilla Karadeniz ve Akdeniz dağlarını zorlayarak bu bölgelerde etkin olmak için önemli adımlar atmış durumda. Kentler de kitle gösterilerinde artışlar var. Mamur ve öğrenci eylemleri umut verici. Dış politika dersin, devlet tamamen sıkışmış, kısırcı alınmış adeta. ABD ve İsrail'e mahkum olmuş durumda. İşte tam da böyle bir ortamda her şey "reform", "devrim" vs. olarak yutturulmak istenmektedir. Gösterilen abanın altında, sopa gizlidir. Reform tartışmalarının olduğu bugünlerde, köy yakmalardan tutalım da ev infazlarına oradan da dergi bürolarının basılmasına, gözaltılara kadar bir dizi uygulama yaşanmaktadır. Dedikimiz gibi amaç "reform" vs. değildir. Bir yandan ortamı "yumuşatarak", "yumuşak sol" daha fazla zemin yaratmak, diğer taraftan "yumuşak" olmayan kesimlere her türlü şiddetle yüklenmektir politikaları.

Yeniden "idamlara" dönersek, bu yasanın kalkması neyi sağlayacak? Şu anda esir kamplarında onyedi-onsekiz yıldır esir olan PKK'li tutsaklar, bunun yanında yeni infaz sistemine göre esir kampında olan tutsakların bir kesimi bırakılacak. Arkasından esir kamplarına dönük hücre tipi-ne geçilecek. Zaten esir kamplarının hemen hepsine yakın kısmında hücreler inşa edilmiş durumda. Bırakılmaları birlikte ortamdan yararlanılarak esir kamplarına hücre politikası dayatılacaktır. Devrimci tutsaklar, hücre uygulamalarını kabul etmeyeceklerini, karşı-devrimci politikanın içingini ve her türlü bedele rağmen hücre politikalarını boşa çıkaracaklarını kamuoyuna açıklayıp bir dizi uyarı eylemi gerçekleştirdiler. Yeni yasalarla hücre sistemine zemin hazırlayan devlet, açıktır ki zindanlarda yeni idamlara hazırlanmaktadır.

İç savaş sürüyor. Hiç kuşkusuz savaşın taraflar savaşta üstünlüğü kurmak, savaşın kendi lehine gelişmesini sağlamak için taktik politikalar üretecek, stratejik anlamda kazanmayı amaçlayacaklardır. Bu bağlamda, haksız savaş aygıtı süreci ciddi hazırlanıyor. Ama politikaları bilinen politikalar, hayata geçirilip geçirilemeyeceği ise devrim cephesinin karşı politikalarına bağlı. Düşman hazırlanıyorsa, bizler de hazırlanıyoruz. Onlar esir kamplarındaki tutsaklara yönelecekler, biz tutsakları yalnız bırakmayacağız. Onlar katletmek isteyecekler, biz katletmeyeceğiz. Onlar halk kitlelerini aldatmaya çalışacaklar, biz yüzlerindeki maskeleri düşürecekler. Her yönelimin hesabını soracağız. Onlar gerilladan korkuyor. Biz gerillalaşacağız. Ve onlar kaybettirmek istiyorlar. Biz her şeye rağmen kazanacağız. ●

DEVİRİMCİ PRA

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü yaklaşıyor, yeniden "kadınlar" üzerine çok şey yazılıp söylenecektir. Geçtiğimiz yıl, kadınlar açısından hayli ilginç ve trajik olaylar yaşandı: "Fatime Şahin"ler ve bedenlerine bombalar bağlayarak asker ve polis merkezlerine dalan kadınların ökseli... Ve şimdi burjuva liderlerin onları anlamaksızın düzenledikleri "kadınlardan özür dileme" mitingleri ve orada yaşanan sadaka kapma yarışları.

12 Eylül öncesi dönemde şöyle bir diyalog yaşanmıştı:

"Yönetici kademelerde kadın yoldaşları göremiyoruz. Erkek yoldaşlar, kadınları yönetici yaparak onların yönetimi altında çalışmak istemiyorlar..."

"Olabilir; ama kadınlar bu durumdan esas olarak kendilerini sorumlu tutmalı ve kendi tutumlarını sorgulamalıdır. Kadınlar her işe koşup, her işi fedakarca üstleniyor, ama politikada yeterince girişken değiller, hep geri planda duruyorlar. Bu, barbarlık döneminden beri kadınların ruhuna sindirilmiş kölece bir tutumdur; kadınlar farkına varmadan bunu komünist saflarda bile sürdürüyorlar. Söyler misiniz, parti şehitleri içinde kaç tane kadın var? Hiç kuşkusuz gelecek, insan soyunu üretmeye devam edecek olan kadın dünyasıdır. Mevcut yaşamda kadın için kölelik eve kadar sokulmuş ve sürdürülmektedir. Buna karşı erkeklerden daha fazla savaşmayı göze almayan ve ölmeyen kadınlar, hak etmeden nasıl bir şey isteyebilirler? Sonra hak edilmemiş bir şeyi biz versek ne yazar, onu tekrar sizin elinizden alırlar!"

Sürüp gitmişti bu tartışma. Bir gün yoldaş, kadınlardan birinin yetkin bir önder, yönetici özellikler taşıdığını gördü ve organ sekreterliğini ona bırakıp gitti.

12 Eylül dönemi başlamıştı. Her tarafa koyu zifiri bir karanlık çöküyor ve yer yer katran gibi koyulaşıyordu. Gece baskınları yapıyor, kadın ve çocuk çığlıkları arasında saçları dağınık, uyku sersemi adamlar götürülüyordu sokak aralarında. Tekin tek bir ev yoktu, çünkü bütün evler basılıyordu. Yalnız hepsini bir günde basamıyorlardı, semt semt, varoş varoş, öbek öbek basıyorlardı. Faşist devriyelerin rap rap sesleri her gece daha sık, daha kalabalık ve daha sert bir hal aldı. Arada bir "dur, yoksa vururum!" diye sert emirler. Sert metalik mekanizma şakıtları, tetikler iniyor! Kaç kez duvar diplerine sıra olduk. Kaç kez son yaz yağışlarının çamurladığı sokak aralarında "yere yat ve ellerini ensende bağla" emirlerine uyduk kadın, erkek. Birinde, bütün kadınlar ayakta idi. Aşağılık, çirkin, ağzı salyalı birkaçı sarkıntılık için bunu nasıl da bahane saymıştı. Domuzca soğuk bakışlar arasında beyinsiz bir faşistin "senden kuşkulandım, geç şuraya" deyip sizi ayırması yeterliydi; neler çekmezsün ki aylarca. Girmek böylesine kolayken, çıkmak o kadar kolay değil. "Bir şeyi yokmuş" denilebilmesi için üç ay dipçik, falaka, tekme, yumruk, jop, elektrik ve askı altında pestilin çıkar. Ve sonra da kapıdan çıkarsın, bir daha gelene kadar. Bir daha geldiğinde, önceki gelişin suç kanıtı olarak başına bela olur. Aman tanrım ne adalet!...

Sözünün sahibi kimseler, gerçek komünistler, gerçek yöneticiler ve gerçek önderler ortaya çıkıyordu. Bu mayın tarlası içinde özgürlüğe koşmak, ölümüne koşmak kolay değildi. En çok yönetici olmadıklarından yakınan kadın yoldaşlardan birinin, küçük oğlunu kaptığı gibi yurt dışına, öbürünün de eşinin paçasına yapışarak köy evine döndüğünü gördük. Diğeri ise zifiri karanlıkta yalın bir yıldırım gibi erkek yoldaşlarıyla dövüşeyken bir randevuda avlandı! Faşist köpekler işkence odasına gümbür gümbür bir tili götürdü. Taa dağ başlarında duyuluyordu gururlandırıcı sesi. Nasıl da kamçılayıcı etki yapıyordu dağ başlarındaki gerillalar arasında; silah kundağlarına daha bir sevgili gibi yaslıyorlardı yanaklarını. Gazeteler hergün ondan söz ediyordu. Baş sayfada gözleri kan çanağı alev alev yanıyordu. En vahşi işkencelerde avcılara tek yoldaşının adını söylemedi. Sonra atıldığı zindanda, kahırlı bir teslimiyet içinde olan eski keskin erkeklerle inat kadınlar koğuşunda isyan ateşini alazlattı. O dönemde çıkabilen hemen hemen tek gizli devrimci gazete olan İşçi-Köylü Kurtuluşu Gazetesi hep onun mesajlarını yayınladı, onun direnişini, adını vermeksizin yazdı. Kendi gücüyle hak edilmiş olarak parti yayınlarına egemen olmuştu. Eğer büyüklüğünün ağırlığı altında ezilip küçük bir hayata geri dönmeseydi, dev bir kadın devrimciydi artık! Sonra biraz abartılmış popüleritesiyle sıradan yazarlık içinde eridi gitti.

Kazlıçeşme'de deri fabrikalarının üst soğakındaki Mensucat Santral Fabrikası'nın önünden geçerken içi burkuluyordu yoldaşların. Yüzlerce militan işçi kadın neredeydi? Oysa aylarca manşetlerden inmişti Mensucat'taki kadın ve erkek işçilerin direnişi. Dört-beş ay içinde onlarca

genç kız ve kadın, erkek yoldaşları sallamıştı, artık parti onlardan onlarcasını üye yapmak istiyordu. İnce bir salkım söğüt dalını andıran esmer kızın, fabrikayı kuşatan binlerce asker ve polise meydan okuduğu fabrika duvarının o malum burcuna kahırlı bir sessizlik çökmüştü '80 Eylül'ünde. Oysa kadınlar için ne de kötüleşmişti yaşam. Gece itile-kakıla sorgulamaya götürülen eşleri ve oğullarının evde yarattığı boşluk dayanılır gibi değildi. Ailenin bütün yükünü omuzlamak zorunda kalmışlardı. Erkekleri işkence tezgahlarından işkence kamplarına dönüştürülen zindanlara kadar uzanan yol boyunca parça parça can yitirirken, onlar da kölece dayanılmaz bir çalışmaya mecbur kalmışlardı. Sonra "görüş günlerinde" nizamıye kapılarında, yıllar süren çile dönemi başladı. Nizamıye kapılarında saçlarını ağartan, ölen kadınlar, analar gördük.

Ne yana kaçsan kurtuluş yok. Yaşamının yansıması oluşturan erkeğin kavga içindeyken, sen kenarda duramazsın. Erkeğinin ve oğlunun cesedini faşist kırbaclar altında sırta taşımadan önce onunla arkadaş gibi, omuz omuza dövüşmen gerekir. Ya beraberce abanıp düşmeli toprağa, ya da beraberce kırlangıç öbekleri içinde, ormanlı volkanik dağların başına kartal gibi tünemelisin. Başka yolu yok. Kadından kartal olmaz deme, kartalın dişisi daha yamandır. Dersim'in Düzgün dağlarında beş kızıl kartal az mı yitici pençelerini faşizmin kara peşesine daldırdı!

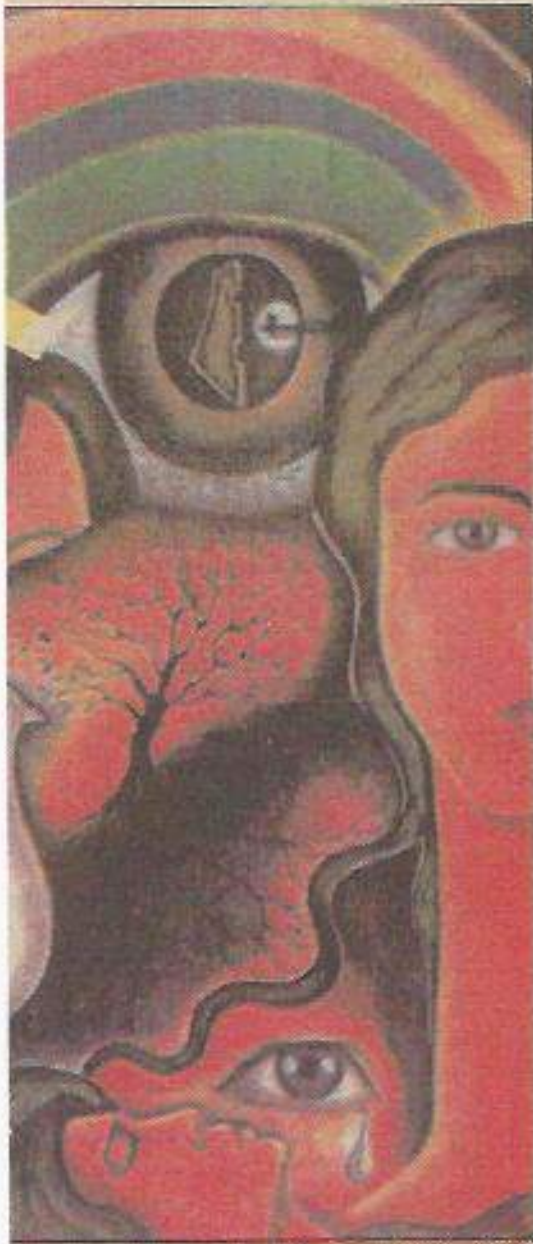
Yarım düzine Kürt kadın, bellerine bombalar dolayarak zulmün karargahlarına dalmadı mı?

Faşizme karşı ölümüne direniş günleriydi. Özgürlük dağlara savrulmuştu. Kentler faşist devriyelerin potinleri altında koyu bir tutsaklık içindeydi. Kıpırdasan bit gibi eziyorlardı. İnsancıl amaçlar uğruna işi ileriye götüren, ileri giden bütün erkekler ve kadınlar, ya zindanlara doluşuyordu ya da dağlara. Hala fabrikalarda ve sokak aralarında ayakta kalmış devrimci yürek arayan yoldaşlardan randevu verenler ve randevu alanların neredeyse hepsi erkekti. Kadın yoldaşlar çok azdı. Örneğin Bahar Yıldız gibi faşizme inat kentlerde yasadışı sevdalara koşarken vurulan çok az bayan yoldaş anımsıyoruz. Zindanlardaki kadınların oranı, kadınların kendi paylarına düşen gökyüzünü omuzlamadaki oranının da göstergesiydi; çok azdı. Bütün ağırlık erkeklerin omuzundaydı. O yüzden zulüm daha koyu ve faşizm daha arsız ve kibirliydi. 1981'de Dersim dağlarında gerillalar arasında dolaşırken birkaç tane kadın gerillaya rastlayabiliyorduk. Buna karşın dağları ne kadar şirin kılabiliyorlardı, ne kadar heyecan verici bir manzaraydı! İki tane-sini bütün yoldaşlar tanıyor. Yeter Koç ve

BARBARA ANNA KISTLER

KADIN VE KADINLAR

Yıldız Çiçek... Göğsünde kızıl yıldızlı üniformalarıyla dağların görkemli kaide-leri üzerine ölümsüz bedenlerini bırakıp gidene kadar 10-12 yıl geçmişti dağlarda. O zaman kavgacı erkeklerin çoğu zindanlardaydı. Zindanlarda bulunan kadınların sayısı bir avuçtu. Onların da birçoğu çağdaş bir Amazon kadınları seferinde olduklarını bilmiyorlardı. Amazon kadınlarını anımsayınız. İskit mızraklarına karşı yaylarını gererken keskin beyinlerinin alt yanında iri adaleler oluşuyordu. Namus ve ar olayını çok farklı değerlendiriyorlardı. Kavga anında uğradıkları cinsel saldırıları asla intihar konusu yapmıyorlardı, savaşın çok çeşitli biçimler alan doğası sayıyorlardı. Nitekim tek tek bütün dövüşken yürekler vurulup, bütün Amazonlar tutsak edilip köle pazarlarına, odalıklara cariye olarak sunulduktan beri, kadın, arsız ve namussuz bir dünya düzeninin en başat nesnesi haline geldi. Siverek'ten görkemli bir kavgaya katılan Cahide Karakaş bunun farkında değildi. Diyarbakır zindanında ardı arkası kesilmeyen gece baskınları, faşist subay ve gardiyanların cinsel saldırıları onun dünyasını kararttı. Zindandan çıktıktan birkaç ay sonra Kasımpaşa'da kendini kızıl bir veda mendili gibi ası darağacına. Ga-

zeteler küçük önemsiz bir haber olarak geçti olayı. Oysa çok büyük bir olaydı, ama Cahide, faşizmi teşhir etmek yerine bu dehşetli vahşeti gizledi, gitti aramızdan. Çünkü hemşehrileri, akrabaları, içinde yer aldığı kültür ortamı, faşizmin arsız ve namussuzluğundan dolayı hala onu suçlayabilecek derecede bilinçsizdi.

Direnişlerin araladığı pencerelerden tanıdık öyküler içeren tanıdık olmayan isimlerden mektuplar geliyordu yoldaşlara. Direnişçileri yaşamak için ölüme yollayan mektupları... Kendilerini çok sonradan dergi ve gazetelerde çıkan resimlerinden tanıyana kadar onlarla 'sıradan devrimci sempatican, halkçı kadın ve kızlar' olarak yazıyorlardı. Kendileride direnişçilerin adlarını gazete ve dergilerde çıkan resimlerinden tanıyıp, tanıdık yoldaş portrelerinin altına isimlerini yazabiliyorlardı. Bazen gazetelerin resim altı isim yanlışları çok neşeli öykülerin oluşmasına yol açardı.

Hayatı bütünleyen iki öge yan yana, omuz omuza olmalıydı belli ki. Bu yalnız gökyüzünü yan yana paylaşmanın zorunluluğundan ötürü değil, yeni ve güzel bir hayatın dövuşündeki erkek ve kadınların bu dövuşünü sürekli ve verimli kılmak için de gereklidir. Şu kolaylıkla söylenebilir; kadın ve erkeklerin beraberce, yan yana mücadeleleri, aynı aynı yürüttükleri mücadelenin toplamından on kat daha verimli ve daha uzun solukludur. Bunu bütün yoldaşlar hep aklında

tutmalıydılar. Bir toplantıda, bayan yoldaşlardan birinin, "üçyüz kişinin içinde sadece beş bayan yoldaşın" bulunmasını kinaması son derece haklıydı. Neredeydi bu yoldaşların eşleri, kardeşleri? Onlar antik çağdan kalma bir düşün alışkanlığıyla evcil köleliği mahkum edilmişlerdi, yoksa gerçekten bu mücadeleye katılmak istemeyen kadın ve kızlar mıydı? Oysa çoğumuz biliyoruz ki, durum ikincisi değildir. Bunların çoğu erkek eş ve kardeşlerinden daha çok mücadeleye isteklidirler. Zaten eğer durum böyle değilse çok anormal bir durumla karşı karşıyayız demektir. Çünkü yaşadığımız dünyada en çok ezilenler kadınlardır ve onların bu mücadeleye erkeklerden daha çok gereksinimi vardır.

Ne iyi ki, bu ne kadar ters bir durum olursa olsun, (çünkü Avrupa daha modern bir dünya parçasıdır ve kadınların katılma oranı daha yüksek olması gerekir) yurt dışıyla sınırlı bir durumdur. Şehit düşen yoldaşlar içindeki kadın yoldaşların oranına baktığımız zaman Türkiye ve Türkiye Kürdistanı'nda durumun farklı olduğunu kolaylıkla söyleyebiliriz. Gerçekten şimdi artık Türkiye ve Türkiye Kürdistanı'nda kadın yoldaşlar gökyüzünün kendi paylarına düşen bölümünü çoktan omuzlamış oluyorlar! Nazimiye de şehit düşen on partizandan 5'i kadın yoldaştı. Sonraki dönemlerde şehitler arasında kadın künyesi uzun bir liste tutmaktadır. Her karşı-devrimci operasyonda yarıya yakın kadın, kız yoldaş tutuklanıyor, gözaltına alınıyor, kaybediliyor. Mitinglerde, gösterilerde bayan arkadaşlar daha önce hiç görülmedik oranda çoktur.

Kadınlarımız, artık erkeklerine "destek olmak" değil, onunla yan yana silah ve kavgaya arkadaş olma bilincine erişmeye

başlamıştır.

Herkes, her zaman haksızlığa karşı isyan etme hakkına sahiptir. Tarlada, fabrikada ve büroda birlikte aynı işi omuzlarken evde ve hatta devrimci çalışma koşullarında eşitsizlik neden? Kadın yoldaşlar böyle bir eşitsizliğe isyan etme hakkına sahiptir ve bu son derece devrimci bir davranış olur. Ama yazımızın başında belirttiğimiz gibi, bu işi hak etmeksizin bir takım şeyler isteyerek değil, hak edede, dişle, tırnakla söke söke almaya bakmalıdır. Yoksa, erkek yoldaşlar hem işte çalışıp hem mücadeleye koşarken, kendimizi ev işlerine daha çok gönüllü olarak adayıp, sonra da "niye kadın yoldaşlar burada azdır? Neden bize de yönetici görevler verilmiyor?" diye yakınmalarını bir anlamı olmaz. Çünkü yakınmayla bir şey verilmez, kazanmak, çalışmakla mümkündür. Mücadele içinde çok yer almak ve saygın bir erke ulaşmak! Bu mücadelede kocalar, kardeşler ve babalar engelleyici olursa, o zaman, bu duruma karşı kadınların isyan etme hakkı vardır ve bunu yapmalıdırlar. Parti ancak böyle bir devrimci eylemi ciddiye alabilir ve destekler. Bu isyan, hiç bir zaman, burjuvazinin baştan çıkardığı "ninoş" şımarık tipiyle aynı değildir ve olmamalıdır.

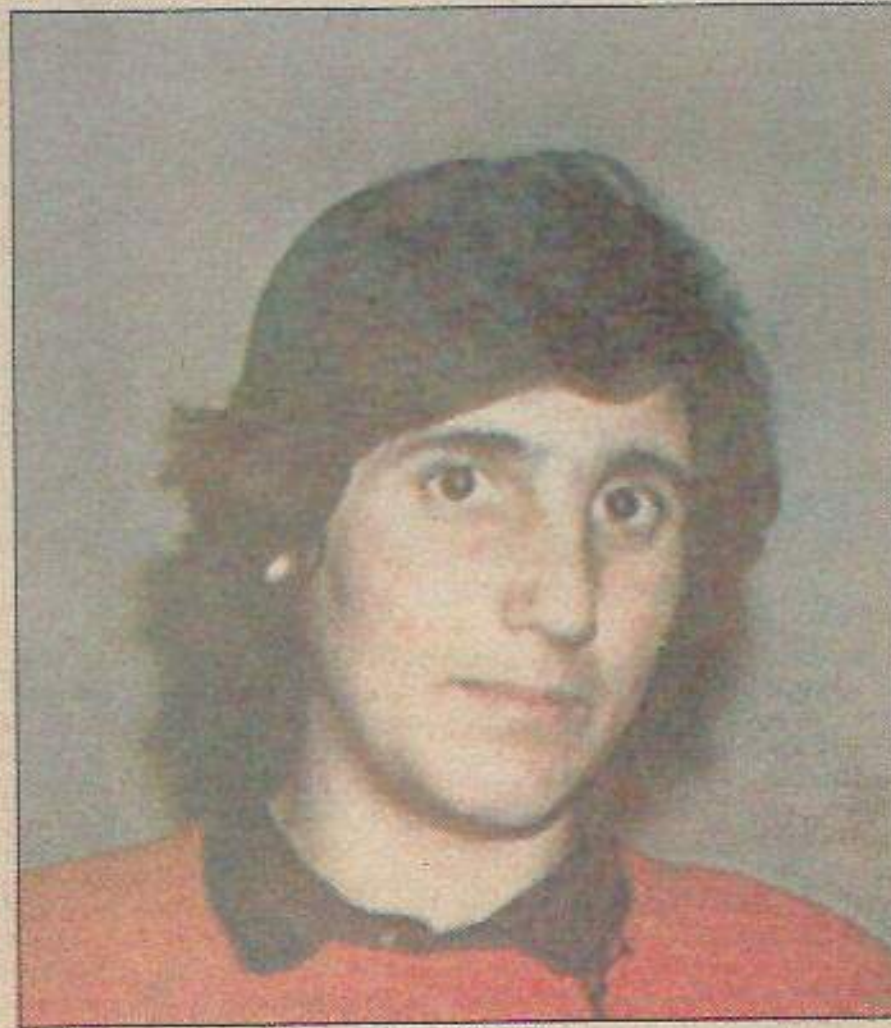
SEÇKİN KADIN SİMLERİ,

TARİHSEL KOŞULLARA MÜDAHALE İNİŞİYATİFİ İÇİNDE ORTAYA ÇIKTI.

KADINLAR, ÜLKENİN KADERİNE MÜDAHALE EDİN VE YÜCELİN!

Ülkemizin toplumsal yaşamının hareketli ortamı, devrimle karşı-devrim çatışması kadınlar için acımasız ve aynı derecede kadını, tarihimizin daha önceki bir döneminde görülmemiş ölçüde devrimci leştirilmiştir. Aşılmalıydı mücadele kadın şahsiyetlerin ortaya çıkması ve artması bundandır. Daha şimdiden Emin Ocak, Fadime Göktepe, Birsan Güllüoğlu, Oya Gökbayrak, Elif Tekin, Leyla Zana, Fatma ve Didar analarımız ve daha pek çok isimsiz kahraman, dünya halklarını hayranlığını kazanmaktadır. Uzun yıllar feodal uyumsuzluk içinde sesi soluğu çıkmayan Kürt kadınlarının devrimimizde oynadığı muhteşem rolü düşünelim! Faşizmin acımasız koşullarında, pratik hayatın zorlamasıyla öne çıkan Kürt kadınları harikalar yaratıyorlar. Bu hareketi devrimci dalgasıdır ki, biraz fantastik Batı Anadolu'nun büyük kentlerinde sama alevi gibi parlayan feminist kadın hareketini özümleyip devrimci bir çizgiye çekmektedir. Arjantin'deki Plaza Del Mayo hareketine benzer ve şimdilerde onunla birleşmiş bulunan Cumartesi Arınları, bu gelişmeyi vurgulayan bir gösteridir. Artık ülkemizdeki kadın hareketi, küçük kadın gruplarının entellektüel zihin jimnastiğini aşmaktadır. Bu hareketin "devlet çeteleri"nin desifre edilmesinde nasıl bir manevi rol oynadığını belirtmeye gerek yoktur.

Kadın hareketi, her değişik tarihsel aşamada, değişik öncü kadın tiplerini yaratır. Sözelisi, kızların sadece evlilik için hazırlandığı, meslek ve eğitim haklarını olmadığı dönemlerde, Fransız devriminin ateşli savunucusu olarak gerici Edmund Burke'ye meydan okuyan bir Mar-

YETER KOÇ

Wollstonecraft çıkabilir. Amerika Birleşik Devletleri Başkanı Abraham Lincoln'un "büyük savaşı başlatan kükük kadın" dediği Harriet Beecher Stowe, zenci köleliğine karşı savaşı başlatan bir kadın olarak tarih kitaplarına düşebilir. 1853'te Rusya, Osmanlı İmparatorluğu, Fransa ve İngiltere önemli bir savaşa tutuştular. Kadınların hekimlik mesleği yapabilmeleri için amansız mücadele yürüten Florence Nightingale yine savaş koşullarını yarattığı bir öncüydü. Goethe'nin, "aslında sana hiç bir şey verilmez, çünkü sen istediğin her şeyi yaratır, ya da koparı alırsın" dediği ve ataerkil dünyanın bütün kof ve yapmacık adabını, kadınları aşağılayan kutsal kitapların sözlerini alaya alan asi bir Bettina Von Arnim'i görebiliriz. Ya da burjuva kadın-erkek ilişkilerinin "tuhaf" niteliğini gözüpük bir içtenlikle "uygunsuz" kitaplarında deşifre eden erkek giysileri içinde Paris'in erkek mekanlarını gezen George Sand'ı. "Erkekler için" yaşam ve "evliliğe hazırlanma"ya karşı isyan ederek emekçilerin arasına karışan ve "ilk kez kendi kazancıyla" bir şeyler satın alıp kullanmaktan haz duyan Fanny Lewald'ın direniş ortamını tasavvur edebiliriz. "Politika yapan" kadınları istemeyen Napoleon'un bakanlarından Jacques Necker'in kızı olan ve Napoleon Bonapart'ı "fikir korkağı" diye suçlayarak, "haksız bir güçle karşı direnmenin temelinde bedensel bir zevk yatar" diyen Germaine'de Staël'in halkçı fikirleri uğruna katlandığı acıları bir düşünelim! Avrupa'nın 1848 devrimi yıllarında Prusya'da yaşayan Mathilde Fransızka Anneke, devrimin enerjisini kadınsı bir ısıdan geçirerek bir çimliyordu. Evet, bu ülkede çok "ayıp" ve "olmaz bir şey" gerçekleştiriyordu cüretle: "Kadının boşanma davası açması!" Ve üstelik bu kadın uzun süre manastırda çalıştığı halde, "ezilmişliğin ana nedeni olarak" gördüğü dine de inanmıyordu: "Tütsü kokuları ile zihninizi karıştırmak istiyor, düz sözlerle sizi aldatıyorlar, çiçek kokularına sarılmış sizlere basit gerçekler yerine masallar anlatıyorlar. Ruh-sal şarkıcılar, uyanmanızı ve düşünmenizi engelleyici hoş ninniler söylüyorlar. Kadınların alınlarında yazılı imanı hoş sedalarla ovmeyi biliyorlar. Ah şu iman! Size söylüyorum, bu düzmece, yalan ve sahte bir haleden başka bir şey değil. Üstünde feragatin, acının ve mutsuzluğun, daha doğrusu sıkıntının, huznun, kederin gözyaşları elmas gibi titrek titrek ışıyor... Ne olur gözünüzü açın ve sizinle nasıl oyuncak gibi oynandığını görün!" Kocasını Fritz Anneke ile birlikte 1848 devrimine katılan Mathilde tutuklanır. Kocasının tutukluluğu devam ederken o Köln'de sonradan adını Kadın Gazetesi diye değiştirdiği "Yeni Köln" gazetesini çıkarır. Pfalz'daki devrimci hareket sırasında yönetici olan kocasının yanında at sırtında devrim için savaştı, devrim yenilince ABD'ye yerleşirken 7 çocuk annesiydi ve üstelik yeni uluslararası kadın hareketinin (Kadınların Seçim Hakkı İçin Dünya Birliği) öncülerinden biriydi. Almanya'da 1848 Mart Devrimi sırasında diğer devrimci Alman kızları ve kadınları gibi, mavi-beyaz-kırmızı kurdeleler, siyah-kırmızı-altın sarısı bantlar ve kemerler takan Louise Otto'da Mathilde gibi 1848 Mart Devriminden etkilenmiş ve bu devrimin yarat-

tığı öncü bir kadındır. "Ben daha iyi bir geleceğe inanıyorum ve ilkbahar bugün gelmezse bir gün mutlaka gelir" diyen "Alman Kadın Hareketi'nin Tarla Kuşu" aslında işçi kökenli değildi, ama iyi bir işçi devrimcisi olmuştur. Yedi yıl hapis yatan kocası August Peters'in görevlerini de bir nevi üstlenen Louise Otto, işçi devrimcilerini kadın sorunlarında şöyle uyarıyordu: "Baylanm, yalnız erkeklerin işini düşünür, kadınları da birlikte örgütlemesiniz işi yeterince örgütleyebileceğinizin sanmayın. Eğer herkes kadınları düşün-

burtius ile birlikte. Ve sonra İngiliz Sylvia Pankhurst, Rosa Lüksemburg, Clara Zetkin... Son ikisini okuyucuların iyi tanıdığını sanıyoruz. Aslında Sylvia Pankhurst da aynı devrimci kuşağın İngiliz kanadından bir kadındır. Birinci Dünya Savaşı yıllarıdır; bu yıllar, devrimci hareket "ulusal vatan savunması" ve "proleter devrim davası" ekseninde bölünmüştü. Proleter devrim saflarında milliyetçi burjuva zehrin savaş şartlarında artılması hareketi yaşanıyor. Bu koşullarda devrimcilik yeniden tanımını bulmakta ve kendine

den Sylvia'nın "milliyetçiliğe aykırı" bu tutumunu kinayan bir telgraf gönderirken, onun bu tutumunu aptalca ve tiksintiyle karşılar. Avrupa'da bu çok önemli tarihsel dönüm noktasında kadın devrimcilerin takındığı tavır gerçekten göz kamaştırıcıdır. Sylvia, savaşın bütün burjuva talancı içeriğini ve rezillliğini militanca deşifre ederken, olağanüstü bir yüreklilik gösteriyordu. Birinci Dünya Savaşı'nda savaş onay veremeyen, ama bütün insanlara çağın iki oğlunun savaşta gönüllü olarak gitmesini ve birinin ölmesini önlemeyen Katha Kollwitz, savaş kinayan resimleri, her savaş aleyhtarı gösterideki insancıl hareketiyle bütün dünyanın dikkatini çekmekteydi. Bu savaş aleyhtarlığının bir kuşak önceki kadın liderlerinden Bertha Von Suttner'i de kaydetmek gerekir. 1877-78 Osmanlı Rus savaşını yaşayan Bertha daha sonraları "Barış Derneği" kurarak, barış hareketine bütün ömrünü adan. Bir Narodnik olarak, Çar II Alexander'e suikast eyleminde yer aldıktan sonra kapatıldığı zindanda, kötü tutukluluk şartlarına karşı amansız bir direniş gösteren Veraigner'de anılmaya değerdir. Yugoslavya, Arnavutluk, Bulgaristan ve diğer Doğu Avrupa ülkelerindeki kadın partizanların ünü bilinmektedir.

Hiç kuşkusuz Afrika'da, Asya'da ve başka kıtalarda da mücadele koşullarının yarattığı devrimci kadınlar çoktur. Bunların çok azının kayda geçilmiş olması, hatta hiç geçilmemiş olması kadının özgürlük hareketinin dünyayı bütün yüzeyine yayıldığı gerçeğini değiştirmez. II. Dünya Savaşı yıllarında Çin devrimci kadınları gerçekten muhteşemdi. Komünist Enternasyonal'in VII. Kongresi, Şanghay'da kadınların Japon emperyalizmine karşı direnişini hayranlıkla kaydeder. Çin'in Tosi-ang çarpışmasında gerici Nanking ordusunun bir alayını tamamen silahsızlandıran ve teslim alan Kadın Alayı'nın komutanı olan kadın Çang Cu Sin'dir. Yine bir çarpışmada yaşamını yitiren Kızılordu'nun bir kolordusunun komutanının eşi bayan Fan Ci Min'in hemen komutayı devralarak devrimci savaşı başarıyla yürüttüğünü biliyoruz. Çin devrimindeki Çiang Çing ve ünlü devrimci bilgin Lu Sun'un karısı Soong Çin Ling'in devrim içindeki büyük rolünü kim unutabilir. Yine Peru devriminde Meche'den başlamak üzere yüzlerce ünlü kadın devrimci, kadınların mor kötülüğüne övünç plaketi olarak çakılmaktadır.

KADINLARIN YAŞADIĞI ACIMASIZ TOPLUMSAL KOŞULLAR ANCAK SINIF BİLİNCİ KADIN İŞÇİLERİN DEVRİMCI İNİSİYATİFİ İLE DEĞİŞTİRİLEBİLİR

Karl Marks, geçen yüzyılda "kadınların toplumsal düzeyi, o toplumun uygarlık düzeyini gösterir" demişti. İçinde yaşadığımız dünyanın en "uygar" ülkesinde bile kadınların toplumsal durumu, dehşet vericidir. En ileri ülkeden en geri ülkeye doğru bu dehşet tedrici olarak artmaktadır. Bu emperyalist ve gerici dünya sisteminin "uygarlık düzeyidir". "Yeni dünya düzeni"nde kadın haklarında ve toplumsal yaşamında son derece ciddi geriye gidişler yaşanmaktadır. Herşeyden önce, ücretler ve iş koşulları konusunda bu çok çarpıcıdır. Şu anda gelişmiş kapitalist ülkelerde, kadınlar yüzyıl kadar önceki gibi

ROSA LUXEMBURG - CLARA ZETKİN

meyi unutursa, ben de bunu hiç unutmayacağım!" 1848 devrimi sırasında daha 15 yaşındayken sokakta gösteri yapan üniversiteli gençlerin çığlıklarıyla sokağa fırlayan ve atlı polis birliklerinin kurşunlarıyla ayaklarının dibine yuvarlanan gencin ölümüyle "kıkıpkızıl bir devrimci" kesilen Hedwig Dohm'da toplumsal devrim dalgasının yarattığı ünlü kadındır. Gerici Profesör Von Bischoff'un kadınların "beyni" üzerine "bilimsel" eril, vicdansız kadın düşmanı tezlerini tuzlabuz ederken, entellektüel planda müthiş devrimci bir eylem içindeydi Franziska Ti-

uygun kadın ve erkek devrimcileri ayıklamaktaydı. Örneğin, aynı gruptan bir generalin kızı olan Lily Braun oğlunun gönüllü olarak savaşa katılmasından "gurur" duyarken, Clara Zetkin Alman halkının savaşa katılmamasını, hatta silahlarını Alman burjuvazisine çevirmesini savunuyordu. Sylvia Pankhurst, kadın hakları için büyük at yarışları sırasında Kadına Oy Hakkı WSPU militanı olarak kendisini kralın atının önünü atarak ölen Emily Wilding Davinson'la aynı gruptandı. Sylvia, savaşa karşı ateşli konuşmalar yapar ve protestolara katılır. Kocasını, ABD'

MERAL YAKAR

genel eğilim olarak erkeklerin ancak yarısı oranında ücret almaktadırlar.

1993'te yapılan araştırmalara göre Türkiye'de 28 milyon 786 kadın, 29 milyon 305 erkek yaşamaktadır. 12 yaş üzerinde çalışan kadın sayısı 6.066.896'dır. Aynı yaş grubunda çalışan erkek sayısı ise 13.461.113'tür. Tarım sektöründe çalışan 4,8 milyon erkeğe karşılık, 4,2 milyon kadın var. Kadın işçi sayısı 1,2 milyondur. Hizmet sektöründe 1,4 milyon erkeğe karşılık, 1,2 milyon kadın çalışmaktadır. Oysa Türkiye'de 406 bin erkek yöneticiye mukabil yönetici kadın sayısı sadece 48 bindir. Mevsimlik işlerde çalışan 376 bin kadın var. 3,7 milyon kadın ücretsiz olarak bir ailenin yanında çalışıyor, yani gizli birer ev kölesi! Ücretli olarak ev işlerinde çalışan ise 236 bindir. Demek ki en azından 6 milyon kadın "ev kadını" dediğimiz, hiç bir sosyal güvencesi olmayan "evcil köle" durumundadır. 1995 verilerine göre 3.784.494 erkek sigortalıya karşılık, çalışan sigortalı kadın sayısı ise sadece 418.122'dir. Bu durumda çalışan 6 milyon kadından 5,6 milyon sigortasız, sendikasız demektir. Çalışan kadınların %12'si "kayıt dışı" sektörlerde çalışıyor. %72'si ağır tarım sektöründe çalışıyor. Kadınların eğitimi de ciddi bir biçimde geridir: Okur-yazar, eğitilmiş kadın oranı daima ülke ortalamasının yarısı kadardır. Özellikle geniş tutucu kırsal bölgelerde kızların eğitimi, katı engellerle karşı karşıyadır. Resmi istatistiklere göre yılda 1.100.000 kişi kansını dövmektedir. Daha da kötüsü erkeklerin %45'i "erkeğe itaat etmeyen kadınlara" dayak atılmasını gerekli görüyor. Demek ki gerçekte kansını döven 1 milyon kişi değil, en azından ülkedeki kocaların yarısıdır. Üstelik bu evliliklerin büyük çoğunluğu görücü usulüyle yapılan evlilik-

lerdir. Ankara'da bile görücü usulü evlilik oranı %41,2'dir. Görücü usulü ile yapılan evliliklerde kadınlar evlendikleri eşleriyle daha önce hiç karşılaşmamışlar. Bunların %25,7'sine bu evliliği isteyip istemedikleri hiç sorulmamış. Bunların %28,6'sı söz konusu evliliği istemedikleri halde zina evlendirilmişlerdir. Bu durumun trajik sonuçları geçtiğimiz yıl boyunca sık sık yaşanan olaylarla görüldü. Son olarak aile kararıyla İran'a atılan **Gönül Aslan** yakın bir örnektir. Kadınlara karşı toplumsal suçların oranı da hayli kabarıktır. Yılda işlenen 36 bin suçun 19.754'ü "tecavüz" olayıdır. Kadınlar kötü ekonomik durumlarının yanı sıra ağır bir cinsel taciz durumuyla da karşı karşıyadırlar. Dinsel ve geleneksel kültür baskısı, hukuki eşitsizlikler, ekonomik bağımsızlığın yoksunluğu ve eşitsiz çalışma ve ücret koşulları, kadını tam bir kabus ortamına sokmaktadır. Yapılan araştırmalara göre, 500 bin kadın bedenini satarak yaşamaktadır. Büyük çoğunluğu benzer bir fuhuş niteliğindeki, "kapatma"lar, **Fadime Şahin** gibi sözde "imam nikahlı" çok eşlilikler, "kayıt dışı" ekonomik sektörler alanında kamufle edilmektedir. Mafya denetimindeki "Sanatçı" ve "çekici" kadın gruplarının dayak, sömürü ve çirkef işlere zorlanma olayları günlük olarak basına yansımaktadır. Son yıllarda dinsel gericilik kadınların mevcut statusunu bile tehdit eder durumdadır. Ama ne acıdır ki, dinsel hareketin militanlığına soyunan binlerce kadın hemcinslerini bu aptallık kuyusuna çekmeye uğraşmaktadır.

Dinsel rejimin kadınlar için nasıl bir tefaker olduğu birkaç örnek vermek istiyoruz. **Homa** adlı İran'lı bir kadın doktor, 21 Şubat 1994'te Tahran'ın Tacris Meydanı'nda üzerine benzin dökererek kendisini yaktı. Bu eylemi sırasında şöyle bağı-

nyordu: "Zorbalara ölüm! Baskılara son! Yaşasın Özgürlük!" İran'ın Jeanne d'Arc'i olarak ün yapan Dr. Homa'nın eşi Humeyni "devrimi"ni desteklemişti. Manu-uchehre Keyhani ile aşık olduğu için evlenen (ne kötü aşk!) Dr. Homa, kendini yakmadan dokuz gün önce İran dışındaki kızkardeşine şöyle yazıyordu: "Hayatım mahvoldu. Herşeyimi aldılar. Bunların dokuz yaşındaki kızları öldürmesinden önce tecavüz ettiklerini göreceksin! Ülkeyi mahvediyorlar!". Dr. Homa, çalıştığı üniversiteden "sıkıyıkıya" için atılmıştı, açtığı muayenehanesi kapatılmıştı ve kocasının izni olmadan İran dışına çıkamadığı için sonunda intiharı seçti. Ceza-yirde "örtünmeyen" kadınlar özel olarak saptanarak öldürülüyor. 1997 Mart'ında başkente 100 km. mesaledeki bir köyü basan islamcı çeteler, bu şekilde saptadıkları yedi kadını ayrı ayrı boğazlarını kesip öldürdüler. Geçtiğimiz günlerde İran'da bir recm, yani taşlayarak öldürme vahşetini ekranlarda izledik. Bir yeri at yasası olarak uygulanan recm'in kadınlar açısından taşıdığı dehşeti kadınlar nasıl kaygısız karşılayabilir.

Elbette "gericilik" sadece bugünkü egemen erkeklere mahsus bir sıfat değildir, kadının da gericiyi vardır ve hayli çoktur. **Tansu Çiller**, bir "kadın" değil midir? Evet kadındır ama, o her şeyden önce egemen sınıfa mensup, egemen sınıfın emekçilerden aşındığı nimetleri erkekleriyle paylaşan bir kadındır. Yani hareketi, cinsiyetinden önce sınıfsal niteliği tarafından belirlenmektedir. Aslında bu gerçek ve normal bir durumdur. Emekçi kadınların hareketi de sınıfsal temele dayanmak zorundadır. **Tansu Çiller** kendi açısından doğru olanı yapmaktadır, yanlış olan, emekçi kadınların da en az onun kadar, onun düzenine karşı gerekçesi gibi savaş-

mamasıdır.

Yukarıda seçilmiş istatistiklerden öze olarak verdiğimiz rakamlara bakan herkes, emekçi kadınların gücünü ve yaşadıkları acımasız koşulları farkedebilir. Ancak koşulların ölçsüz kötülüğü ve bundan etkilenen kadınların çokluğu temel başına kadınların "gücü"nü ve "devrimci niteliğini" belirlenmez. "Güç", ancak örgütlendiği zaman, "devrimcilik" ise, devrimci araçlara dayalı eylemselliklerle kendini gösterir. Kadın örgütlenmesinin temel omurgası, elbette en devrimci sınıf olan işçi sınıfına mensup kadınlar olmalıdır. İşçi sınıfının kadın üyelerinin ezici çoğunluğu tekstil sanayiinde toplanmıştır ve orada acımasız hayat koşullarının ve azgın sömürüye karşı derin mücadele deneyimine sahip binlerce kadın vardır. Neden kadınlarımız, ondokuzuncu yüzyılda 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nü yaratan Kuzey Amerika'nın kadın tekstil işçileri gibi olmasın?

Kısacası, kadınların ezilmişliği ve "kadın hakları" üzerine boş gevezeliğin bir anlamı yok, bunu kadınların ezici çoğunluğu zaten biliyor, önemli olan bu durum karşı pratikte neler yapıldığı ve ne yapılabileceğidir? Daha doğrusu kim ne yapmalıdır, ya da bu işi kim yapabilir?

Bu işi ancak, sınıf bilinçli işçi sınıfı kadınları yapabilir. Proleter kadınlar, hareketin inisiyatifi ellerine almalı ve haklarını sızlığa uğrayan, ezilen bütün kadınlarla esnek, yaratıcı bir politika ile örgütleyip devrime yöneltmezlerse, yalnızca "ezilen" diğer kadınlara karşı boş laf etmiş olurlar, kendi kurtuluşları için de eşit bir olanağı değerlendirmemiş olurlar. Yoksa herkes bilir ki, kadınların kurtuluşu tamamen devrime bağlı ve onunla gerçekleşebilir bir sorundur. ●

YILDIZ ÇİÇEK

Siyasal mücadelenin motoru: EĞİTİM 3

Bir önceki yazımızda eğitimi tanımlamış ve parti içinde doğruların yanlışlara baskın gelmesinin ancak eğitimle sağlanabileceğini söylemiştik. Partinin, karşılaşılabilecekleri ufku geniş, "bin kılıç darbisiyle parçalanmaktan korkmayan", duygu, düşünüş ve davranışta proleter tarzı özümsemiş, karakteri güçlü, kaliteli insanlarla aşabileceğini belirtmiştik. Öğrenmeye, yenilenmeye açık, doğruları inançla savunan, kararlı, öğrenirken doymak bilmez ve alçakgönüllü, öğretilirken mütevazî, beynini bir hangar gibi değil bir fabrika gibi işleten, insana yararlı olan bilgiye değer veren, sistemli ve disiplinli çalışan, azimli, yaşamı ciddiye alan, yaşamı güzelleştirmeye, zenginleştirmeye uğraşan, yaşama mücadele ile ve mücadele içinde lezzet katmaya çabalayan, yaşamı daha insancıl bir şekilde düzenlemeye, değiştirmeye sevgiyle, toplumsallaştırarak yenileyen, insanların doğasını incitmeden saygınlık kuran, bu saygınlığı insanları değiştirmenin aracı olarak kullanan, insanın bilgi, beceri ve yeteneklerini yetkinleştirmeye çabalayan, yaşamı anlamlandırma kaygısı güden, insanı daha yüksek insani seviyeye ulaştırmanın çarelerini arayan komünist insanın elinde eğitim, vazgeçilmez bir silahtır demiştik.

Iki saf var. İşte ezenler: Asalaklar, sülükler, alimterimizin hırsızları, bize açlığı, yoksulluğu reva görenler. İşte ezilenler: Alimteriyile hayatını kazananlar, horlananlar, tek tek'ken çaresiz ama kalabalıklardan önüne geçilmez bir güç olan yoksullar. Komünist; ezene karşı ezilenin yanında, ezilenin kavgasını bayraklaştıran insandır. Halkı, emeğiyle yaşayan namuslu ve onurlu insanları sever. Onları birleştirmeye, kaynaştırmaya çalışır. Proletarya ideolojisinin aydınlatığı kurtuluş yolunda mücadeleye katar.

Savaşımız yeni bir dünya kurmak içindir. Ezilen milyonların refahları, mutlulukları ve insanca yaşamaları içindir. Bu savaş ezilen milyonların kurtuluşlarını sağlamayı, emeğin, özgürlüğün ve gerçek insanın dünyasını kurmayı amaçlıyor. Bu savaş yığınların savaşidir. Yığınlarla sürdürülecek ve yığınlarla başarılabilecektir. Büyük kahramanlıklar yaratan halkımız, çok daha büyük kahramanlıklar yaratmaya gebedir. Düşmanın zalimliği ve kıyıcılıktaki ustalığı, savaş tecrübesi yığınların kavgasını geriletebilir. Ama hiçbir tecrübe, hiçbir silah, milyonlarca gözün, milyonlarca ku-

lağın, milyonlarca elin yaratıcılığından, davalarına sıkı sıkıya sarılmış milyonların beyninden, yüreğinden, emeğinden daha üstün olamaz.

Ezilen yığınlar kendi dünyalarını Mars'ta kuramayacaklarına göre, yaşadıkları topraklarda kuracaklar. Bunun yolu da eskiyi her alanda yıkmaktan ve ezenle savaşmaktan geçmektedir. Ezenin siyasal iktidarını yıkmaktan, O'nu alaşağı etmekten geçmektedir. Bizi bu savaşta zayıf düşüren ezenin gerici, yoz anlayış, tutum ve davranışlarından hızla arınmaktan geçmektedir.

Kitleleri kazanmalıyız. Ancak kitleler kendi ayaklarıyla bize gelmiyorlar. Kitlelerin kafasında milyonlarca soru var. Bizi yeterince tanımıyorlar. Ayrıca bir yönlendirici, yol gösterici (pratik ve düşünsel olarak) olmaksızın kendi kendilerini örgütleyerek mücadele etmeyeceklerine, kendiliğinden ci kitle hareketlerinin ve mücadelesinin başarı şansının olmadığına göre ve bu kitleler örgütlendikten sonra güvenmedikleri, tanımadıkları komünistlere gelin bizi yönetin demeyeceklerine göre ne yapmalı?

Bu işin oluru, komünistlerin kitlelere gitmeleridir. Yığınları canlı, ciddi ve ısrarlı bir örgüt çalışması içinde yarıdan aşağıya, öncelik-sonralık ilişkisi içinde mücadeleye katmaktır. Bu harareti örgüt çalışması içinde komünistler çelikleşecek, sınanacak ve arınacaklardır. Komünistler yığınlarla devrimci propagandayı taşıyacak, pratik olarak yol göstereceklerdir. Yığınlar komünistleri tanıyacak, ideallerini, yaşantılarını görecek, inancak, güvenecek ve davaya katılacaklardır. Öncülük pratikte kazanılır. Ne kadar doğru ve ne kadar kusursuz olursa olsun, politikamızı, düşüncelerimizi kitlelere taşımazsak doğrularımız sadece bizim için doğru olur. Ve yaşamı etkileyen maddi bir güce dönüşmez. Doğrularımız bir işe yaramaz. Çünkü biz, kendi sınırlı gücümüzle tüm ezilen yığınların özlemlerini gerçekleştirecek olan devrimci bir diktatörlüğü, proletarya diktatörlüğünü kuramayız. Sınıfsız sömürsüz bir toplumsal düzen inşa edemeyiz. Var olan faşist diktatörlüğü yıkarak yeni insanın dünyasını kuramayız. Bunu yapmak istiyorsak, kalıcı, köklü, gerçek dönüşümler yaratmak istiyorsak, kitleleri proteler çizgide birleştirmek, kaynaştırmak ve yönetmek durumundayız. Kitlelere giderek, kitleleri kendi davalarına sahip çıkmaya, seferber olmaya ikna etmek zorundayız. Bu iş kendiliğinden dur-

duğu yerde olmayacağına göre, hiç kuşkusuz bizim çabamızla, emeğimizle olacak bir şeydir. Kitlelere gitmek, kitlelerin güvenini, sevgisini kazanmak ve umut olduğumuzu göstererek saflaştırmakla yükümlüyüz.

Bugün kitleler hakim sınıfların ekonomik, sosyal, siyasal ve kültürel baskıcı altındadır. Yalnız, çaresiz, dayanaksız kalmış, düzen içinde vahşileşmiş, kirlenmiş kitlelerin egemenlerin öğretti ve anlayışlarından etkilenmemeleri mümkün değildir. Egemenler kendi düzenlerinde, kendinden başka hiç kimseyi düşünmeyen, bencil, güçsüz, boyun eğici insanı oluşturmaktadırlar. Yığınlar proleter ideolojiyi benimsediklerinde, ideolojimiz maddi bir güce dönüşür. Ve bu güç etrafı sularla çevrili bir ada gibidir. Toplumsal maddi yaşamın zayıf düşürdüğü tek tek insanları bir araya getirmek, toplum için ve toplumla beraber düşünen, sevinen, üzülen, toplumcu insanı, toplumsallaşmış insanı oluşturma görevi ile karşı karşıyayız. Bu bir savaştır. Bizim her eksiğimizi düşman değerlendirecek, boşaltığımız her alanı dolduracak, her hatamızın bedelini bize ağır ödeletecektir. Mevcut savaş gerçekliğini yadsayan her hareketimizin, gevşekliğimizin, savrukluğumuzun, hatamızın cezasını savaş gerçekliği verecek ve bizi yaralayacaktır. Düzenin sahipleri bencil ve zayıf insanı oluşturmaya çabalıyorlar. Biz ise beyin ve ruhuyla gelişmiş, daha çok insanlaşmış insanı oluşturmaya çalışıyoruz. Bu cephede de savaşmak ve ezilenlerin içindeki burjuvaziyi yenmek durumundayız. Nasıl? Ne ile? Birlik ruhuyla, dayanışmayla, vefa, sahiplenme ve sorumluluk duygusuyla. Halkı severek, birleştirerek. Zorluktan yılmayarak. "İnsanı mümkün olduğunca çok saymak ve insandan yapabileceğinin en fazlasını istemek."

Ezilen milyonlarca insana hitap eden biz MİT'ler biliyoruz ki, yürüttüğümüz mücadelenin kaderini uyanık yığınlar tayin edecektir. Bu nedenle güçlüyüz. Aramızda örselenmiş bir halkın haklı davası var. Düşmanımız da bu gerçeği bilmekte ve buna göre hareket etmektedir. Düşmanımız kitleleri sindirmeye, korkutmaya çalışıyor. Biz kitlelerin tepkilerini haykırmasını, zor karşısında boyun eğmelerini, korkuyu aşarak tepkilerini özgürleştirmelerini istiyor ve bunu sağlamaya çabalıyoruz. Düşman kitleleri bölmeye, parçalamaya uğraşıyor. Biz birleştirmeye, kolkola, sıkı sıkıya saflaştırmaya çalışıyoruz. Düş-

man kitleleri kendi gücü karşısında yalnızlaştırmaya çalışıyor. Biz hakkını arayan, düşmanın karşısına dikilen kitlelerin saflarını sıklaştırmalarını ve müttefiklerine yakınlaşmalarını istiyoruz. Çünkü düşman karakteri gereği kitleleri uyutabildiği, boyun eğdirebildiği sürece bu aşağılık düzenin devamını sağlayabilir. Biz kitleleri uyandırıp ayağa kaldırdığımız sürece bu düzenin ve düşmanın sonunu hazırlayabiliriz. Davayı, maddi bir güce dönüşürebildiğimiz ölçüde gericiğin can damarına basarız.

Kitleleri tanımaksızın, onlardaki hareketlenme ve gelişmeleri göz önüne alarak kitlelerin nabzını tutmaksızın kitleleri kazanmak mümkün değildir. Kitlelerin bize bakışını, eylemlerimize verdikleri tepkilerin niteliğini araştırmak ve öğrenmek zorundayız. Kitleleri hesaba katmadan attığımız her adım uyandırdığı etkiyi bilemeyiz. Bu da yanlış zamanda yanlış hedefe yönelmemize neden olur. Bazen ters de tepebilir. Güç ve moral kazanmayı hedeflediğimiz hareketimiz bize güç ve moral kaybettirir. Diğer yandan kitlelerin nabzını tutmadan onlara önderlik yapamayız. Önderlik yapabilmek için onlardaki değişimleri, yükselme ve alçalmaları gözönüne alarak hareket etmeliyiz.

Kitleleri örgütlemek, kitleleri anlamak, onlarla kaynaşmak, onların nabzını tutarak politik mücadeleye yön vermek görevi asli görevlerimizdendir. Bu görev kitlelerle doğrudan bağ kurmayı gerekli kılar. Kitlelerle doğrudan bağ, akademik, ekonomik, demokratik mücadele içinde sağlayacağız. Bu mücadelenin ufku dardır. Ekonomik, demokratik mücadele yürütürken dikkat etmemiz gereken yan, bu mücadele alanlarının ekonomizmin, reformizmin, revizyonizmin gelişimine daha müsait olduğunu bilerek, bu siyasal akımlara karşı uyanık olmamızdır. Devrimimizin genel hedeflerinden ve merkezi görevlerinden sapmadan bu alanlardaki mücadeleyi derinleştirmeliyiz.

Yığınları devrimci tarzda kazanmanın Türkiye ve Türkiye Kürdistanı'nda güçlü bir zemini vardır. Sadece ait olma duygusundan ve yaşamı bir parça anlamlandırma çabasından dolayı en pespaye örgütlenmelerde dahi insanlar kalabilmektedirler. Kitlelerin düzene olan tepkilerini saptırmayı, heder etmeyi hedefleyen, yahut bundan başka bir işe yaramayan sosyal ve siyasal kurumlar var. Futbol klüpleri, fuhuş evleri, kukla parlamento, lotaryalar, kitlelerin deşarj ol-

malarını ve sahte umutlar peşinde koşmalarını sağlıyor. Diğer yandan reformist ve revizyonistlerde, düzeni besliyorlar. Kitlelerin hareketini sınırlayarak ve esas olarak da kitlelerin ilgilerini yanlış yerlerde yoğunlaştırarak, devrimci yükselişi tamponluyorlar. Yaşama yön vermekte MLM'lere büyük görevler düşüyor. Düzene karşı olmayan ve düzene özde, cep heden karşı olmayan çok değişik türde, çok değişik renkte, kıfıta bir yığın örgütlenmenin etkisizleştirdiği tepkiyi MLM'lurin örgütleyememeleri bir kayıptır. Yığınlara gitmede daha fazla ısrar ve çabanın sahibi olmalıyız. Ulimizden geleni yaptığımızda halkın gücünü açığa çıkarabiliriz.

Kitleleri devrime kazanmanın iki ayağı vardır. Bunlardan ilki kadrodur. İkincisi yığınların hoşnutsuzluğudur. Bunlar olmaksızın hiçbir şey olmaz. Kitle faaliyeti içinde yetişmiş, yığınların sosyal psikolojisini bilen profesyonel devrimci mücadele yürüten kadroların yöneteceği çok sayıdaki yerel aktivistimiz yığınlarla partinin doğrudan bağıni sağlayacaktır. Basit olduğu kadar güvenli, verimli ve ayrıntılandırılmış bir mekanizma içinde yığınları örgütlemeli, örgütü girmemesi gereken risklere sokmamalıyız. Kuşkusuz her çalışmanın, hele böylesi bir çalışmanın bir yığın riski vardır. Ancak disiplinli bir çalışma ile bunları önemli oranda azaltabilir, düşman için daha ulaşılabilir olmayı beceririz.

Stalin "Dünyada en büyük sermaye insandır" der. Yaşamı değiştirmek isteyen insanı değiştirebilmelidir. Örgüt mekanizmasını sağlıklı bir şekilde işletebilmek için gerekli yetişmiş profesyonel kadro ihtiyacı kendisini hissettirmektedir. Bu sürecin gerisinde kalmamızda genel seyir içinde öne çıkan, hızla telafi etmemiz gereken önemli bir sorundur. Çünkü, yığınların hoşnutsuzluğu, bunalımları oldukça derindir. Yığınlardaki hoşnutsuzluk, hayat koşullarının zorlamasıyla daha da kuvvetlenmektedir. Fakat bu tepkiler siyasal araçlarla devrimci kanallara edilemediğinden çürümeye ve yozlaşmaya neden olmakta, insanı tüketmektedir. Biz ise, "ideolojik donanımı ve siyasi seviyemizi yükseltme" öncelikli görevi ile karşı karşıyayız. Aksi durumda, kendi içinde birliğini sağlayamamış, gevşek ve kafası karışık bir yapılanma ile mücadelenin ihtiyaçlarına cevap vermeye kalkarız. Ki, bunun sonu sürekli darbe yemek, ideolojik ve politik olarak savrulma ve örgütsel kaostur. Sıkı sıkıya kenetlenmiş sağlam bir örgüt çekirdeği olmaksızın, her alanda amansız bir savaşın sürdüğü günümüzde yaşanan süreçlere cevap verilemez. Bugünkü öncelikli görev, sağlam ve çok geniş yelpaze

içinde kendine özgü rengi ile yer alan bilinçsiz, yahut yeniden kalıba dökmemiz gereken insanları hazmedebilecek düzeyde sıkı örgütlenmiş, düzeyli ve birikimli bir örgütsel seviyeye ulaşmaktır.

Fakat bu görev, diğer görevlerimizle kopmaz bağlarla bağlıdır. Düşmanı yenmekte birinci büyük hedef ve genel stratejik hedef olan siyasi iktidarı alma perspektifiyle hareket etmenin yolu buradan geçer. Ideolojik donanım ve siyasi seviyemizi yükseltme, canlı siyasi tartışmalarla sorunların özüne inerek, bizi düşman karşısın da takatsiz ve darbelenmeye açık hale getiren yanlış ve zaafı çalışma yöntemlerini bilince çıkarıp terketmek sürecidir. Bu, iç birliğimizi sağlamayı hedefleyen şiddetli bir süreçtir. Düşünce, davranış ve tarzda dönüşümü hedeflediğinden, başarı ile sonuçlandırılabilmesi için, kararlılıkla, ciddiyetle ve azimle sürdürülmesi gerekir. Örgütü sağlamlaştırmaya sorunu ise, MLM doğrultuda yüksek bir bilinç seviyesi yakalamakla, örgütlülük düzeyini yükseltmek ve düşmanı yenmek üzere, yeni yeni mücadele araç ve yöntemleri bulmak, bunlardan en sağlıklı olanları alıp, en iyi şekilde hayata geçirmekle başarılabılır. Bulunan doğru mücadele biçimlerinde ısrar ise örgütün sağlamlığını pekiştirecektir.

Devrim kitlelere rağmen yapılamaz. Kitlesiz devrim olmaz. Kitleselleşme yeni ve etkin mücadele yöntemlerini geliştirmede, bir yönüyle amaç, diğer yönü ile sonuçtur. Eğitim, bu bağlamda, hem kadrolar içinde düşünceyi kökleştirerek ideolojik saflığı korumakta, hem de kitleleri örgütlemekte, bilinç düzeylerini yükseltmekte ve canlı tutmakta önemli bir silahtır.

Burada asıl olarak eğitimin kitleler içindeki çalışmada sağladığı yararlılıklara ve olanaklara değinmek gerekli.

Bir soruyla başlayalım. Propagandamızı nasıl kökleştireceğiz? Bilindiği gibi propaganda kitleleri harekete geçirmeyi, bizi takip etmelerini sağlar. Hedefi bununla sınırlıdır. Eğer bununla yetinir ve bunu daha da ileriye taşıyamazsak, uyandırdığımız

etki, yaşamın içinde başka etkilerle önce yumuşayıp ardından harekete geçirici etkisini kaybedecektir. Propaganda eylemi ve hareketi kalıcılaşımada yüzeysel kalacaktır. Peki ne olmalıdır? Eğitim! Bunun içinde örgütsel kanallar ve mekanizmalar!

Peki eğitim, propagandamızı nasıl kökleştirecek? Eğitimin yararları ne olacak?

1-) Eğitim, bilgiyi bilinç düzeyinde derinleştirmeyi, sınıf mücadelesinde kesinliği ve katılığı beraberinde getirecektir.

2-) Eğitim, bilginin ayrıntılarıyla ve ayrıntıların iç bağlarıyla bütünsellik içinde kavranmasını, dağınık bilginin toparlanarak pratiği aydınlatan işe yarar bilgiye dönüşmesini sağlayacaktır. İnsanlarımızın davranışlarındaki muğlaklığı giderecektir. Politik tutum ve davranışlar geliştirmeyi öğretecektir. Düşünüş ve davranış sistemimize ciddiyet kazandıracaktır.

3-) Eğitim, insanlarımızda politik uyanıklığı bileyecektir. Olay ve olgulara daha kapsayıcı bir gözle bakmamıza yardımcı olacaktır. Eğitim, genel çabamızın dışında özel bir faaliyet olarak hayata geçirileceğinden, insanlarımızın inisiyatifini geliştirecektir. Örgütün "sorumlu tut hesap sor" ilkesi burada da işleyeceğinden insanlarımızın

yetenekleri gelişecektir. İnsanlarımız bu faaliyet içinde başarılı olmayı, azmin, fedakarlığın ve yaratıcılığın getireceği olumlu sonuçlarla moral bulmayı, kendi sınırlarını zorlamayı öğreneceklerdir. Kendilerine duydukları güven pekişecektir.

4-) Bu çalışmalarda "insandan yapabileceğinin en fazlasını istemek ve insanı mümkün olduğunca çok saymak" ilkesinin yaşam bulmasıyla insanlarımızın her yönlü gelişmelerinin, ruhsal ve düşünsel olarak zenginleşmelerinin ve örgüte daha nitelikli, daha kullanılabilir emek ve olanak sunmalarının önü açılmış olacaktır.

Bu yazımızda dikkat edilirse en çok kullandığımız kelimeler eğitim ve örgüt oldu. Eğitim, örgütün çok yönlü gelişiminin vazgeçilmez bir aracı ve gerekliliğidir. Örgüt, örgüt işleyişini basit, açık, pratik, kolay uyulabilir hale getirdikçe sağlamlaştırabilir.

Oturabilir, pekiştirerek sağlamlaştırabilir. Daha az zaafa uğrayan bir örgüt işleyişi kolay darbe yemeyi ve aldığı darbeleri kolaylıkla savuşturabilir. Mesele, bu basit, kullanışlı ve etkin mekanizmayı kurmak ve bunun için de tüm çalışmalara ışık tutacak olan bilgiyi edinme çalışmasını yani eğitim çalışmasını yerleştirebilmektir.

KİTLELERİ ÖRGÜTLEME FAALİYETİNDE EĞİTİMİN YERİ

Bir kısmını yukarıda da geçtiğimiz, bu yararlılıklar şöyle sıralanabilir.

1-) Eğitim faaliyeti kolektif yaşamı ve beraberce iş yapma yeteneğini geliştirir. İnsana ortak yaşam alışkanlıkları kazandırır. Yaptığı işin topluluğ olumlu-olumsuz etkilerini göterek topluma karşı sorumluluk hissin kökleştirir. İç dayanışmayı güçlendirir. İnsanların sosyal ve moral değerlerini, ruhsal ve duygusal gelişimin doğru temelde şekillendirerek pekiştirir. Topluluğun bir parçası olmak insana güç verir. Bir araya gelmenin beraberce bir şeyler yapmanın ruhsal ve ahlaki gelişimine faydası büyüktür. Toplumsallaşmanın insana verdiği güven ile zayıf insanlar, iddialı birer insan haline gelirler. İnsan topluluk içinde ve toplulukla beraber gelişir, başkalaşır. Bu da sosyal bir varlık olan insanın insanlaşmasıdır. İnsanı karakterize eden şeylerin çoğalmasındır. Bu nedenle eğitim çalışması hem basit bir örgütlenme şeklidir ve hem de daha yüksek düzeyde örgütlenmenin zemini. İnsanları örgütleyebilmemiz için insanda bulanması gereken en temel duyguları; sevgi, vefa, sorumluluk, sahiplenme vb. duyguları geliştirir. Bu duygularla yoğrulan açıklık, dürüstlük, mertlik gibi tutum ve davranışların insanlarımızda yer etmesini sağlar. Tüm bunlarda örgütlülük seviyesini yükseltmemiz için gerekli koşulları hazırda.

2-) Eğitim çalışmaları, kitleler içinde dava adamlarının kişiliğinde davayı inancı, adanmışlığı, güveni yayar.

3-) Kitleler bu çalışmalarda insanı toplumu, partiyi daha iyi tanırlar. Felsefe, siyaset ve ekonomi bilim hakkında bilgi edinirler. Sorunlara daha geniş bir açıdan ve farklı boyutlardan bakmasını öğrenirler. Bu çalışmalarda beyinlerini ve yüreklerini silahlandırır.

4-) Partinin ihtiyaçlarını, beklentilerini bilince çıkarırlar. Kendi imkanlarını, yeteneklerini ve tüm var güçlerini partiye nasıl sunacaklarını kavrar ve görürler.

5-) Eğitim faaliyeti aracılığıyla partinin kitlelerle olan ilişkisi sistemli hale gelir. Böylece kitlelerin sürekli canlı kalmaları sağlanır.

6-) Partinin kitlelerle sağladığı pratik,

Eğitim faaliyetine her alan, kendi koşulları içinde, kendi ihtiyaçları ve yönelimleri doğrultusunda yön verecektir. Bunun bir reçetesi, bir kalıbı yoktur. Hayat dinamik bir süreçtir. Hayat içinde kurumlaşacak olan eğitimde doğallığıyla hayata uyacak, hayat içinde yer edinebilmek için esnek, somut ve uygulanabilir bir programa sahip olacaktır.

doğrudan bağın kökleşmesi ile propagandamızın etkisi artar.

7-) Parti darbelendiğinde, bağlar kopduğunda, iç yahut dış düşmanın tahribatları sonucunda bünye zayıf düştüğünde, duruşlarını korumaları ve kendilerini devrimci zemin üzerinde var etmeleri büyük ölçüde mümkün hale gelebilir. Her yönlü dirençleri ve uyanıklıkları artar. Baskılara karşı göğüs gerebilir, kendi içlerinde devrimi, yaşamı algılayış biçimi olarak kökleştirdikleri, özümstedikleri oranda ve sürece devrimi savunabilirler.

Eğitim konusunun kapsamı oldukça geniş olduğundan çok değişik biçimlerde, içerikte uygulanabilir. Bu faaliyete pek çok faktör etki eder. Bu çalışmaya etki eden şeylerden belli başlılarını sıralamaya çalışalım. Böylece bir faaliyete yön veren alanın ihtiyaçlara cevap verecek insan ve olanakların durumu öncelikli olarak çalışmayı etkiler. İnsanların potansiyel birikimleri, insanların sayısı, genel ve özel tavırları, kişilik özellikleri, alışkanlıkları, davaya yaklaşımlarının niteliği, yönetme yetenekleri, yönetilme karşısındaki tutumları, iyi ve kötü yanları, zaman, mekan ve materyal bulma olanakları bu çalışmanın başarısına etki eder.

Eğitim çalışmalarında gözden kaçırılmaması gereken esas yan pratikten asla kopmamasıdır. Yüzü pratiğe, yaşama dönük olmayan eğitim entelektüel gevezeler yetiştirir. Proletarya ve devrim kahramanlarını yetiştirmez. Örgütlenmeye, mücadeleye hız kazandırmaz, soluk aldırılmaz. Biz bilgiyi yayarken, yaşama yön veremeyi ve dava insanını yetiştirmeyi hedeflemeliyiz. Bilgiyi, yaşamı kolaylaştırması için, yaşama yön vermesi için ediniriz. Yaşamı zenginleştiren bilgilere ve yaşamı değiştiren bilgilere değer vermeliyiz. Bilgiyi edinmede olsun, bilgiye yaklaşımda olsun bu değeri yaşatmak konusunda hassas olmalıyız. Daha açık, daha net, daha kullanışlı, daha uygulanabilir teoriler edinmeliyiz. Bu teoriyi ise kitleler içinde binlerce kez yeniden üretmeli, doğrularda ısrarcı olmalıyız. Ürettiğimiz teoriyi zorlansakta mutlaka pratiğimize geçirmeliyiz. Böylece bilgilerimizin doğruluğunu sınamış ve tutarlı davranmış oluruz. Sözümüz namusumuzdur. Sözümüzü güvenilmesini, inanılmasını, dikkate alınarak değer verilmesini istiyorsak sözümüzün namusunu kirletmemeliyiz.

"Gerçekler devrimcidir" der Lenin. Bu çalışmalarda gerçeğe bağlı kalmalıyız. Ancak biz gerçeğin devrimci özünü bağlı kalmalı, gerçeğin devrimci özünü açığa çıkararak, gerçekleri devrimcileştirmeliyiz. Bilimin ve

gerçeğin namusunu korumalı, seçile-re yaklaşımda bilimsel tavrı öğrenmeliyiz. Buna karşın, bilim ve gerçeğin proletaryanın, ezilen halkların kurtuluş kavgasına hizmet eden araçlar olduğunu unutmamalıyız. Bilim bizim silahımızdır. Bilimi kavga-mızın hizmetine sokmalıyız. Bilimsel düşünce tavrını alırken, sınıf mücadelesinde bir taraf olduğumuzu unutmamalıyız. Bilimi ve bilgiyi alırken sınıf savaşının ihtiyaçlarına cevap verebilmek, sınıf mücadelesini yükseltmek için aldığımızı aklımızdan çıkarmamalıyız.

Bilginin sınıf mücadelesinin ihtiyaçlarını karşılama çerçevesinde alınması, edinilmesi, bu ihtiyaçlara cevap verebildiği oranda değer verilmesi taraf olmamızın gereğidir. Mücadeleyi daha iyi sürdürebilmek için daha üstün bir akla sahip olmalıyız. Akıl savaşın en önemli silahlarından biridir. Aklını kullanmasını bilen daha iyi doğuşur.

Taraf olduğumuzu bilerek hareket etmek, kuracağımız yüzlerce küçük, büyük eğitim grubunun derlenip toparlanmasında ve disipline edilmesinde büyük yararlılıklar sağlayacaktır.

Kitleler içerisinde yürüteceğimiz eğitim faaliyetinde kullanacağımız eğitim biçimi uyumsal eğitim olmalıdır. Bunun sebebi, kitle içinde yürüttüğümüz eğitim faaliyetinde propaganda-mızı derinleştirmeyi hedeflememizdir. Bu eğitim biçimini ağırlıklı ve yaygın olarak uygulamalıyız. Ancak kitlemizin eğitim çalışmalarımıza pasif katılımını kesinlikle kırmak gerekir. Bunu ise insanların dikkatini çekebildiğimiz, ilgilerini uyandırabildiğimiz ölçüde başarabiliriz.

Kitleler içinde yürüttüğümüz eğitim faaliyetinde, insanların kendilerini bu çalışmalara en etkin ve olabildiği kadar çok katmaları için çaba sarfetmeliyiz. İnsanların zihinlerinde olanı açmalarını, açılmalarını desteklemeliyiz. Bu bize insanları, elimizdeki gücü tanıma olanağı verir. Tabii ki bir ölçüde. Bu da nasıl bir eğitim programı uygulamamız gerektiği hakkında bize fikir verecektir. Yaklaşımlarımızın nasıl olması gerektiği hususunda bizi aydınlatacak, koşullarımızı bilince çıkarmamıza olanak tanıyacaktır. İnsanlarımızı tanımamızın avantajlarından yararlanmak, eğitim çalışmalarını uygun bir plan ve program dahilinde disipline etmemizi sağlayacaktır. Böylece insanların bilgi ve bilincinin kötü yanlarını törpüleyip, iyi yanlarını toparlayarak merkezileştirme görevini daha kolay yerine getirebiliriz. Dolayısıyla çalışma başarıya ulaşır. Kitleleri çekip çevirme, daha fazla devrimcileştirme görevinin üstesinden gelmiş oluruz.

Eğitim faaliyetine her alan, kendi koşulları içinde, kendi ihtiyaçları ve yönelimleri doğrultusunda yön verecektir. Bunun bir reçetesi, bir kalıbı yoktur. Hayat dinamik bir süreçtir. Hayat içinde kurumlaşacak olan eğitimde doğallığıyla hayata uyacak, hayat içinde yer edinebilmek için esnek, somut ve uygulanabilir bir programa sahip olacaktır.

Eğitim çalışmalarının, derslerinin renkli, çekici, zenginleştirici ve harekete geçirici olmasında, bu faaliyeti yürüten kadrolarımızın, çabaları yetenekleri, yaratıcılıkları belirleyici olacaktır. Faaliyetin sorumluluğu ve yükü kadrolarımızın üzerindedir. Başarıda yahut başarısızlıkta kadrolarımız büyük oranda belirleyici olacaktır. Bu yaratıcı hareket içinde kadrolarımız ve kitlemiz sağlamlaşacak, deneyimi biriktirecek ve işbilir hale gelecektir.

Bilgiyi edinebilmemiz için bilgiyi bize taşıyacak olan insanlara, öğretmenlere ihtiyacımız var. Ancak bu iş için yetişmiş insanların yok. Yahut çok az ve farklı alanlarda konumlandırılmışlar. Ne yapacağız? Bizi eğitmesi için partinin uzman eğitmeni göndermesini mi bekleyeceğiz? Mücadelenin bugünkü seyri ve koşulları bizi bugün için böyle bir imkandan yoksun bırakıyor. Mümkünse hepimiz öğretmen olmalıyız. Bu faaliyeti beraber yürüttüğümüz insanların her birinin öğrenci olduğu kadar öğretmen olmasının önünü açmalı, çabalarını desteklemeli, bu yönde motive etmeliyiz. Bu sorunu başka bir şekilde aşmamız mümkün değildir. Öğrendiğini öğretmesini, kavratmasını, pekiştirmesini öğrenmeliyiz. Her işte olduğu gibi bu da emek vermeye, yoğunlaşmaya, bu işin gerektirdiği disiplini kendi üzerimizde kurmaya bağlıdır.

Sonuç olarak; kitleleri düzenin alışkanlık, duygu ve düşünüşünden çekip almak, insanda yeni olanı, soylu ve namuslu olanı geliştirmek bizim sosyal eylemimize, emeğimize ve çabamıza bağlıdır. Sosyal eylemimizin bir parçası olan eğitim faaliyetini yetkinleştirmek ideolojik savaşımızın gereğidir. Faşist-feodal düzene karşı yürüttüğümüz savaşın en esaslı boyutu ideolojik savaşın arenasında sürmektedir. Kitlelerin ve kadrolarımızın geri yanlarına karşı ve kısır kalmış ileri yanlarını geliştirmek için yürüttüğümüz mücadele daha zor, daha fazla azim, emek, fedakarlık ve sabır isteyen bir mücadeledir. Ideolojik mücadele, yürüttüğümüz diğer siyasi mücadele biçimlerinin başarısından daha kesin, daha köklü, daha büyük, daha üstün bir başarıdır. Bu alandaki oldukça hayati olan mücadelenin başarı ve başarısızlığı diğer silahlı-silahsız politik mücadelelerin

başarısını doğrudan etkiler. Bu savaş kaybetmek ideolojik zemin üzerinde kendini var eden diğer tüm mücadeleleri dejenere eder. Boşa çıkarır ve MLM kimliğinden uzaklaştırır. Başta kadrolar olmak üzere kitleleri MLM ideoloji ile donatmak bu nedenle zorunludur.

Kitlelerin donanımları bizi doğrudan etkileyecektir. Kitlelerin potansiyelini açığa çıkarabildiğimiz oranda, bizim de devrim açısından yararlılığımız artacaktır.

İdeolojik mücadele, yürüttüğümüz devrimci savaşın en önemli ayağıdır. Kitleler içinde ideolojik savaş aygıtlarını geliştiremezsek halkla kaynaşamayız. Diğer yandan eğer halka yaslanmaz, gücümüzü halktan ve halkın davasının meşruluğundan almazsak diğer alanlardaki savaşımız boğulur. Bir ayağını çukurdan çıkaramayan, kurtaramayan biri ise yürüyemez. Hiçbir başarıyı, kazanımı derinleştiremez, sağlamlaştırılmaz. Kazandığını ise çabucak tüketir.

Halkı kazanmak için halkın yolunu açmalıyız. Yürekerini ve beyinlerini doldurmalı, aydınlatmalıyız. Halkın kendi gücünün farkına varmasını, kendi gücüne güvenmesini, inanmasını sağlamalıyız. Halka gitmeden, halkla doğrudan, sistemli bir bağ sağlamadan, bu bağı güçlendirmeden halkı nasıl aydınlatabiliriz? Nasıl örgütleyebiliriz? İnsanların kafalarındaki sorulara dair tatmin edici cevaplar vermeden, insanları aydınlatıp ikna etmeden, insanlar davaya sarılırlar mı? İnsanların kötü yanlarıyla hesaplaşmadan, cebelleşmeden, insanlara emek harcamadan, kitlelerle kurduğumuz bağın kalıcı ve köklü olmasını nasıl umabiliriz?

Halkın duyarlılığını arttıracak olan bizim sosyal eylemimizdir. Ve bunun bir parçası olan eğitimidir. Halkın ilgisinin çekilmesi ve halkın kendi davasına sahip çıkması için gerekli işteğin uyandırılması, sosyal eylemimizin başarılarına bağlıdır. Sosyal eylemimizin bir parçası olan eğitim faaliyetinin iyi koterilmesi bu bakımdan oldukça önemli bir yere sahiptir.

Kitleleri düzenin alışkanlık, duygu ve düşünüşünden çekip almak, insanlaşmalarına yardımcı olmak, onları devrimcileştirmek için eğitim faaliyetini kararlılıkla, yaratıcılıkla, ciddiyetle, başarıya mahkum olmuş partizan ruhuyla yürütmeliyiz.

Gonzalo der ki, "Tarihin her döneminde kitleler, sosyal pratik yoluyla zihinlerini o döneme tekabül eden düşüncelerle silahlandırır. Dolayısıyla tarihin sunduğu görevleri yerine getirmek için elleri de silahlanır." ●

2 No'lu Devlet Güvenlik Mahkemesi Başkanlığı'na

Ankara

22 Eylül 1997 tarihinde, kitap pazarla-
mak için gittiğim Tokat'ın Turhal ilçesi
çıkışında jandarma tarafından otostop
yaparak bindiğim araçtan indirilerek
gözetim altına alındım. Benimle birlikte, ay-
nı işyerinde çalıştığım Önder Genças-
lan, Mahir Emsalsiz ve otostop yaparak
aracına bindiğimiz, daha önce tanıma-
dığım, adını jandarma Alay Komutanlı-
ğ'nda öğrendiğim Ruhi Arslan'da gö-
zetim altına alındılar.

Kısa bir süre sonra Tokat Jan-
darma Alay Komutanlığı'na
götürüldük. Burada adı işken-
ce ve zulümle özdeşleşen,
efendilerinin bile varlığını ağızdan ka-
bul etmedikleri JITEM'e bağlı işkenceci-
ler tarafından sorgulandık. Yaklaşık do-
kuz gün boyunca karşılaştığım işkence-
leri belirtme gereği duymuyorum. Halk-
larımız söz konusu işkence ve zulümleri
yakinen biliyor, tanıyor. Çünkü, Kürt-
Türk ulusu ve çeşitli milliyetlerden işçi
sınıfı, emekçiler, ezilen ulus ve milli-
yetler bu aşağılık politikaların, sömürü
ve zulüm çarkının yıllardır hedefidirler.

Dokuz gün boyunca maruz kaldığım
çeşitli işkenceler altında hakkımda uy-
durdıkları hiçbir iddiayı kabul etme-
dim. Fiziki ve psikolojik işkenceler al-
tında hakkımdaki iddiaları kabul etme-
diğim gibi, şimdi burada da kabul etmi-
yorum. Şunu da belirtmeliyim ki işken-
celere hedef olan sadece ben değildim.
Birlikte gözetim altına alındığım insanlara
yapılan işkencelerde tanıklık ettim.

Hakkımda ileri sürülen iddialar gerçek
dışı, hayali ve komiktir. Dava dosyasın-
da adı geçen insanlardan Önder Genç-
aslan ve Mahir Emsalsiz'i aynı işyerin-
de çalışmamdan dolayı tanıyorum. Is-
mail Balcı'yı ise aynı fakültede okuma-
mız ve bir süre öğrenci derneğinde gö-
rev almamızdan dolayı tanımaktayım.
Bundan dolayıdır ki kendileri ile her-
hangi bir örgütsel ilişki içerisinde ol-
mam mümkün değildir. Dava dosyasın-
da ismi geçen diğer insanlardan hiç bi-
rini tanımıyorum. İddianamede Cafer
Alp isimli köylünün bize yardım ettiği
ileri sürülmektedir. Bu doğru değildir.
Cafer Alp isimli köylüyü tanımadığım
gibi kendisini de ilk defa Tokat Adliye-
si'nde gördüm. Bu iddia devletin köylü-
leri sindirme ve yıldırma çabasının kü-
çük bir parçası olarak jandarmanın
devreye soktuğu senaryodur.

İşkence ve baskı uygulamalarına hedef
olmamın nedenlerini anlamakta hiç
zorlanmıyorum. Çünkü ben muhalif bir
insanım. Yaşadığımız coğrafyada mu-
halif olmanın bedelinin gayet ağır oldu-
ğu bilinmeyen bir şey değildir. En temel
insani talepleri dile getirmenin karşılığı-

nın katliamlar, baskılar, gözaltılar, iş-
kenceler ve esir kampları olduğu apa-
çık ortadadır. Aydınların, sanatçıların,
yazarların konuşmama "cezasına"
çarptırıldıkları ülkemizde bu uygulamalar
adeta günlük yaşamımızın birer par-
çası haline getirilmiştir.

Türkiye ve Türkiye Kürdistan'ı bu ger-
çeği ortaya seren binlerce örneğe tanık-
lık yapıyor. Yakılan, yıkılan, boşaltılan
binlerce köy ve mezra, katledilen yüz-
lerce köylü, göçettirilen sayısız milyon-
larla ifade edilen insanlarımız... İnsan-
sızlaştırılan, doğasına bile düşmanlık ve
kin duyulan bir coğrafya... Çöplükler-
den ekmek toplamak zorunda bırakıl-
an, ekmek kuyuklarında sabahlayan
analarımız, babalarımız, kardeşlerimiz..

İşte mazlum Kürt ulusu... Yıllardır dili,
kültürü, varlığı yok sayılan ulusal baskı
ve soykırım politikalarına maruz kalan
bir ulus. Türkiye Kürdistan'ı emperya-
lizmin taşeronluğunu ve uşaklığını ya-
pan egemen sınıfların vahşi ve aşağılık
uygulamalarının en boyutlarına tanık-
lık ediyor. Yüzbin nüfuslu Dersim, sayı-
sız yüzelliğini bulan asker, polis, özel
tüm kuşatmasında halklarımız en temel
gereksinimleri bile dirhem dirhem,
gram gram almaya mahkum ediliyor.
Köylüler gerilla olarak lanse edilip kur-
şunlanıyor. İşkencelerden geçiriliyor.
Katledilen gerillalar kulakları, elleri, dil-
leri kesilerek sözüm ona teşhir ediliyor.
Bununlada yetinilmeyip "hatıra fotogra-
fı" çekilme alçaklığından da geri durul-
muyor. Ancak bilinmelidir ki bu aşağı-
lık ve alçak politikaların hedefi olan
halklarımız er ya da geç efendilere ve
onların piyonlarına gereken cevabı ve-
recektir.

İşçi sınıfı ve emekçiler her geçen gün
açlık ve sefaletin kollarına itiliyor. Ağır
çalışma koşullarında azgın sömürü al-
tında inin inin inletiliyorlar. Öğrenci
gençlik demokratik üniversite talebini
haykırdığında karşısında jopu, panzer-
leri, göğsüne doğrultulmuş namluları
buluyor. Aydınlar, sanatçılar, yazarlar,
bilim adamları faşist yasaların kaskasına
alınmaya çalışılıyor. Kısacası Kürt-Türk
ulusundan ve çeşitli milliyetlerden
emekçi halklarımız baskı, sömürü ve
zulüm altındadır.

Yıllardır Türkiye Kürdistan'ında uygula-
nan taşla toprağa düşmanlığa kadar bo-
yutlanan ezme, yoketme ve sindirme
harekatları şimdi yeni alanlara taşı-
yor. Karadeniz bölgesinde yaşananlar
bunu yeterince ortaya koyuyor. Aynı
politikalar uygulanıyor, daha sinsi, da-
ha planlı. Köyler boşaltılıyor, çocuklar
gerilla denilerek katlediliyor. Köylüler
gözetim altına alınıyor, işkencelerden geçiril-
erek tutuklanıyorlar. Ve bu uygulama-

larla yöre halkı göç ettirilmeye zorlanı-
yor. Yıllardır Türkiye Kürdistan'ında uy-
gulanan insansızlaştırma politikaları ay-
nı aymazlık ve çirkeflikle Karadeniz'e
taşınıyor. Saltanat sahipleri, aşağılık pi-
yonları olan ajan ve işbirlikçileride kul-
lanarak emekçi kitleler üzerindeki zul-
mu derinleştiriyorlar.

Yukarıda kısaca değinmeye çalıştığım
uygulamaların hüküm sürdüğü kan der-
yasına dönüşmüş ülkemizde halkları-
mızdan, ezilenlerden, güzelden yana
saf tuttukları için onbinlerce ifade edi-
len halklarımızın evlatları "cezaevleri-
ne" dolduruluyor. Dışarda nasılsa ezi-
len ulus, milliyetler ve emekçiler her
türü baskı ve zulümün hedefi oluyorlar-
sa, "cezaevleri"nde de halklarımızın
evlatları aynı politikalarla hedef oluyor-
lar. Kuşkusuz ki "cezaevleri"ne yönelik
politikalar emekçi halklarımıza yönelik
iğrenç politikaların bir parçası, hem de
kopmaz bir parçasıdır. "Cezaevleri"nde
tutulan devrimci tutsaklara yönelik sinsi
politika ve yönlimleri bu gerçeğin so-
mut kanıtıdır. Olanca aymazlık ve sah-
tekarlıklarıyla, son derece "modern
odalar" olarak lanse ettikleri "hücre tipi
cezaevi" uygulaması en temel insani
niteliklerden bile arındırma çabasının
somutlaşmış ifadesidir. Biz devrimci
tutsakları ailelerimizden, kamuoyun-
dan, birbirimizden yalıtma, ayırma sin-
siliğinin açık belirtisidir. Aynı aymaz,
iğrenç ve alçak saldırılarını daha bir
büyük yıl öncesinde bir kez daha dev-
reye sokmuşlardı. 6-8-10 Mayıs genel-
geleriyle devrimci tutsakları itirafçılaştır-
ma, kişisizleştirme cenderesine al-
maya çalışmışlardı. 12 yiğit devrimciyi
halklarımızın yüreğine gömüp şehit
verme ve onlarcasının sakat kalma pa-
hasına da olsa Süresiz Açlık Grevi ve
Ölüm Orucu direnişisiyle bu saldırıyı ge-
ri püskürttük. Tarih, devrimci tutsakla-
rın nezdinde bir kez daha işçi sınıfı ve
emekçi halkların gücüne, kararlılığına
tanıklık etti bu direnişle. Yenilgiyi haz-
medemeyende devlet, kısa bir süre sonra
Diyarbakır Cezaevi'nde canice bir ka-
liama girişti ve 11 Kürt yurtsever katlet-
ti. Bedenlerimizi, kafalarımızı demir ka-
laslarla, silahlarla parçalayanlar, gele-
ceğe dair umut ve kararlılığımızı yoke-
demezler. Bugün yeniden devrimci tut-
sakları teslim alma, kişisizleştirme,
itirafçılaştırma seferlerine çıkıyorlar.
Çünkü onlar da iyi biliyor ki; itirafçılık
sömürü ve zulümün karşısında diz gö-
küp, efendilerin piyonu olmanın adıdır.
Çünkü onlar da iyi biliyor ki; itirafçılık
onur ve güzelliğin düşmanlığı ve zul-
mün uşaklığıdır. Ve yine onlar da iyi bi-
liyor ki; itirafçılık alçaklaşmanın adı,
halkın lanetlediği aşağılık bir şeydir.

Bir kez daha ilan ediyoruz ki, egemen-
lerin teslim alma, itirafçılaştırma, kişi-
lisizleştirme saldırılarının karşısına
granitten bir kaya gibi çıkacağız. Hü-
creleri efendilerin başına yıkacağız. Bu
onurlu ve haklı duruşun adımlarını attı-
ğımızı kamuoyuda biliyor. 8 Aralık
1997'de Cezaevleri Merkezi Koordinas-
yonu'nun önderliğinde "hücre tipi ce-
zaevi" politikasının teşhirine yönelik üç
haftalık bir teşhir kampanyası gerçek-
leştirdik. Yine bugünlerde Erzurum Ce-
zaevi'nde 50'li günleri bulan açlık grevi
ile devrimci, yurtsever tutsaklar, zulme
ve baskıya karşı bir set örüyorlar.

**"CESETLERİMİZLE DE OLSA, HÜCRE-
LERİ PARAMPARÇA EDECEĞİZ!"** şiarı
ve kararlılığı ile, kişisizleştirme, yalı-
tma, tecrit etme, en temel insani özellik-
lerden arındırma politikalarını bir kez
daha çöp kutusuna fırlatıp atacaktır.
Egemenler bir kez daha ülke ve dünya
kamuoyu önünde diz çöktürecekler. Bir
büyük yıl önce deneyip yaşama geçire-
medikleri tabutlukları devreye sokma
tırsatını bu kez de asla vermeyecekler.

HÜCRELERE GİRMEYECEĞİZ,
DİRENECEĞİZ!

Bir kez daha belirtiyim ki, iddianame-
de geçen hiçbir iddiayı kabul etmiyo-
rum. Hepsi işkencecilerin senaryoların-
ın, egemenlerin devrimci, demokrat,
muhalif kimliğe duyduğu kinin ürünü-
dürler. İddianamede benim TKP(ML)-
TİKKO-TMLGB örgütünün üyesi oldu-
ğum ileri sürülmekte ve kimi eylemlere
katıldığım iddia edilmektedir. Öncelik-
le iddia edilen eylemlerle hiç bir alaka-
nın olmadığını tekrar ediyorum. Ayrıca
ben TKP(ML)-TİKKO-TMLGB örgütüne
üye değilim. Ancak şunu ifade etmek-
ten hiç bir çekince duymuyorum: Eğer
TKP(ML)-TİKKO-TMLGB örgütüne üye
olsaydım bundan asla pişmanlık duy-
mazdım. Aksine bu benim için onur ve
gurur vesilesi olurdu. Çünkü, sömürü
ve zulümün kol gezdiği ve bu ülkeyi bir
kan deryasına çevirdiği gerçekliği ayan-
beyan ortadayken sömürü ve zulmü yo-
kedecek bir hatta yürümek onurlu bir
duruştur. Böylesine onurlu bir duruşu
sağlamak, ezilen ve sömürülen her
emekçi insanın, aydının görevidir. Ben
de bu can alıcı insani görevime gerekti-
ği gibi layık olabilirim, bundan onur
ve mutluluk duyuyorum. Karanlığın cellat-
larının bunu engelleme çabaları viz ge-
lir, viz!

07.01.1998

Cafer Tayyar Bektaş

Merkez Kapalı Cezaevi

5. Koşuş-Ulucanlar

Ankara

Osmanlı'dan Susurluk'a devlet çeteleri

6

MAH'TAN ÖZEL KUVVETLER KOMUTANLIĞ'INA

1930'lu yılların sonlarına kadar geçen tarihte, MAH'ın denetimindeki çetelerle iğbiren faşist diktatörlük, savaşın öngünlerinde çetelerini yaklaştıran savaşa göre yeniden organize ederek gücünü artırır. Bunun ilk adımlarından biriside, bugünkü MGK'nın o tarihteki biçimi olan Milli Savunma Yüksek Kurulu'na bağlı olarak faaliyet yürüten Seferberlik Tetkik Kurulu'nun kurulmasıdır. STK, MAH'la birlikte ve MAH'ın denetiminde çalışır o dönemde. MAH yine eski tetikçiliğini, kışkırtıcılığı vs. devam ettirirken, bu dönem esas olarak istihbarat toplamaya yönelir. Diğer görevlerinin esasını da STK üstlenir. Savaş boyunca STK işbaşında olur. 1952'de NATO'ya üye olunduktan sonra, diğer üye devletler gibi faşist diktatörlük de STK'yı NATO'nun güdümlüdeki kontrgerilla örgütüne bağlar. 27 Eylül 1952'de de STK'nın adı değiştirilerek Özel Harp Dairesi yapılır. Bu tarihten sonrada NATO'nun örgütlenme tarzına uygun ve kendisine verilen görevlere adapte olacak şekilde yeni bir yapılanmaya gidilir.

ÖHD, kurulduktan hemen sonra CIA'nın tüm talimatlarını yerine getirmeye başlar. Faaliyet alanı dar alandan çıkıp, uluslararası bir alanda boy göstermeye başlar. Eğitim merkezi CIA'nın denetimindeki ve kurmuş olduğu kamplar olur. Bu kamplara hem resmi görevlilerini gönderir, hem de örgütlemiş olduğu sivil tetikçilerini gönderip eğitimi geçirir.

Bu yeni örgütte, eskilerdeki gibi yasal değil, yasadışıdır. ABD ordu talimnamesinde belirtildiği gibi, "Bir gayri nizami kuvvetin yeraltı unsurları kaide olarak kanuni statüye sahip değildirler." Ve bu yasadışı örgütlerin ayrıca yasal bir kollarda kurulur. Aynı talimnamede belirtilen "Büyük bir gayri nizami kuvvet, kaide olarak biri açık faaliyet gösteren gerilla ordusu (komando birlikleri), diğeri gizli faaliyette bulunan yeraltı unsuru olarak iki müteşekkil unsurdan tereküp edilir" kuralı gereğine uygun olarak örgütlenir.

Talimnamede belirtilen yasal güç, devletin resmi silahlı güçleridir. Yani ordusudur, polisidir, itirafçısıdır, özel timidir, korucusudur. Yeraltı unsurları da, bunların içinden özel olarak seçilip eğitilmiş ve örgütlenmiş olan ve sivil faşist unsurları da içinde örgütleyen ÖHD'dir, İTEM'dir.

Sivil faşist güçler her ne kadar yasal bir parti adı altında örgütlenmişlerse de,

esasta devletin gayri nizami ordusunun yasadışı unsurları olarak görevlendirilmişlerdir. Kaldiki, bu kontrgerilla örgütü sadece silahlı unsurlardan oluşmamaktadır. Talimnamede belirtildiği gibi, toplumun hemen her kesiminde ve devletin kurumlarında çalışmakta olan bürokratlar arasında da örgütlenmiş durumdadır. Örgütlenmeyi hedefledikleri kurumları ve örgütlemeyi hedefledikleri kişileri talimname şöyle sıralamaktadır;

- 1- Yerel polis müdürü,
- 2- Okul idaresi ve müdürleri,
- 3- Önde gelen din temsilcileri,
- 4- Yargıçlar ve diğer hukuk temsilcileri,
- 5- Sendika lideri veya liderleri,
- 6- Etkili basın-yayın organlarının yayıncıları,
- 7- Büyük iş ve ticaret kuruluşlarının temsilcileri,
- 8- Diğer etkili kişiler."

Bu sayılan kişilerin kimler olduğunu günlük yaşamın içinde çok açık görebiliyoruz. Ki bunlar kendilerini gizleme gereği bile duymamaktadırlar artık. Çünkü savaşın aldığı boyut, tüm gizli-saklı şeyleri tüm çıplaklığıyla açığa çıkarmış, her şeyi açıkça yapmayı zorunlu kılmıştır. Yukarıda tek tek sıralanan kurumlar ve kişilere örnekler oldukça bol. Örneğin polis müdürleri. Polis teşkilatı zaten başından beri devletin devrimcilere ve halka karşı kullandığı ilk saldırı gücü olmuştur. Başlarındaki polis şefleri ve bu şeflerin önderliğinde oluşturdukları timlerinin hemen hepsi belirli aralıklarla ABD, Almanya gibi ülkelere gönderilip, oralarda kontrgerilla eğitimleri ve işkence yapmanın yöntemlerine ilişkin dersler alıp gelmektedirler. Mehmet Ağar, Unal Erkan, Hayri Kozakçıoğlu, Reşat Altay, Mete Altan, Kemal Yazıcıoğlu, Necdet Menzic, Ramazan Er vb. gibi yüzlercesi bu kontrgerilla okullarında yetiştirilip, halkın üzerine saldırtılan resmi üniformalı çetelerdir.

Talimnamede yer alan okul idareleri ve müdürlerine en açık örnekte, YÖK'ün kurucusu İhsan Doğramacı, daha sonra yine YÖK başkanlığını yapan şimdi DYP milletvekili olan Mehmet Sağlam, sivil faşist güçlerle elele verip devrimci öğrenciler üzerinde terör estiren onlarca rektör ve dekan, orta dereceli okulların yöneticiliğini yapan yüzlerce idareci devletün gönüllü uşağı olarak devrimci öğrencileri korkutup sindirmekte, sindiremediklerini ise işkencecilere teslim etmektedirler. Bunu kendi başlarına yapmıyorlar, devletin kendilerine verdiği kontrlik görevlerini yerine getiriyorlar.

Önde gelen din temsilcilerine ise, bu günlerde burjuva medyanın dolaşarak kendisinin ne kadar vatansever ve Atatürkçü olduğunu anlatmakla meşgul olan F. Gülen iyi bir örnektir. Son dönemlerde orduyla arasında hiç bir ilişki yokmuş gibi hava yaratılan, Refah'la birlikte ordunun hedefi olmuş gibi gösterilmeye çalışılan F. Gülen'le esasta ordu arasında herhangi bir büyük çatışma söz konusu değildir. Bunlar göstermelik surtuşmelerdir. Bir de son dönemlerde kontrolleri dışına çıkan ve kendilerine biçilen rollerin de üzerine çıkıp, sunulan olanakları kişisel çıkarları için kullanmaya başlayan İslami çevrelerin ve F. Gülen'in tekrar hizaya çekilmesi girişimleri dir. Yoksa bunlarla devlet ve çeteleri hiç bir şekilde birbirinden kopuk ve birbirine karşı değildir. Dün bu çevreleri, halkın dini inançlarını istismar ederek gelişen devrimci kitleselleşmenin önünü kesmek ve kitlelerin dini duygularını sömürerek devrimcilere karşı kışkırtıp harekete geçirmek için kullanıyorlardı. Bunların gelişmesi için gereken tüm olanaklar ve destekler kendilerine sunuluyordu. 12 Eylül döneminde ortaya çıkarılan RABİTA ile olan ilişkiler buna açık bir örnektir. Bugün de, kontrol dışına çıkan İslami çevreleri hizaya sokmak için bunları kullanılmaktadır. Bunu yaparlarken sıkıştıkları her dönemde can simidi olarak sarıldıkları ikiyüzlülüklerine yeniden sarılıp, halkın bunlara olan tepkisini sömürmekten de geri durmuyorlar. Alevi ve laik çevrelerin desteklerini arkalarına almak için, kitleler bilinçli yönlendirmelerle Refah ve tarikatlara karşı kışkırtılıyor. Kışkırtılan bu kitlelerde kurtuluş kapısı olarak ordu gösteriliyor. MGK, kendisine yönelen bu umutlara yaslanarak gelişen ve yayılmakta olan gerilla savaşının önünü almak istiyor esasında. Yoksa amacı, açıkladığı gibi gerçekten şeriatçıları susturup geriiletmek değildir. İşte bunun için birçok uşak Alevi dedesini öne çıkartıp, bol bol propagandasını yapmaktadır. Alevi cemaatine karşı hoşgörü göstermeye çalışmaktadır. Devletin kontra olarak örgütlediği dini liderlerden birisi de Alevi dedesi olan İzzettin Doğan'dır.

Fethullah Gülen, yeni yeni kontrlaşan biriside değil üstelik. 1950'li '60'lı yıllar da beri kontrlık yapmaktadır. Daha 1950'lerin sonlarına doğru kurulmaya başlayan ilk sivil çete örgütü olan Komünizmle Mücadele Dernekleri'ni memleketi Erzurum'da kuran kişi, F. Gülen'dir. Erzurum halkının dini duygularını kullanarak devrimcilere ve Kürt ulusal hareketlerine karşı kışkırtan ve örgütleyen F. Gülen, Erzurum'daki karşı-dev-

rimci saldırıları da başlatan ilk faşisttir. Şimdi de, yine başka bir maske yüzüne geçirmiş, hoşgöründen başka birşey konuşmuyor. ABD'den Tibet'lere kadar uzanan ülkelerde yüzlerce okul açmış ve oralarda büyük çoğunluğu CIA'nın yetiştirmesi olan sözde öğretmenlerle, yeni yeni çete üyeleri yetiştirmektedir. Bunu ne kendi olanaklarıyla ne de kendi isteğiyle yapıyor. ABD'den aldığı görevi yerine getiriyor sadece. Olanakların büyük bir bölümünü ABD kendisine sunmaktadır. Başvı yaptığı ya da açtığı zamanlarda hemen soluğu ABD'de alması boşuna değildir.

Çete üyesi yargıç ve savcılar, devrimcileri ve devlete muhalif olan herkesi susturmanın ve zindanlara doldurup çürütmenin araçlarıdır. Görevleri, en sıradan bir hak talebinde olanların gözünü yasalara dayanarak ağır cezalar vermekle korkutmaktır. Düzenin ayakta kalabilmesi için yapılabilecek her türlü sahtekarlığın odaklandığı kurumlardan birisi de, hergün ayakları altına alıp çiğnedikleri kendi yasalarının temsil edildiği ve işletildiği yerlerden biri olan mahkemeleridir. Vergisini vermediği ya da mal beyanında bulunmadığı için yoksul köylüye, küçük esnafa ödeyemeyeceği miktarlarda para cezası keserken, günlerce cezaevinde tutarken, halkın trilyonlarını çalanlara, devletin kasasını tümden boşaltanlara ise hiç bir şey yapmamaktadır. Yapmasında beklenemez. Egemenlerin halk üzerindeki diktatörlüğü olan devlet, kendisini halka karşı koruma ihtiyacı duyar her zaman. Kendisini korumanın araçlarından birisi de yasalardır. Bu yasalarla halkın talepleri önüne seller çekilirken, egemen sınıfların her türlü sömürsünün ve zulmünün onu sonuna kadar açılır. Sömürü ve zulmü meşrulaştırmanın zeminini oluşturur. Bu yasalarını uygulattıkları hukukçularını da, bu amaçladıklarını birebir uygulatabileceklerinden seçer ve onları özel olarak ABD'de veya diğer emperyalist ülkelerde eğitir. Komünist onderimiz İ. Kaypakaya'yı işkencede katleden savcı Y. Değerli de bunlardan birisidir. ÖHD'nin yönetiminde yer alan hukukçu sadece işkenceci faşist katil Y. Değerli değildir. Denizleri darıgacına gönderecek Baki Tuğ ve Ali Fırdı'da ÖHD içinde örgütlenilip, görevlendirilen hukukçulardandır. İstiklal Mahkemeleri'nin Kılıç Ali'leri her dönemde bulunmuştur. Bunlar daha çok sıkıyönetim dönemlerinde öne çıkıp yüzlerini gösterirdi daha önceleri. Fakat bugünse, N. Demiral'lar ve Nuh Mete Yüksel'ler olarak her şeyi açıkta yapmaktadırlar. Refah Partisi'nin kapatılması için Anayasa Mahkemesi'ne dava

açan Vural Savaş'ta bunlardan birisidir. RP için kapatma davası açtı diye en büyük laik ve demokrat ilan edilen Vural Savaş faşisti, 12 Eylül döneminde kendisine işkence suç duyurusunda bulunanlara, "Suçunu söylemek için atılan bir kaç dayak işkence olarak diye telakki edilemez" diyerek, işkencecileri aklayan kişidir. Yine bir araba kazasında ölen ve medyada bol bol ne kadar temiz toplumcu olduğu propaganda edilen Akman Akyürek, Y. Değerli'den ve N. Demiral'dan hiçte farklı değildir. Ortaya sürdüğü sahte belgelerle halkın bilincini bulanıklaştırarak, Susurluk pisliğini örtmenin her yolunu deneyendir. Çatlıların 12 Eylül dönemindeki silahlı faşisti olan A. Akyürek, kontrgerilla örgütü olan ÖHD'nin sadık bir hukukçusudur. Kaza yaptıktan sonra ortaya çıkan sahte kimlikleri, sahte belgeleri, bol miktardaki dövizleri, görevli olmadığı halde yaptığı uluslararası gidiş-gelişleri ve ilişkili olduğu çevrelerin kanunları bunun kanıtıdır.

Bugün yüksek yargı organlarını oluşturan hukukçular ve DGM'lerin başında bulunanlar emirleri MGK'dan almaktadırlar. MGK'nın istediklerinin dışına çıkmazlar. Oralarda verilen kararları uygulamak zorundadırlar. Bu nedenle, devletin hiç bir adalet kurumundan adalet beklenemez. Onlardan adalet beklemek, azrailiden aman dilemekten farksızdır. Gerçek adalet, ancak halkın kendi yasalarını oluşturmalarıyla ve bu yasalarını uygulayacak kurumlarını oluşturduğunda ancak gerçekleşir. Gerçek adalet, devrimci güçlerin karşı devrimci güçlere karşı uyguladığı cezalandırmalarla, saldırılarla bugün için uygulanmaktadır. Gerçek adaleti de ancak bu yolla yaratabiliriz. Bunun içinde savaş daha da büyötmek, karşı-devrimin örgütlü tüm odaklarına ve güçlerine karşı daha da büyük saldırılar düzenlemek zorunluluktur. Halkın adaleti ancak bu şekilde gerçekleşir.

Bütün kontrgerilla örgütlerinin başı olan MGK'nın güdümündeki sendikalar ve sendikacılar da polis şefleri gibi, hukukçular gibi NATO kontrolündeki eğitim kamplarında yetiştirilerek görevlendirilmişlerdir. Her ne kadar konuşuklarında sınıftan bahsetseler de, ABD'ye çatsalarında, esasta işçi sınıfı içinde truva atı rolü oynamaktadırlar. Hedefleri işçi sınıfının geri duygularını harekete geçirip devlete bağlamak ve devrimci örgütlerden uzaklaştırmaktır. İşçi sınıfının ideolojisini bozup, burjuva ideolojilerle bütünleştirerek faşist diktatörlüğün dönemsel politikalarına endeksemektir. Sınıfın kurtuluşunun yolunu karartmak, feodal-burjuva ideolojiyle donatmaktır. Sendikaları, sınıf hareketinin mücadele mevzilerinden bir alan olmaktan çıkarıp, kimliksizleştirildiği, edilgenleştirildiği yerler haline getirmektedir. Sendikaları, siyasal mücadelenin araçlarından biri olmaktan çıkarıp ekonomik mücadele aracına dönüştürmektedir. Sendikaların sınıfın kurtuluş örgütleri ve tek örgütleri olduğu yönünde propagandalar yaparak, sınıf mücadelesi ve sınıfın öz örgütlerini çarpıtmaktır, karartmaktır. Bunun için her sendikaya girip, orada etkinlik kurmaya çalışmakta-

dırlar. Bunu yapamadıklarında da devrimci sendikaların karşısına -kontra sendikalar kurarak çıkarlar. Bugün gericiilerin ve faşistlerin önderliğinde kurulan sendikalar bu tür sendikalar. Elbette salt bu sendikalarla sınırlı değiller. Bu TÜRK-İŞ'te bu görevi görmektedir. TÜRK-İŞ'in her cunta döneminde kurulan hükümetlere birer temsilci vermesi hiçte tesadüfi bir olay olmadığı gibi, cuntaların işçileri çok düşünüyör olmasından dolayı da bunu yapmıyor. Askeri faşist cuntalar işçilerin gözünü boyayıp, işçileri kandırarak kendi etrafında kümelendirmek için bunu yapıyor. Ki, zaten sendikaların liderleri de onların en has adamlarıdır. Bugün devrimci işçilerin büyük oranda içinde yer aldıkları sendika olan DISK'te, TÜRK-İŞ'in kulvarına girip, MGK'nın güdümüne sokulmaya çalışılmaktadır. Dünyada estirilen neo-liberal rüzgarların peşine takılıp, globalleşme diye adlandırılan emperyalist sermayenin sınırları tanımadan engelsiz olarak tüm pazarları, kendisine bağlamasından ürkeren önünde secdeye varan R. Budak ve ekibi, toplumsal barış safsatalarıyla işçileri aldatıp, MGK'nın yıllardır arzula ettiği çizgiye çekmek için ellerinden gelen her şeyi yapıyorlar. Bunu yaparlarken de, sendikada ve şubelerinde çalışan devrimci sendikacıları da fırsatını bulduklarında tasfiye etmeye çalışıyorlar. Devrimci sendikacıların DISK içinde çalışmasına, işçileri örgütlemesine tahammül gösteremiyorlar. Bu tavırlarıyla MGK'nın istediği tipte bir sendikacı olduklarını göstermektedirler. Buna izin vermemeliyiz. Devrimci işçilerin omuzlarından yükselen DISK'i MGK sendikacılarından temizleyip, devrimci sendika haline getirmek için gereken devrimci dayanışma ve birlikte hareket etme ruhunu canlandırmalı ve hayata geçirmeliyiz. Aksi takdirde kaybeden bizler olacağız.

Kontrgerilla örgütlerinin burjuva medyadaki uzantılarını ve büyük iş ve ticaret kuruluşlarındaki elemanlarını tek tek anlatmaya gerek yok.

Çünkü bütün burjuva medyalarının başında bulunanlar ve köşe yazarlarının büyük çoğunluğu kimi söylem ve yaklaşımlarında yüzeysel farklılıklar gösterse de, esasta aynı temele dayanmaktadır. Devletin ve çetelerinin saygıda kusur etmeyen hizmetkarlarıdır. Kraldan çok kralcılık yapanların hiçte sıkıntısını çekmeyen faşist diktatörlük, uygulayacağı politikaların meşru zeminini yaratmak için medya kuruluşlarındaki uşaklarını hemen devreye sokup, günlerce uygulayacak olan politikaların propagandalarını yapıyor. Refahiyol hükümetinin düşürülmesi ve RP'nin kapatılması süreçlerinde kamuoyu oluşturmak için medyanın gösterdiği çabalar hatırlardadır. Susurluktan sonraki zamanda, pis ilişkileri ortaya döküp, gerçek sorumluları kamuoyuna açıklayacakları yerde; onlar, çetelerin başlarını hep gözlerden saklamanın yollarına başvurdular. Çeteler arasındaki hakimiyet dalaşında güçlü olan ve iktidarı elinde tutan kanadın yanında yer alıp, tüm pislikleri diğer kanadın sırtına yüklemeye çalıştılar. Taraf ol-

dukları kanadı ise hep aklayıp pakladılar. Kitlelere de bu tarafı oldukları çeteye güvenmelerini telkin edip, kitlelerin gerçek çete olan devlete karşı duydukları tepkileri torpüleyerek yatıştırmaya çalıştılar. Zayıf düşen çete kanadının ise artık saklanamayacak olan ve kendilerine de dokunan pisliklerini ve ilişkilerini açıklayarak kitlelerin gözünü boyadılar. "Artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacak" sözleriyle kitlelerde yarattıkları boş umutları ve beklentileri bugün yaratamıyorlar artık. Çünkü yaratılan bu havanın ne kadar boş olduğunu kitlelerin kendisinde çetelerin yargılanmalarında bizzat yaşayıp gördü.

Medya, çete devletin en vazgeçilmez psikolojik savaş aracıdır. Halkın bilincini karartmak ve kimi duygularını sömürerek kendi kanallarına akıtmak için gerekli olan en kolay iletişim olanağını istendiği her an sunmaktadır. Yoksa yüzlerce trilyona varan destekleme kredilerinin geri odenmemesi söz konusu olamazdı. Küçük esnafa, tüketiciye verilen kredileri ise tüm faizi ile birlikte geri almak için gerektiğinde cezaevlerine insanları tıkan çete devlet, gerçek sahibi olan patronlara ve medya kuruluşlarına verdiği trilyonları geri almak için çaba harcaması bir yana, önceden verdiğini daha almadan bir o kadarını da vermektedir. H. Bezmen boşuna "devleti soymanın aptallığı" dememişti.

Kendi varlıklarını idame ettirmek için ihtiyaç duydukları ve sahibi oldukları devleti bile soyacak kadar vurguncu ve talancı olan komprador burjuvazi ve büyük toprak ağaları, onların yaklaştığını gördükçe, ne kurtarırsak kurtır düşüncesiyle davranmaya başlamış durumda olduklarından bunu yapıyorlar. Ancak ne yaparlarsa yapsınlar, halkın kanını emerek doldurdukları kasalarını nereye kaçırlarsa kaçırınsınlar, hangi biçimde har vurup harman savururlarsa savursunlar, er geç yaptıklarının hesabını vermekten kurtulamayacaklardır.

Çete devletin örgütlendiği alanlar, talimnameda de bilintildiği gibi sadece bunlarla sınırlı değildir. Bunun ayrıca sivil kolları da mevcuttur. Bu sivil kolda, ilk örneklerinden olan Komünizme Karşı Mücadele Dernekleri ve sonrasında da MHP çatısı altında örgütlenen Ülkücü Gençlik, Ülkü Ocakları ve bunların içinden seçerek oluşturdukları ve hala da zaman zaman adı çeşitli suikastlerde geçen TIT, ETKO vb. örgütlerdir. CIA'nın eski başkanlarından William Colby; "NATO üyesi olması dolayısıyla Türkiye'de de benzeri bir kurumun (GLADI-O'nun, bn.) varlığından" söz ederken devamla "Türkiye'nin komünistlerin eline düşmemesi için CIA'nın anti-komünist kuruluşlara destek vermiş olması" gerçeğini açıklarken bu örgütlerden söz etmektedir. Bu gerçeği vurgulamak için uzaklara gitmeye gerek yok aslında. Çünkü Genelkurmay İstihbarat Daire Başkanlarından emekli Amiral Sezai Örkunt, kontrgerilla örgütünden söz ederken, bu örgütün sivil uzantısını açıklamakta sakınca görmüyor: "Organizasyon MHP ile olmuştur. Türkiye'ye verilmiştir bazı imkanlar."

Türkeş'e verildiği söylenen bu imkanların kullanıldığı yerler Maraş'tır, Çorum'dur, Elazığ'dır, Malatya'dır, kanlı Sivas'tır... Türkiye'ye verilen bu imkanlarla toplu kıyımlar yapıp yeni bir "dahili istiklal harbi" gerçekleştirilmiştir, aynı 1938'de Dersim'de yapıldığı gibi.

Türkeş'e verilen imkanların sonucunda binlerce devrimci, demokrat ve ilerici aydın sokak ortasında katledilmiş, Anadolu topraklarında asırlardan bu yana kardeşçe yaşayan insanlar birbirlerine karşı kıyırılıp, düşman haline getirilmişlerdir.

Türkeş'e sunulan bu bazı imkanlar, sadece maddi imkanlar değildir. Böyle anlaşılmamalı. Bu imkanlar her turludur. Silah yardımıdır, sahte bilgilerin temini, katliamlarda ve cinayetlerde görmezden gelme, bunların gerçekleştirilmesi sırasında ortaya çıkacak olan istenmeyen aksaklık ve tersliklerin giderilmesidir, katillerin saklanması için yerlerin temin edilmesidir... Kısacası yeni bir "dahili istiklal harbi" için gereken tüm olanakların sunulmasıdır sözü edilen.

Türkeş boşuna "biz içerdeyiz, ama fikrimiz iktidarda" dememişti. Halkın tepkisini çekmemek için, gözlerin boyamak için içeri alınmış olmalarına bile tahammül gösterememişti. Nihayetinde de binlerce cinayetin sorumlusu olan kendisi ve kadroları zaman aşımı bahane edilecek beraat ettirilmişlerdir. Bugün devletin bütün kilit noktalarına yerleştirilen kadrolar MHP'nin eğitmiş olduğu kontrgerillanın sivil uzantıdır. Eli kanlı katillerin anlı-şanlı meclislerinde doktor olarak görevlendirilmiş olmaları hiçte şaşırtıcı değildir. Onlarca cinayetin altında imzası bulunan katiller sürüsünün ellerini kollarını sallaya sallaya ortalıkta dolaşmalarının nedeni budur. Abdi İpekçi'yi katlettiği gün gibi açık olan ve mahkum olması için gereğinden çok kanıt bulunan O. Çelik'in, yurtdışında hapiste yatarken Türkiye'ye gelmeyi tercihi etmesi ve geldikten kısa bir süre sonra da elini kolunu sallaya sallaya dışarı çıkartılması ve çıkar çıkmazda büyük bir sermayeyle patronluğa başlamasının arkasındaki gerçek budur. Sözüm ona Interpol tarafından kırmızı bültenle aranmakta olan A. Çatlı'nın 1980'den beridir Dişçileri Bakanlığı'nda görevli memur olarak çalışıyor olması bu gerçekten başka nedir ki?

Zaten kontrgerilla içinde örgütlenen bu caniler sürüsü, Ecevit'in dediği gibi, "ÖHD'nin sivil güçleri olarak çalışmak üzere ömür boyu görevlendirilmişlerdir." Bu nedenle yaptıkları her şeyi devlet kendilerine yaptırmıştır ve şimdi de yaptıklarının hesabını elbetteki sormaz, sormazda. Bugün yine devletin görevlileri konumundadırlar ve devletin kendilerine verdiği bütün kirli-pisli işleri yerine getirmekle meşguldürler. Yaptıkları ve nerede kaldığı herkesin malumu olan, onlarca Dersim koyuluşunun işkenceci ve katili olan Yeşil veya Sakallı kod adını taşıyan M. Yıldırım'ın bankadaki trilyonlarıyla zevk-ü sefa sürmesi ve kimse de buna dokunamaması gerçeği devletin bir çete olduğunun göstergesidir ●

STRATEJİK DEĞERLER 4

SAFLAŞMA

DU MU

Düşmanın dahili şartları harici saflaşmasından bellidir. Şekilsizlerin hali anlaşılmaz. Kendine şekil bulanların ise durumları açıktır. Sır vermeyen kazanır, açık olan yitirir.

WANG XI

Savaşta başarılı olanlar, saflaşmalarını düşmanın manevralarına göre hızla değiştirebilenlerdir.

ZHANG YU

Ordular hücum ya da savunma şekline girerler. Gizlenmişlerse kimse onları tanıyamaz. Açıktaysalar düşman içlerine girer. Saflaşma saldırı ve savunmayla belli olur. Bu yüzden saflaşma konusu kıyafetlerden sonra gelir.

SUN TZU

Esiden usta savaşçılar önce kendilerini sağlamlaştırır, sonra düşmanın açığını gözlerlerdi.

ZHANG YU

Kendini sağlamlaştırmak kendini bilmektir; açığını kullamak başkasını bilmektir.

MEI YAOCHEN

Şeklini belli etme, düzenli ol, gevşemelerini bekleyip, gözünü dört aç.

SUN TZU

Yenilmezlik sende, zaaf düşmandadır.

DU MU

Ordunu düzende tutar, çatışmaya daima hazırlıklı olur, geride bıraktığın izleri yokeder, saflarını belli etmezsen düşman seni tanıyamaz. Tırsak yakaladığında da saldırıya geçersin.

WANG XI

Yenilmezlik bir kendini savunma sorunu, zaafsa açıkları olma sorunudur.

SUN TZU

Bu nedenle usta savaşçılar yenilmez olabilir, ama düşmanlarının zayıf olmasını sağlayamazlar.

DU MU

Eğer düşmanın belirgin bir saflaşmaya girmemişse, yararlanabileceğin bir açık vermiyorsa, donanımın iyi dahi olsa, nasıl üstesinden gelebilirsin?

ZHANG YU

Saflaşmanı belli etmez, izlerini gizler ve daima hazırlıklı olursan, zayıf düşmezsin. Ama eğer düşmanın güç ve zaafı belirgin değilse, onları alt edebileceğinden nasıl emin olabilirsin?

SUN TZU

Zaferin seçilebileceği, ama imal edilemeyeceği de bu yüzden söylenmiştir.

CAO CAO

Belirgin bir saflaşmayı seçebildiğin ölçüde, zaferi de seçebilirsin; ama düşmanın hazırlığı ölçüsünde, imal edemezsin.

DU MU

Kişi ancak hasmını yenip yenemeyeceğini bilebilir; yoksa onu kendi istediğin gibi

oynatamazsın.

DU MU

Düşmanın gücünü hesap edip, saflarını gördükten sonra galibin kim olacağını söyleyebilirsin. Düşman safları belirgin ve anlaşılabilir değilse zaferi kestirmek zordur.

HO YANXI

Hazırlıklıysa zaferin kimde olduğunu bilirsin. Düşmanın safları belli değilse tabii ki zafer 'imal edilemez'.

SUN TZU

Yenilmezlik savunmada, zayıflık saldırımadır.

CAO CAO

Başarılı bir savunma için, saflaşmanı gizli tut. Düşmanın hücumu geçtiğinde bu bir zayıflık işaretidir.

DU MU

Düşmanın savunmasız kalmadıkça saflaşmanı belli etme, gücünü artırmaya çalış. Açıklarını yakaladığında da ortaya çık ve saldır.

ZHANG YU

Yenmek için hazır olmadığının farkındaysan, gücünü saklayıp, bekle. Düşmanın savunmasız yakalayınca üzerine yürü ve yen.

WANG XI

Yenmeye gücü yetmeyenler savunmaya, gereğinden fazla gücü olanlara saldırıya geçer.

SUN TZU

Gücü yetmeyenler savunmada kalmalı, gücü çok fazla olanlar saldırıya geçmelidir.

ZHANG YU

Savunmakla yetiniyorsak bilin ki bizi zaferi götürecek bir şeyden yoksunuz ve onu bekliyoruz. Hücumu geçmişsek bilin ki düşmanı yenecek gücü fazlasıyla bulmuşuz demektir. O halde ilerler ve vururuz. Tam anlamıyla bir zaferden emin değilsek savaşmayız; kendimize güvenmiyorsak yine savaşmayız. Kimileri ek-siklik, zayıflık, fazlalık güçtür diye düşünür, ama bu yanlıştır.

SUN TZU

Savunmadan anlayanlar yerin derinliklerinde gizlenir, hücumdan anlayanlar göğün tepesinde seyredir. Böylece, ordularına bir zarar gelmeden tam zaferi verirler.

CAO CAO

Dağların, nehirlerin ve tepelerin özelliklerinden yararlanıp, gizlenirler. Tabiiat koşullarından yararlanarak göğün tepelerinde dolanırlar.

DU MU

Savunmadayken sesini alçaltır, izlerini siler, yerin altındaki ruhlar ve cinler gibi gizlenirsin - kimseler seni görmez. Hücumu geçtiğinde hızlı davranır, yeri göğü inletir, tıpkı gökten inen yıldırım ve şimşekler gibi aniden saldırarak hazırlanma-

larına imkan vermezsin.

WANG XI

Savunma, etkili bir saldırı yöntemi bulma değil, sessizliğe gömülüp, yerinden oynamayarak, düşmanın seni bulmamasını sağlamaktır. Hücumu ancak bir avantaj yakalandığında geçilir. Saldırıken çok hızlı olup, yarattığın şaşkınlıktan en fazla yarar sağlamalı, düşmanlarının kendilerini toplayıp, hazırlanmalarına izin vermemelisin.

SUN TZU

Herkes görürken senin de işte zafer demen faydasızdır. Savaşta kazanılan zafer iyidir derler ama, aslında öyle değildir.

ZHANG YU

Herkesin bildiği bir şey zaten olup bitmiş, su yüzüne çıkmış bir olaydır. Sağduyulu bir kişi ise daha olmamış, ortaya çıkmamış şeyleri bilir. Savaşta kazanılan zafer iyidir denilse de esas makbul olan gizli olanı görüp, belli olmayanı farkederek yenmektir.

WANG XI

Sıra dışı kişiler zaferi götüren yolları bilir, ama onu elde etmeye yarayan şekli bilmez.

LI QUAN

Silahlı çatışmayı herkes bilir - bunu görmek için yetenek gerekmez. Herkesin bildiğini bilmekten öteye gidemeyen bilgi işe yaramaz.

JIA LIN

Savunmada sıkı, saldırıda utkulu, kayıp vermeden bütünü birarada tutabilen, olmadan zaferi gören, uğramadan yenilgiyi farkedene kişi sirlara vakıf demektir.

SUN TZU

Bir saç telini kaldırmak için fazla güç gerekmez, güneşle ayı görmek için ille de keskin gözlü olmak gerekmez. Gök-gürültüsünü duymak için hassas kulaklar gerekmez.

WANG XI

Herkesin bildiğini bilmek bilgelik, kılıc gücüyle zafer kazanmak, üstünlük değildir.

LI QUAN

Bilge ve yetenekli bir komutan başkalarının gözden kaçırıp, hesaba katmadığı şeyler için plan yapar. Bu yüzden Sun Usta karanlık gibi çözülmez olmayı öğretiyor.

SUN TZU

Evvelden, iyi savaşçılar kolayını bulunca yüklenirlerdi.

CAO CAO

Ele geçirilmesi kolay, belirsiz noktalar-dan saldır; yenebileceğine saldır, yene-meyeceğinden uzak dur.

DU MU

Düşmanın stratejisi bir kere kendini belli etti mi saldırıya geçmek için örtülü davran. Böylece az umkle, kesin zafer kaza-

nırsın.

ZHANG YU

Zafer kazanmak için ille de silahlı çatışmaya girmen gerekiyorsa, bu zafer zor bir zaferdir. Belirsiz farkedip, gizliyi görebiliyorsan, çeklinin içine girebiliyorsan bu, kolay bir zaferdir.

SUN TZU

Bu yüzden iyi savaşçılar zaferi cesaret ya da kurnazlıkla kazanamazlar. Onların zaferleri şans eseri de değildir. Zira kazanacaklarından emin oldukları yerlere geçerler ve çoktan yitirmiş kimseleri yerler.

MEI YAOCHEN

Büyük bilgelik görülmez, büyük ustalık belli edilmez. İncelikli olanı farkedersen kazanırsın - cesaret ya da zekayla ne ilgisi var bunun.

HO YANXI

Sorun ortaya çıkmadan halledilirse, buna zeka denir mi? Savaşmadan zafer kazanırsa buna yigilik denir mi?

ZHANG YU

Gizli planlar ve örtülü hareketler, şekilsizlikleri sayesinde, zaferi getirirler - düşmanla ilgili hesapları kimse duymazsa, zafer kesinleşir, sancağa el koyup komutanları öldürenlerin başarısını kimse bil-memelidir. Başarının yolu düşman zayıf düştüğünde farkedip, kuvvetlerini üzeri-ne salmaktır.

LI QUAN

Ordusu yaşlı, askerleri tembel ve disiplin ile komutası birleşik olmayan düşman sa-vaşı baştan kaybetmiştir.

SUN TZU

İyi savaşçılar yitirmeyecekleri mevki-lerde mevzilenirler ve düşmanı yenilgiye uğratabak koşulları gözardı etmezler.

LI QUAN

Mevziini yitiren ordu kaybeder, mevziini bulan ordu kazanır. Mevzi stratejik önemi olan yer demektir.

DU MU

Yitilirmeyecek mevzi, düşmanın seni yenilgiye uğratabileceği bir strateji demektir. Aynı şekilde düşmanın zayıf noktalarını da birer birer tespit etmekten bık-mamalıdır.

SUN TZU

Bu yüzden, galip bir ordu önce kazanır, sonra savaşır; mağluplar ise önce savaşır, sonra kazanmaya gayret eder.

CAO CAO

Stratejileri olanlarda evvelce kafa yor-muş olanlar arasındaki fark budur.

HO YANXI

Savaş esnasında, önce bir savaş stratejisi belirle, sonra asker sevk et. Önceden plan yapmazsan, sırf gücüne güvenmekle yeti-nirsen, zaferin belirsizdir.

JIA LIN

Kendi durumunu ya da düşmanını bil-medeyi cephe kurar, ilerlemeye çalışır-

san, zafer yerine yenilgi bulursun.

SUN TZU

İyi silah kullananlar Yol'u geliştirip, kurallara bağlı kalırlar. Böylece başıbozukların üstesinden gelirler.

CAO CAO

Usta silahşörler önce Yol'u geliştirip, kendilerini sağlamlaştırırlar; kurallara bağlı kalıp, düşman hattındaki bozukluktan yararlanarak, zaferi elde ederler.

LI QUAN

Uyumsuzluğu yenmek için uyumu kullanma, suçsuzlara saldırmama, esir alıp, yağmacılık yapmama, ağaçları kesip, kuyuları kirliletmemeye, kent ve tepelerdeki tapınakları temizleme, ölüme mahkum bir ulusun hatalarını tekrarlamama - tüm bunlara Yol ve onun kuralları denir. Askerlerin itaatsizlik yerine ölmeyi yeğledikleri bir orduda, ceza ve ödülleri güvenilir ve açık olduğu bir orduda, komutanların tüm bunları yerine getirebildiği bir orduda düşmanın başıbozuk, kokmuş sivil hükümetini yenecek her şey vardır.

SUN TZU

Savaşın beş kuralı vardır: Ölçme, değerlendirme, hesaplama, kıyaslama ve zafer. Mevzi ölçmeyi, ölçme değerlendirmeyi, değerlendirme hesaplamayı, hesaplama kıyaslamayı, kıyaslama ise zaferi doğurur.

CAO CAO

Ölçülerin kıyaslanmasıyla zafer ya da yenilgi kimin elinde belli olur.

WANG XI

Ağır olan hafifi ezer.

SUN TZU

Bu yüzden utkulu bir ordu, bir grama karşılık bir kilo gibidir; yenik düşmüş bir ordu ise bir kiloya karşı bir gram gibi. Utkulu kişiler adamlarını sanki dev bir su külesini derin bir kanyona sevk ediyormuş gibi yönetirler; bu, bir saflaşma sorunudur.

DU MU

Su derin bir kanyonda toplandı mı kimse onu ölçemez, nasıl savunmamızın şekli belli değilse. Suyu serbest bıraktığınızda ise bir akıntı gibi karşı konulmaz bir hal alır.

KUVVET

WANG XI

Kuvvet, toplu enerji ya da hızda meydana gelen değişimler demektir. Usta savaşçılar hızın gücünün zaferi kazanmasını bekleyerek, kendi güçlerini boşuna harcamazlar.

SUN TZU

Büyük sayıdaki bir topluluğu az sayıdaki gibi idare etmenin yolu gruplara ayırmaktır. Çok sayıdaki bir toplulukla savaşmanın yolu ise şekiller ve çağrılardır.

CAO CAO

Şekil ve çağrılar ile hareketleri eşgüdümlemeli ve asker sevinde kullanılan şekilleri ve işaretleri kastediyor.

SUN TZU

Ordularını yenilmeksizin düşman üstüne salmak hem kalıcı hem de tutucu olmanın.

JIA LIN

Düşmanlarına eşgüdümlü sürpriz hücumlarla her yönden saldırırsan, zafer daima senindir.

HO YANXI

Askeri bir birim binlerce kez değişime uğrayıp, harmanlaşıp, hiçbir şey uygun değildir, hiçbir şey uygunsuz da değildir. Askeri haklı bir dava için toplanmış, bu uygundur. Düşman karşısında değişmeye uğruyorsa bu, uygunsuzdur. Senin için uygun olan düşmanın için uygunsuzdur.

Senin için uygunsuz olan, düşman için uygundur. Uygun olan hem de uygunsuzdur. Uygunsuz olan hem de uygundur. Savaşta bu ikisi daima beraberdir. Uygun ve uygunsuzun, dolayısıyla şaşırtmacanın- birlikte kullanılmadığı bir savaşta kazanılan zafer ancak bir mahalle kavgasından elde edilen üstünlük gibidir.

ZHANG YU

Herkes bu konuda farklı güçlere sahiptir. Uygunluk ve uygunsuzluk sabit değildir, bir çember gibidir. Tang Hanedanından İmparator Taizong -ünlü bir savaşçı ve yöneticiydi- 'düşmanın bu konudaki düşünceleriyle oynayıp, sonra aniden saldırıya geçerek, bu ikisini birleştirip, seni tanıtmalarını sağla' derdi.

SUN TZU

Silahlı kuvvetlerinin yumurta yığınına düşen taş gibi olmasını istersen bu, boşluk ve doluluk meselesidir.

CAO CAO

Boşluğa dolulukla saldır.

ZHANG YU

İlerideki bölümde denildiği gibi iyi savaşçılar düşmanı ayaklarına getirir, kendileri gitmez. Bu boşluk ve doluluk ilkesidir. Düşmanı ayağına getirebiliyorsan kuvvetleri boş demektir; sen onlara gitmediğin sürece dolusun demektir.

Boşluğa doluluk ile saldırmak yumurtaya taş atmak demektir - yumurtalar elbette kırılır.

SUN TZU

Savaşta, doğrudan karşı konulur ama, zafer sürprizle kazanılır.

CAO CAO

Düşmana yüzyüze göğüs gerilir ama, yedek güçler yandan saldırarak onları şaşkınlığa sevkeder.

SUN TZU

Bu yüzden, uygunsuz yöntemler de ustalaşanlar yer ile gök kadar büyük, nehirler kadar dindir. Sondan tekrar başlarlar, günler ve aylar gibi; ölüp tekrar doğarlar, dört mevsim gibi.

LI QUAN

Yer ve gök hareket ve durgunluk demektir. Nehirler aralıksız bir akışı temsil eder. Uygunsuz sürpriz hareketlerin değişmesi hava koşullarının durmadan değişmesi gibidir.

ZHANG YU

Güneş ve ay gökte dolanırlar, batıp tekrar çıkarlar. Dört mevsim birbirini izler, gelir ve gider. Sun Usta burada sürpriz ve uygunsuz hareketler ile doğrudan uygun çatışmanın nöbetleşe çalışmasına ve sonrada birleşerek bir bütün olup, devamlı bitip başlamasına bir gönderme yapıyor.

SUN TZU

İskalada beş nota olmasına rağmen çeşitlendirmeleri o denli çoktur ki hepsi duyulmaz; beş ana renk olmasına rağmen çeşitlendirmeleri o denli çoktur ki hepsi görülmez; beş ana tat olmasına rağmen çeşitlendirmeleri o denli çoktur ki hepsi tadılmaz. Savaşta iki çeşit hücum vardır: Uygunsuz sürpriz saldırılar ve doğrudan uygun olanlar. Ama bunun çeşitlendirmeleri sonsuzdur. Uygun olan ile uygunsuz olan birbirini doğurur - tıpkı başlangıcı olmayan bir çember gibi - kim durdurabilir onları?

MEI YAOCHEN

Uyarlanmaya yatkın saldırının kapsayıcılığı ölçüsüzdür.

WANG XI

Düşmanların seni yoramaz.

SUN TZU

Akan suyun hızı kayaları yerinden oynatacak denli artmışsa bu momentum gücüdür. Şahinin hızı vurup öldürecek denli artmışsa bu dakiklıktır. Usta savaşçılar da böyledir - güçleri hızlı, dakiklıkları kesindir. Güçleri bir mancınığı germeye, dakiklıkları ise tetiği çekmeye benzer.

DU MU

Savaşın momentumu serbest kaldığında güçleri öldürür - bu yüzden gerilmiş bir mancınığa benzer.

SUN TZU

Karmaşa düzenden, korkaklık cesareten, zayıflık güçten doğar.

LI QUAN

Yönetim nasılsa iyi deyip, halkın rahatını düşünmezsen uyrukların arasında huzursuzluk başgöstermesi doğaldır.

JIA LIN

Düzenine fazla güvenirsen, düzensizlik doğar. Gücüne ve cesaretine fazla güvenirsen, zayıflık ve korkaklık doğar.

DU MU

Başıbozukluk hilesi yapacaksan önce çok düzenli olman gerek; düşmanı gözetlemek için korkaklık hilesine başvuracaksan, önce çok cesur olman gerek. Düşmanın kibirlenmesi için zayıflık numarası yapacaksan, önce çok güçlü olman gerek.

SUN TZU

Düzen ve düzensizlik örgütlenmeye; cesaret ve korkaklık momentum; güç ve zayıflık saflaşmaya ilişkindir.

WANG XI

Düzen ve düzensizlik örgütlenmedeki değişikliklerdir. Örgütlenme yöntemli düzenlenmedir. Cesaret ve korkaklık momentum ya da güçteki değişimlerdir. Güç ya da zayıflık saflaşmadaki değişimlerdir.

LI QUAN

Bir orduda momentum gücü varsa, korkaklar bile cesur olur; bu gücü yitirirse, cesurlar bile korkaklaşır. Savaş yasalarında hiçbir şey sabit değildir. Hepsi momentumu göre değişir.

CHEN HAO

Korkak ayağını sürürken, cesur çevik davranır. Düşmanlar seni hareketsiz gö-

rünce bunu korkaklığına verip, hafife alırlar. İşte o zaman, onlara saldırmak için momentum gücünü kullanmada onların bu gevşekliğinden yararlanır.

SUN TZU

Düşmanlarını ustalıklı hareket ettirenleri düşmanı istedikleri şekle sokup, almak istediklerini ona verirler. Onların kazanma hirsından yararlanıp, pusu kurarlar.

CAO CAO

İstenilen şekil yorgunluk izlenimi vermektir. Düşman avantajdan yararlanma hevesiyle harekete geçer.

DU MU

Sadece yorgunluk izlenimi vermek demek değildir. Düşmanından daha güçlü olduğun vakit onları ayağına getirmek için zayıf görün. Düşmanından zayıfsan onları uzaklaştırmak için güçlü görün. Böylece düşmanın sana göre davranacaktır. Düşmanın aklına birşeyler elde etme dürtüsü sokunca seni takip edecekleri için, iyi hazırlıklı askerlerinle onlara pusu kur.

WANG XI

Düşman seni izlerken ya da bir yeye hücum ederken unutma, onları karşılayacak sağlam askerin olsun.

SUN TZU

Bu yüzden iyi savaşçılar momentum gücünden yararlanmaya çalışırlar, kişilerden değil. Bu yüzden gereken kişileri seçer ve momentuma bırakırlar gerisini.

LI QUAN

Savaşta bir gücü bir kere yakaladın mı, korkak bile cesurlaşır. Adamlarını yeteneklerine göre seçmeli ve onlara uygun sorumluluklar vermelisin. Cesur savaşçı dikkatli nöbet tutar, zeki haberleşir. Kimse yararsız değildir.

MEI YAOCHEN

Teker teker bireylerden güç istemek zor olduğu halde momentum gücüyle bütün bir topluluğu harekete geçirebilirsin. Usta olan doğru kişileri seçip, işin geri kalanını bu güce bırakabilir.

ZHANG YU

Sorumluluk dağıtmanın kuralı, insanlar beceremeyecekleri şeyler yüzünden suçlamadan, onların kendi yetenekleri doğrultusunda sorumluluklar vererek, ağgözlülüğü, aptallığı, zekayı, cesareti, hepsini kullanmaktır.

SUN TZU

İnsanları momentum gücüyle savaşa sevk etmek kütük ve kayalar yuvarlamaya benzer. Kütük ve kayalar oldukları yerde hareketsizdir, ama eğimli bir ortamda yuvarlanıp giderler; köşeli iseler oldukları yerde dururlar, yuvarlak iseler yuvarlanırlar. Bu yüzden insanları savaşa sevk ederken momentum yuvarlak kayalar yüksek bir dağın tepesinden yuvarlama ya benzer-ışte bu güçtür.

DU MU

Kayalar onbin ayaklık bir dağdan aşağı ya yuvarla -kimse onları durduramaz bunun nedeni kayalar değil, dağdır. İnsanları her seferinde kazanacaklarını olan inanç ve cesaretle savaşa sevk gücüyle zayıf birleşecektir- bu, bireylerden değil, momentumdan kaynaklanır.

Devrimci savaşta dökülen kanların hesabını sormak önemlidir

Dört karanfil, karlı uçuşun boy-
larında güneş durmuş. Ufuk
çizgilerinde durulan uzun no-
betlerde kurtuluşu namülân-
nın ucuna bağlayıp sunmak gelir yürek-
ten tüm dünya emekçilerine. Karanlık
çökerken patikalara, koyu bir gece mavi-
si çöker dağlara kırpık donduran bir so-
ğuk eşliğinde. En kahpesi olan çaprazı
da dahil onlarca pusu, onlarca kuşatma
ihtimaliyle doludur artık gece. Böyle ha-
lin bir kuşatmada dört karanfili koparı-
ldığı haberi dolanır yoldaşlarının arasın-
da. Onlar bilirdikleri toredir bu: "Al kanlı
gömleklerle hedefe varılacak." Devrimci
intikam andı içilmiştir. Kanlarını ve si-
lahlarını yerde bırakmak olmaz! Feri-
man takmaz tüm dağlar, firari yuvası uçurum-
lar teslim olmuş ve tanıklık eder Partizan
öfkesine. Kavga'nın töresi uygulanacak.

'92 de Parti güçlerimizin birliğinden
sonra bölgede daha da yoğunlaşan geril-
le eylemleri kış aylarında da artarak de-
vam ediyordu. Ana yollarda atılan pus-
lar ve karakollara yönelik taktik eylemler
sonucu hem düşmana ağır kayıplar ver-
dirme hem de silahlanma noktasında
olumlu gelişmeler yaşanıyor. Son bir
ay içerisinde düşmanın askeri güçlerine
karşı gerçekleştirdiğimiz üç taktik eylem

de hem çok sayıda kayıp verdirmiştik,
hem de teçhizatlarıyla birlikte iki adet
G-3 marka otomatik silaha ve bir miktar
da askeri malzemeye el koymuştuk. Bu
olumlu faaliyetin etkileri gerek gerilla
güçlerimizde ve gerekse de bölge hal-
kında açıkça görülüyordu.

Son ayda üç eylemde imza atan 1
No'lu ABK'mıza bağlı anabirliğimiz Per-
tek hattında seyir halindeyken, Ovacık
hattında faaliyet yürüten bir birliğimizin
13 Aralık '93 tarihinde Pozvenk Köyü'n-
de kahpe bir kuşatmaya düştüğü, yaşı-
nan çatışma sonucu **Fevzi Koc** (Tekin),
Bekir Kürşat Öney (Tetikçi İsmail), **De-
niz Som** (Serhat), **Mustafa Aslan** (Meh-
met Ali) yoldaşların şehit olduğu ve düş-
manın ağır silahlar kullanması nedeniyle
iki köylü çocuğunun katledildiği ha-
berini almıştık. Zaten eylem peşinde ko-
şturan birliğimiz, şehit düşen yoldaşları-
mızın anısına güçlü bir eylem gerçekle-
ştirme kararı almıştı. Eylem alanı Per-
tek'ti. Flimizdeki istihbarata göre Pertek
hattından gelip çevre karakollara gide-
cek olan konvoyu pusu atılacaktı. Hozat,
Çemişgezek ve Pertek'den gelen anayol-
ların birleştiği Hıdırdamı muntikasında
uygun bir nokta belirlenmişti. Bu vadi-
de daha önce birçok kez biz ve diğer dev-

rimci dostlar tarafından düşmana darbe-
ler vurulmuştu. Üç ilçe merkezi ve bir-
çok çevre karakolunun arasında kalması-
na rağmen böyle bir eylem yapmaya el-
verişli bir alandı.

Konvoy gündüz geçecekti. Çünkü bölge-
de yoğunlaşan gerilla eylemlerinden do-
layı düşman uzun süredir geceleri hare-
ket etmiyordu. Anabirliğimiz geceleri
normal faaliyetlerini sürdürüyor, gece
yarısını geçtikten sonra savunma nokta-
ları olarak belirlenen arazinin hakim
noktalarında dahil pusu için belirlenen
noktaları tutuyor ve akşama kadar bu
alandaki kalıyordu. Bu durum tam üç gün-
dür devam ediyordu. İstihbarat sağlandı,
konvoyun geçeceği kesindi. Zaten çevre
karakolların ihtiyaçları bu yolla sağlanı-
yordu, bunun içinde bu konvoy geçişleri
periyodik olarak devam ediyordu. Ancak
kestiremediğimiz, konvoyun geçiş saa-
tıydı.

Tarih 23 Aralık '93. Birliğimiz aynı bi-
çimde alanda konuşlanmıştı. Sabah saat
08.00 civarlarıydı. Üç ilçenin anayolları-
nın birleştiği ve Elazığ'a bu yoldan gidil-
diği için yolda yoğun bir sivil trafik var-
dı. Bunu fırsat bilen birliğimizin yönetici
organı, araçları durdurup içindeki kitleyi
ajitasyon-propaganda konuşmaları yap-

mak için bir araya topladı. Hıdırdamı-
Zeve köyleri arasında bulunan tepede
atılan pusu alanında bulunan komutanlı-
ğımıza, Pertek hattındaki gözetleme bi-
rimleri "kalabalık bir düşman konvoyu
bize doğru geliyor" haberini bildirdikten
sonra hemen kitleye "araçlara binin ve
geldiğiniz hatlara doğru gidin" uyarısı
yapıldı. Kitle gittiğinde bütün birimlerimiz
önceden belirlenen yerlerini çoktan
almıştı. Saat 09.00 civarlarıydı. Yaklaşık
30 araçtan oluşan düşman konvoyu, pu-
su alanımıza girmek üzereydi.

Birimlerimiz arasında yoğun bir telsiz
trafiği yaşanıyor. Beklemek için bir
neden kalmamıştı, düşman pusumuza
takılmıştı. Konvoyun büyük bir bölümü
pusumuzu farketmeden derinliklere doğ-
ru ilerliyordu. Bu komutanlığımızca uy-
gulan bilinçli bir taktikti. Yani arazinin
durumu, gücün durumu ve konuşlanış
tarzına göre konvoy ya arkadan ya da
önden vurulur. Bizim durumumuza göre
arkadan vurulması uygun düşüyordu.

Talimat ve sloganlarla patlayan ilk roket,
askeri araçları isabet edip tünden im-
ha etmişti. İçindeki askerlerden biri bile
kurtulmamıştı. Roketin gümbürtüsüyle
birlikte onlarca kızıl namlu, aynı anda
takırdamaya başladı. Düşman neye uğra-
dığını anlayamamış, tam bir panik yaşı-
yordu. 60 kişilik birliğimiz oldukça ge-
niş bir alanı tuttuğundan dolayı düşman
ne yapacağını, nereye yöneleceğini bil-
meden çırpınıyordu. Yönelmediği her nok-
tada kızıl kurşunlarla karşılaşıyordu.
Ateş etmeye başlayanlarda kimseyi gör-
mediklerinden dolayı rastgele ateş edi-
yorlardı. İsbet alan aracın hemen arka-
sından gelen araçtan atlayan askerlerin
çoğunu mevzilenmeye fırsat bulamadan
yakın mesafede bulunan bir birliğimiz
imha etmekte gecikmedi. Bir yoldaşın
hareket halindeyken arkasına dönüp iki
tek atışla iki düşman askerini vurması
gerillanın bu alandaki üstünlüğünün di-
ğer bir kanıtıydı.

Çatışma genişliyordu ve düşman teknik
üstünlüğünü kullanmaya başlamıştı. Çatış-
manın sıcak noktalarındaki birimleri-
mizin tümü vur kaç taktikleriyle hareket
ediyorlardı. Çatışma başlayalı yaklaşık
iki saat oluyordu. Pertek ve Hozat'tan
gelen düşman takviye kuvvetleri, çoktan
çatışma alanına yetişmişlerdi. Bu arada
üç tane Cobra helikopter de çatışmaya
katılmıştı. Çatışma her an daha da kızı-
şıyor, düşman, elindeki en ağır silahlarla
birimlerimizin bulunduğu noktaları dö-
vüyordu. Yerdeki verdiğimiz nokta ko-
ordinatları doğrultusunda Cobralar özel-
likle savunma birimlerimizin bulunduğu
noktaları önce sık bir şekilde roketliyor

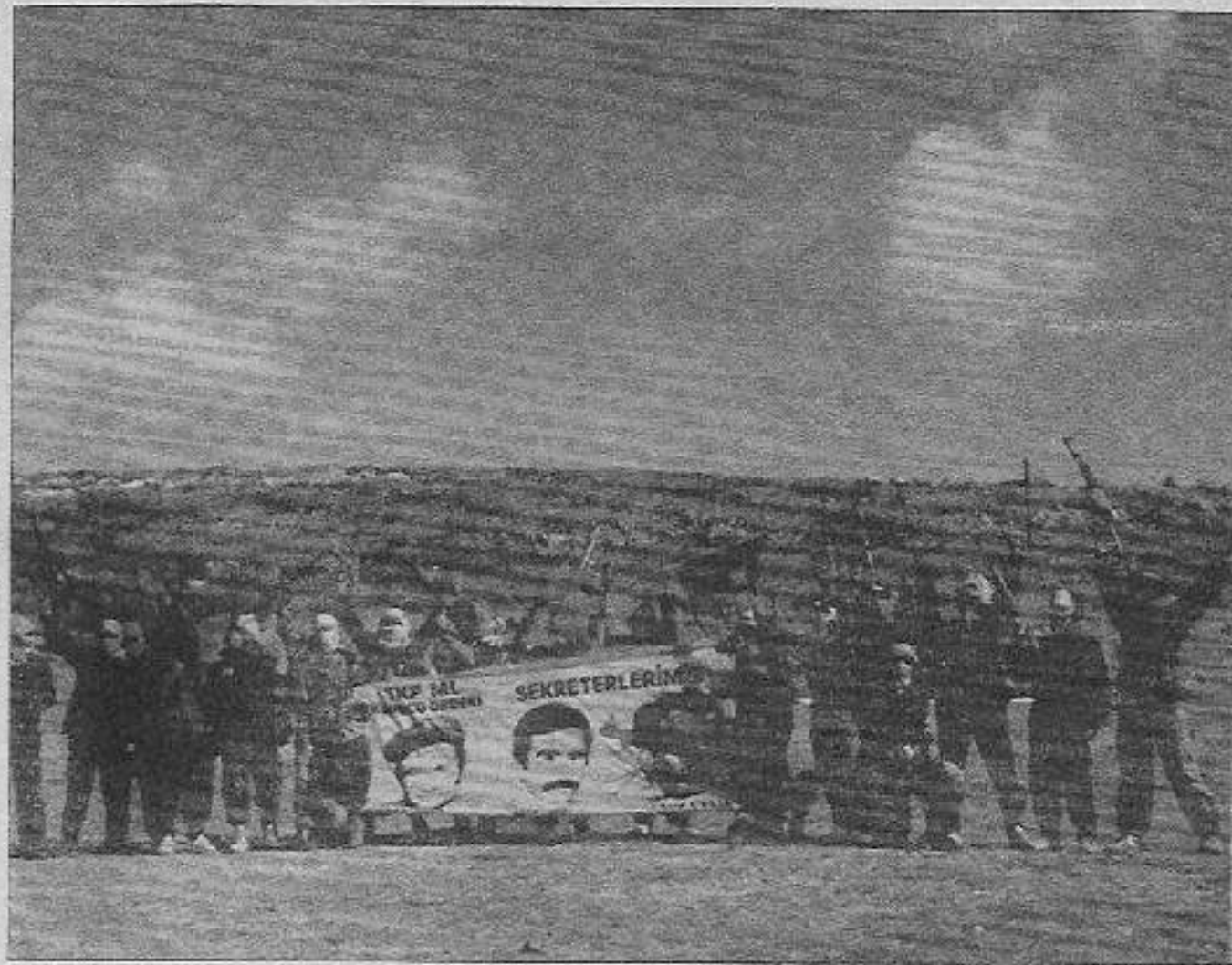
sonra da aynı noktaları uçaksavar ve diğer makineli silahlarla tanyerlerdi.

Çatışmanın seyrine göre yeniden konuşlanma ihtiyacı olduğundan komutanlığı, güçlerimizi sürekli hareket halinde tutuyor ve esas olarak vadinin Hozat hatındaki stratejik noktalara doğru kaydırmaya çalışıyordu. Güçlerimizin arasında kalan bir düşman kolu, yolumu virajlı noktasında konuşlanmış, bazı askerlerde arabanın etrafına mevzilenmişti. Bu arada düşman subayı, güçlerimizi koordine eden komutanımızın konuşmasına girip "neredesin ulan TIKKO... ödevine iyi çalışmamışsın, akşam bunun hesabını nasıl vereceksin..." diye konuşmaya başladı. Bizim komutanlardan birinin "tam arkadayız tam arkadayız" cevabı üzerine düşman subayı "ulan o kadar acemisin ki numara yapmayı bile beceremiyorsun... korkudan kaçıp kaybolduğunu söylesene..." dedi. Bunun üzerine bizim komutanın "buradan roketi kalana yiyince senin bir daha konuşma şansında olmayacak..." demesinden sonra düşman subayının küfürü ve alaylı konuşması sürerken, yoldaşın patlattığı roket virajda duran araca tam isabet etmişti. Düşman kolu karşı tarafa bulunan yoldaşlar üzerinde yoğunlaştığı için gerçeklede arka tarafında gücümüzün olabileceğini hesaplayamayacak kadar gafilidi.

Bu arada Pertek hattındaki gücümüzün Hozat hattına çekilmesi talimatı verilmişti. Manevra esnasında dereye yakın bir yerde düşman güçleri arasında sıkışan iki yoldaş taşlık bir noktada mevzilenmek zorunda kalmıştı. Bu durumu fark eden düşman, en ağır silahlarla yoldaşların mevzisini dövüyordu. Özellikle onlarca roket ve lav kullanmalarına rağmen yinede yaklaştırmaya cesaret edemiyorlardı. Bir düşman subayı "çabuk bana bir Kanas getirin... o alçakları vuramazsam kahrımdan ölürüm... durmayın o bölgeyi yoğun bir şekilde roketleyin... bakın bakın hareket ediyor vursanıza..." vb. şekilde heyecanlı heyecanlı bağırıp çağırıyordu. Yoldaşların mevzilenmediği noktaya yakın yerlerde sağlı-sollu birimlerimiz olmasına rağmen özellikle Cobraların yoğun ateşi ve onlarca noktada kurulan ağır silahlardan dolayı müdahale yapılamıyordu.

Bu sırada birliğimizin genel komutanının "bütün TIKKO birimlerine... bütün TIKKO birimlerine... makineli silah Cobralara yönelsin... noktaya yakın vur kaç birimleri çemberde kalan yoldaşları almak için derhal harekete geçsin..." biçimindeki talimatından sonra birimlerimiz, yoldaşları kısıran her iki düşman koluna karşı saldırıya geçti. Arazinin ve gerillanın hareket tarzının bütün ayrıcalıklarını ustaca kullanan birimlerimiz yaklaşık 20 dakika sonra çemberdeki yoldaşlarla birlikte çekilip kontrolümüzdeki alana mevzilenmişlerdi. Cobralar makineli ateşlerimiz karşısında geri çekiliyor, bizim silahların menzili dışından tekrar saldırıya geçiyorlardı. Düşman, takviye kuvvetleriyle iyice güçlenmişti ama buna rağmen güçlerimize üstünlük sağlayamıyordu.

Cobralar üç kez yakıt ve cephaneye ikmal

için merkeze gidip dönmüşlerdi. Bir aralıkta bir muntıkada bulunan bir ana birliğimizin telsiz bağlantısı kurup "yardım gerekiyorsa hemen hareket edelim... iki saate kadar orada oluruz..." şeklindeki önerisi, gerekli olmadığından saldırı birliğimizin komutanlığınca reddedildi. Bundan yaklaşık yarım saat sonra PKK'li arkadaşlar telsiz bağlantısı kurup yardım gelmek için koordinat istediler. Bunun üzerine birliğimizin komutanı "biz başa çıkıyoruz... zaten halleri harap... ama siz yinede bağlantıyı kesmeseniz iyi olur..." şeklinde arkadaşlara yanıt verdi. Gerçek yoldaşların, gerekse de dost, devrimci güçlerin telsiz bağlantıları kurup yardım önerilerinde bulunmaları birliğimizin moralini bir kat daha artırmıştı.

Vakit akşama doğru yaklaşıyordu. Sabahdan o saate kadar silah sesleri bir dakika bile susmamıştı. Düşman ölü ve yaralıların cesasını helikopterlerle ve diğer araçlarla merkezlere taşıyordu. Saat bizim lehimize işliyordu, zaten arazinin hakim noktalarını sağlam bir şekilde tuttuğumuz için düşmanın onca gücü ve çabasına rağmen arazinin hakimiyetini kaptırmamıştı. Düşmanında bu saatten sonra yapabileceği birşey kalmamıştı. Ama hala aynı tarzda bütün ağır silahlarıyla alanı dövmeye devam ediyorlardı. Cobralarda üçüncü ikmalden sonra bir daha çatışma alanına dönmediler.

Akşamın belli bir saatinde düşman, kuvvetlerini çekmeye başladı. Aynı saatlerde birliğimizde gün boyu çatıştığı alandan çekilip normal seyrine koyuldu. İlk uğradığımız köyde, köylüler önce büyük bir şaşkınlık, sonrada coşkuyla karşıladılar birliğimizi. Günboyu susmayan silah sesleri ve helikopterlerinde çatışmaya katılması onlarca yorum yaratmıştı. Köylülerin anlatımına göre; durdurup ajitas

yon propaganda yaptığımız sivil konvoydaki insanların gitmesi ve silah seslerinin çıkmasıyla birlikte köyler ve şehirler arası hatta yurtdışına kadar yoğun bir telefon trafiği ve tam bir yorum analoru başlamıştı. Bu yorumların en büyüğü; 70 kişilik bir TIKKO birliğinin tümünden imha olduğu, bunu çatışma alanında gelen insanların bizzat gördüğü, hatta yol boylarında yaralıların bulunduğu, düşmandanda ağır kayıplar olduğu fakat bizden kurtulmanın olmadığı şeklindeydi. Hatta oyle ileri gidilmişti; hangi yoldaşların şehit düştüğü bile konuşulmuştu. Bu yorumlardan haberdar edilen Flazığ'daki yerleşik yoldaşlar, durumu daha iyi anlamak için devlet hastahanesine gitmişlerdi. Ancak gün boyu hastahaneyi denetlemelerine rağmen bir tek yaralı yada ölü gerillanın getirildiğini görmemişlerdi. Getirilen ölü ve yaralıların tümü düşman askerlerine ait olmasına rağmen, bu yorum hala canlılığını koruyordu. Köylüler bütün bunlardan sonra tek bir yaralımızın bile olmadığını görünce şaşkına uğramışlardı.

Bir süre sonra düşmanın kayıpları ve yaralıları hakkında kesin olmamakla birlikte 19 ölü olduğu bilgisini almıştık. Bunun yanında iki askeri aracı roketleyip imha etmiştik. Çatışmada yeni bir yoldaşın, düşmanın yoğun ateşi karşısında karpuz büyüklüğünde bir taşı uzandığı yerde kafasının önüne çekerek tam siper yataken "ne yapıyorsun" sorusuna, çok doğal bir şekilde "mevzileniyorum" yanıtını vermesi hem gerillalar arasında tatlı bir anı, hem de gerilla deneyimleri hazinemize yeni bir "katkı" yapmıştı. Eyleme ilişkin başta bölgedeki güçlerimiz ve devrimci dostlar bilgilendirilmişti. Uygun bir alana çekildikten sonra eylemin değerlendirilme toplantısı yapıldı.

Bu tür yazıları yazmamızın esas amacı askeri pratiklerimizin aktarılması iken, gelişen bu eylemlerin sadece askeri yönlerini de aktarmak eksik olur. Elbette askeri yönleri önemlidir ama bu yönünden daha da önemli olan eylemlerimizin siyasi sonuçlarıdır. Ki askeri eylemlerimiz siyasal iktidar mücadelemizin sadece bir ayrıntısıdır. Bundan dolayıdır ki siyasal sonuçlar esastır. Yani bir eylemde ne kadar askerin öldüğünden, ne kadar aracın imha olduğundan daha önemli olan, o eylemin kitlelerde yarattığı etki, verdiği mesajlardır. Bunun bir boyutunda gerek gerilla güçlerimiz gerekse devrimci, dost güçlerde yarattığı moral, düşman ordusunda ise yarattığı moral bozukluğu ve çözüldüğüdür. Bu eylem özgülünde de böyle, eylem gerekli mesajları vermiştir. Bir kez daha kitleler, düşman ordusunun emperyalistlerin modern tekniği ve binlerce askeri gücü, bir avuç gerillanın karşısında hezimete uğramasını açık bir şekilde görmüşlerdir. Eylem alanı, niteliği, sonuçları vb. yönleriyle kendi propagandasını yapmıştır.

Sonuç olarak: Komutanlığımızın; bir yandan çatışmanın başından sonuna kadar güçlerimizi başarılı bir şekilde sevk ve idare etmesi, değişen durumlara göre yeni manevralar yaparak gün boyu süren çatışmada inisiyatifi bir an dahi kaybetmemesi, diğer yandan ise düşmanın bütün çabalarına rağmen bir tek yaralımızın dahi olmaması buna karşılık düşmandan 19 ölü ve bir çok yaralının olması, ayrıca iki askeri aracın imha edilmesi vb. yönleriyle eylem başarıldır. Ancak eylemde silah alınmaması önemli bir eksiklik. Bu değerlendirmeler yapıldığında birliğimiz, yeni başarılar için çoktan hazır! ●

Tarihin Çarkını Döndürenler

KANLA YAZILAN TARİH SİLİNMEZ

● İLK "YARGISIZ İNFAZ" TUZLA KATLAMI

Hakim sınıflar, sömürdükleri yığınlar karşı sınıfların ortaya çıkışı günlerden bugüne zoru örgütlemiş ve uygulamıştır. Bunu, devlet aygıtı aracılığıyla örgütlediği ordu, polis, kontrgerilla vb. zor örgütleriyle gerçekleştirdikleri açıktır. Bununla birlikte, değişik taktikler izmiş, ezilenlerin başkaldırılarına önüne geçebilmek için binbir türlü kırı yöntemle başvurmuşlardır.

Yani sömürücü sınıflar, hakimiyetlerini devam ettirip toplumsal zenginlikleri gasp etmek için tarihte her türlü yola başvurmuşlardır. Emperyalizm ve proleter devrimler çağında, burjuvazi bu tarihsel tecrübeleri tabii ki değerlendirip yeni yöntemlerle daha da zenginleşmiştir ve zenginleşmektedir.

Zaman zaman hakim sınıflar, iktidarlarının sallanmasıyla düştüğü tarihsel koşullar da, kendi yasalarnı dahi hiçe sayıp, savunmasız insanlara yönelik kitlesel kıyımlara, katliamlara girişmektedir. Emperyalist-kapitalist ülkelerde bu, "ince" metodlarla gerçekleştirilirken, bizim gibi yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde en kaba biçimde gerçekleştirilmektedir. Türk devleti, kuruluşundan itibaren faşist ve katliamcı bir diktatörlük olarak, bu gerçekliği alabilmesine pervasız askerî, politik, ideolojik bir terörle ortaya koymaktadır.

Sürekli olan politik ve ekonomik krizin ivmelenmesi, ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelelerinin faşist diktatörlüğe özellikle gerilla savaşıyla vurularının artması, toplumsal muhalefetin kabarması, iç savaşın boyutlanarak sürmesi ne yol açıyor. Kentlerde yankısı bulan gerilla savaşı, kın alevlerini kentlere de yayarak düşmanı çok daha fazla acizleştiriyor, tedirgin ediyor. Kompradör-burjuvazi ve büyük toprak ağaları, iktidarlarını korumak için, halk sınıf ve katmanlarına, Kürt ulusuna yönelik topyekün savaşını yükseltmiş, emperyalist ağababalarından aldığı yeni metodları devreye sokarak ülkeyi açık esir kampına çevirmiştir. Artık, "falli meçhuller", "yargısız infazlar", gözaltında ve işkence "kaybetmeler", köy yakmalar vb. uygulamalar "sıradanlaşmıştır."

Evet, gerilla savaşının boyutlanması, halk sınıf ve katmanlarının, Kürt ulusunun bunu sahiplenmesi büyüdüce hakim sınıflar, yasalarda halk aleyhine (sanki tehne kınfılar dahi varmış gibi) daha

da pervasız değişikliklere gitmiş, bunun da yetmediğini düşündüğü koşullarda, yasalarnı dahi hiçe saymış, saymakla da. Başından itibaren doğası gereği katliamcı olan faşist diktatörlük, 1988'e gelindiğinde, katliamlarının kentlerde gerçekleştirildiği boyutuna "yargısız infaz" diye bilinen özgün biçimiyle sistemli olarak sürdürmenin ilk adımını atmıştır. Faşist Türk devletinin sistemli "yargısız infaz" politikasının ilk durağı: 1988 Ekim'i, TUZLA'dır.

O gün, İstanbul Tuzla'da otobanda patlayan düşman, otomobilin içindeki dört yigit TKP(ML) savaşçısını, İSMAIL HAKKI ADALI, REHA ŞEN, FEVZİ YALÇIN ve KEMAL SOĞUKPINAR yoldaşları, otomatik silahlarla tarayarak, yüzlerce mermiyle delik deşik etmek suretiyle hunharca katletmiştir.

Tuzla, daha nice "yargısız infazın" sistemli bir şekilde ve adeta halkı bu tür uygulamalara alıştırmak istemesine alenen ve pervasızca uygulanma sürecinin ilk örneği, bu tarihten sonra, komünist ve devrimciye başta olmak üzere, yargısız infazlar, bu vahşi katliamlar zinciri, gidererek yurtsever, demokrat, ilerici insanlara, oradan bunlara kapıları açan sıradan halktan örgütsüz insanlara değin uzanmıştır.

Amaç bellidir, "düzen sınıfları içinde hareket ederseniz yaşarsınız, yoksa size hayat hakkı tanımaz, katlederiz." Faşist Türk devletinin polis ve ordu güçleri "kapınızı komünist, devrimci, yurtseverlere açarsanız sizin de sonunuz böyle olur" diye açıktan bu katliamlarını savunacak kadar ileri gidebilmişler ve hafta en yetkili ağızlarından "kuşun değil de gül mü atacaktık", "öldürmeyip de besleyecek miydik" türünden pervasız sözler dökülebilmişler.

18 Mayıs 1991 akşamı, komünist önder İbrahim KAYPAKKAYA'yı katledilişinin 18. yılında anma ve katillerinden hesap sorma amacıyla TKP(ML)'ye bağlı gerillalar tarafından İstanbul Bahçeşehir'de polis otosuna karşı gerçekleştirilen silahlı saldırıda iki polis ölmüş, bir kaç

poliste yaralı kurtulmuştu. Bu eylemden sonra başarılı bir şekilde üstlerine çekilen gerillaları bulamayan faşist kolluk güçleri, aynı akşam gece yansı onlarca TKP(ML) taraftarı ve sempatizanının evlerine baskınlar düzenlemiş, Kadıköy Hasanağa'da bir evde silahsız olarak yakaladığı İKP(ML) BABK (Bati Anadolu Bölge Komitesi) sekreteri İsmail ORAL ve Hatice DİLEK yoldaşları katletmişlerdir. Hemde Hatice Dilek yoldaşın çocuğunun gözleri önünde.

Keza gerilla bölgelerine baktığımızda, faşist diktatörlüğün kudurmuşluğunu daha berrak olarak görebiliriz. Uygulamalar daha da pervasızdır, yaralı esir düşen gerillalara karşı en yoğun işkence uygulanıp katledilmektedirler. Dirli diri ateşe atılmalar, tecavüzler, ölüye dahi saygı gösterilmeyip (insana saygısı olmayanın ölü bedenine saygı göstermesi beklenemez zaten) kulakları, burnu, başı dahi kesilebilmektedir. Saldırganlığın bu boyutu, düşmanca klinin, acizliğin, halk karşısında düşmanın duyduğu korkunun da boyutudur.

Nice bedeller ödenmiş, ödenmektedir bu onurlu davada. Bedel ödemeyi, kan ve can bedeli savaşımı göze alamayan, kazanmayı da göze alamıyor demektir. Zorun ancak zorla yıkılabileceğinin öğreticiliğini yapmaktadır bir kez daha düşmanın bu uygulamaları bize. Direklere bağlanarak insanların diri diri yakılması Ortaçağın anılan kılap saygılarında ve filmlerde kalmış enstantaneler değildir ülkemizde. İKP(ML)'nin milisleri, İKKO gerillaları, köy meydanlarında diri diri yakılırken, düşmanın amacı halkı korkularak sindirmek, yıldırmak ve İKKO gerillalarıyla bütünleşmişliklerini gözdeğiyle kırmaktır. Ancak halk, halk savaşından kopmaz/kopamaz. Üllü ki, umuda kuşun işlemez. Ve halkın hakkı isyan çıktığının sesi kesilemez.

Faşist diktatörlüğün kendi yasalarnı, kendi faşist slyasi üstyapısıyla dahi, halkla bütünleşmiş halk savaşçısı ile, devrimci savaş gerçekliği ile ve halkın hakkı isyari ile başedememesi, "yargısız

infazlarla, katliamlar ve terörist kimliğini en barbarca ve en kaba haliyle sergi leyegelmesi, acizliğindendir.

Eskiyi, geriyi, çürümüşü temsil eden hakim sınıflardan ve onun kurumlarından da daha başka birşey beklenemez. Savaş yasalarna uyup, esir almasını ve hukuka uygun bir şekilde esirlere karşı insanca davranmasını beklemek dahi saflık olacaktır. Çürümekte olan ve giderek acizliği boyutlanan faşist Türk devletinin mazlum halka karşı yürüttüğü haksız savaş, isyanın ve iç savaşın yükseldiği koşullarda çok daha "özel", barbar ve sınırsız/kuralsız bir nitelik almaktadır. Bu pervasızlığa ve yıldırma çabalarına verilecek tek yanıt, savaşı daha da yükselterek zafere ilerlemek-tir.

Her katledilenin ardından sınıf kinini daha da bileyorek, şehirlerini toprağa verip, yaraları sardıktan sonra hemen tüm gücüyle pratiğe yüklenen İKP(ML) savaşçıların andıdır bu katliamların hesabını sormak, katledilen yoldaşların bayrağını daha da yükselterek, onların kanlarıyla sulanan bu toprakları mutlaka ama mutlaka kurtuluşa kavuşturmak. Ve bir gün benzeri vahşet uygulamaları karşı karşıya kalmayı göze alan ve buna rağmen bu sorunu nihai olarak ortadan kaldırmak için her türlü bedeli göze alarak savaşa devam şiarında bir an dahi tereddüt etmeyenlerin omuzlarında yükselmiştir ve yükselmektedir kavgası.

Partinin bu ilkesini, andını kitlelere mal etmek temel bir görevdir. Hakim sınıfların bu vahşet savaş yöntemlerine karşı, katledilen komünistlere, gerillalara, devrimcilere, KİTLESEL OLARAK SAHİP ÇIKMAK'la en iyi yanıt verilecektir. Gün gelecek halk savaşı, adına uygun olarak çok daha yaygınlaşacak ve boyutlanacaktır. Dünya devrim tarihinde, halkın savaşını ve direnişini çok daha yükselterek, katliamlara karşı-duruş noktasında da çok daha örgütlü direnişlerin, katliamların, infazların önünün alınmasının, engellenmesinin örnekleri mevcuttur.

'88'de Tuzla ile başlayan ev ve sokak infazları politikasının bu özgün sistemli taktiği sürüyor. Buna karşılık iç savaş, halkın devrimci savaşı da boyutlanarak sürüyor. Hesap sorulacaktır Halkın, yoldaşların, dostların dökülen tek bir damla kanı yerde konmayacaktır. ●

CÜNEYT KAHRAMAN

MART AYI ŞEHİTLERİ

Binali Yiğit 12 Mart 1979 tarihinde Almanya'da, **Seyfi Batar**, **Halil Kaya**, **Hüseyin Babayiğit** 6 Mart 1988 tarihinde Diyarbakır'da, **İsmail Kahraman**, **Songül Özdemir**, **İşil Akbayır**, **Hülya Muratkan**, **Garip Kalkan**, **Mehmet Göynek** 14 Mart 1997 tarihinde Dersim'de TKP(ML) 4. Genel Sekreteri **Cüneyt Kahraman** ise aynı çatışmada yaralanıp 24 Mart 1997 tarihinde şehit düştü. Düşmanla girdikleri çatışmalarda, hain pusularda partizanlara yaraşır tarzda savaşarak ölümsüzleştiler.

SEYFİ BATAR

Takarmıyın taşkuyula
Çırtman her yüreğe
Bir öngör seluk için
Direnen her biraya
Halka halka halaylarla
Sallarsam mendilimi
Umudum var yarınardan
Haydi tut ellerimi
Yarınların sahibi
Kırdaktaki binlerce
Bir yurdum sevgi için
Harcanan her emeği
Halka halka halaylarla

HALAY

Sallarsam mendilimi
Umudum var yarınardan
Haydi tut ellerimi
İhtisabın müjdesi
Dağlardaki kordelenlere
Hallemin seklester
Aydınlık geleceği
Halka halka halaylarla
Sallarsam mendilimi
Umudum var yarınardan
Haydi tut ellerimi
Tatlıca ellerimi
Yener Atay

HALİL KAYA

ŞAFAK DEMİR

İSMAİL KAHRAMAN

SONGÜL ÖZDEMİR

İŞİL AKBAYIR

HÜLYA MURATKAN

GARİP KALKAN

MEHMET GÖYNEK

DÜZENE İSYAN EDEN EMEKÇİ KADIN,

DEVİRİM DOĞURUR

Bir kanayan yaradır bu sorun. İnsanın, insanlığından uzaklaştırılması, kar getiren basit bir makine olarak kullanılması, daha fazla kar elde etmek için ekmeğinin kısılması ve istenilen seviyede kar getirmediği zamanlarda bir kenara atılması, nasılsa, en yüzeysel yaklaşımla insana verilen değer meselesiye, bu sömürü düzeni içerisinde anlatılanları katmerli bir şekilde yaşayan kadın ve onun kurtuluşuna yönelik özel bir ilgi ve kendi farkına varması için yardımcı olmak artık demokrasinin kıstasları içerisinde ele alınmak zorundadır.

Ancak şu da unutulmamalıdır ki; baskıların en katmerlisini yaşayan emekçi kadının kurtuluşunun demokratik platformlarda ele alınıp daha ilerilere taşınmadan çözülebileceğini savunmak, özünde emekçi kadının aynı sömürü düzeni içerisinde kalmasına ve kapitalizmin, erkek şovenizminin çarkları arasında ezilişinin sürdürülmesine onay vermekle eş anlamlıdır.

Çünkü; emekçi kadının gerçek anlamdaki kurtuluşu gerekli olan ciddiyet ve doğru bir tarzda ele alındığında şu gerçek ortaya çıkarkı, susturulup iradi olarak gelişmesinin engellendiği ve bu sayede kadının "kölelik" eş anlamlı olarak yerleşmesinin sağlandığı bu günkü düzende, o asırlardır uygulanan aşağılık politikanın ortadan kaldırılması ve geniş halk yığınlarının diğer kesimleri üzerindeki etkilerinin silinmesi, salt bir kaç demek etrafında toparlanmaya çalışılan kesimle yapılan pasif düzeltme çalışmalarıyla gerçeğe dönüştürülemez.

Emekçi kadının, ucuz kar ve zevklerin tatmin aracı olarak görülmesinden kurtulurken, eşitsizliğin ortadan kaldırılması için gösterilmesi gereken dayanıklılığı, bu düşüncenin filizlendiği toplumun yerle bir edilmesi gerektiği gerçeği ile birleştiremezsek, o aşağılık politikanın ve onun etkisi altındaki geniş halk yığınlarının, düzeninkine paralel olarak gelişen anlayış ve uygulamalarındaki mutlak eşitsizliği ortadan kaldıramayız.

Bu nedenledir ki, her türlü aşağılayıcı muameleye layık görülün bu güçlü ve kudretli devrimci potansiyel, gerçek düşmanını tanıyarak onun canını al-

mak için üzerine yürümek amacıyla ileriye doğru adım atmaktan çekinmemelidir.

Atacağı bu adımlarla birlikte, emekçiliğinin ve bununla birleşen kadınlığının yaratıcılığını harekete geçirmelidir. Kendisinin bu hareketlenişini engelleyerek, bugünkü eşitsizliğin devamını isteyip bunun için çabalayanlara belirttiğimiz en uygun dille cevap verememenin anahtarı budur. Bunu yapmadan hakkındaki fermanı yazıp imzalayanların fermanlarını yazarak boynlarına asamaz ve tartışmasız haklılığını koruyup güvence altına alamaz.

İşte bu nedenle kadınlarımız, çok yönlü mücadele içerisinde kendilerini aşma uğraşını sistemli olarak yürütüp, ileriye doğru hep bir adım daha atılması gerektiğini gözönünde bulundurarak, aktif mücadeleye atılmadan önce de bunu kendisinde başlatmalıdır.

Emekçi kadın kendisine layık görülün değere (ki aslında değersizlik) karşı mücadelesini önce kendi kafasında yürütmek zorundadır. Çünkü her ne kadar toplumun diğer kesimiyle özdeşleşen bu aşağılama politikası, belirtilen biçimde erkeğe hak gibi görülsede, diğer yandan bu toplumsal yapı içerisinde yetişen kendisi, hakkı olan değere sahip çıkarak, gerçek yerini almada cesaretsiz ve çekingen bir yapıya sahip olmuştur. O, eğer kendi kendini aşağılamaktan, çaresiz olarak görmekten, dolayısıyla da objektif olarak düzen politikasını onaylamaktan alıkoyup iç uyanışını gerçekleştiremezse, başkalarının kendisi hakkındaki şovenist düşüncelerini değiştiremez.

Diğer yandan, böyle bir durumda Öncü'nün soruna ilişkin politikasının uygulanıp, gerçek anlamıyla bir dönüşüm yol açması gerçekleştirilmezse, toplumun ezilen kesimlerinin biribirlerini yine bu toplumun yarattığı değer yargıları ile aşağılaması durdurulamaz.

Sorunu, idealist bir tarzda yapılan genel bir belirleme olarak "kadın sorunu" olmaktan kurtarıp "emekçi kadın" meselesi olarak kavramak dahi ileriye doğru atılmış bir adım olacaktır.

Öncü'nün uzattığı elin tutulması ile bu çirkef düzenden, onun alışkanlıklarından, değer yargılarından kurtulmak daha bir kolaylaşacaktır.

Bizler aklımızda tutmalıyız ki; en ileri saflarda dahi incelediğimiz soruna ilişkin zaaf- lar çıkabilmektedir, bu zaaf- ların giderilmesinin öyle ha deyince olmayacağı ne kadar gerçekse, bunların giderilmesi için yürütülecek sistemli mücadelenin ve en önemlisi de, perspektif ışığında hareket eden kadınlarımızın, sosyal kurtuluş mücadelesi içindeki yerlerini alarak, kendi kişiliklerini geliştirip, eksik bıraktı- rılan yönlerini aşarak yönetme ve yönlendirme statüsüyle kendilerini pratik alanda da kanıtla- maları, hala sesizce boyun eğişini sürdüren başta kadınlarımız olmakla birlikte bütün ezilenlere umut ve cesaret verecektir.

Buna bağlı olarak, aynı zamanda Öncü'nün bakış açısı doğrultusunda, erkek şovenizminin de kökünün kurtulmasında çok önemli ve pratik bir destek olarak ideolojik mücadelenin zaferle taçlandırılacağına göstergesi olacaktır.

Çünkü; kendini düzenin çizdiği sınırlardan kurtaran ve geleceğe emin adımlarla yürümesini bilerek bu aşağılayıcı durumlardan kurtulmak için sınıfsal bir savaşım verilmesinin gerekliliğini anlayan, ya da diğer bir deyişle yüreğinde sakladığı ezilmişliğin farkına vararak hakkı olan değere sahip olmak için isyan bayrağını kaldıran, sosyal kurtuluş için kollarını sıvayan ve açıkça düzene isyan eden kadınlarımız, devrim doğuracaklardır.

Doğuracakları devrimi yine aynı ana sevgisiyle besleyip büyütecek, geliştirecek ve yine bugünden görüldüğü gibi en fazla cefasını çekecek olanlarda kadınlarımız olacaktır. Bu nedenledir ki, "Göğün yarısı" olan devrimin bu kızıl müfrezelerinin her şeyin en güzeline layık oldukları gerçeğini hepimiz haykırp, onun gerçeğe dönüşmesi için daha da fazla çalışmak zorunda olduğumuzu kabul etmeliyiz.

Yaşamadık hiçbir baskı biçimi kalma- yan emekçi kadınlarımıza gösterilme- si gereken saygı, verilmesi gereken değer genel olarak halka, mücadeleye ve devrime karşı duyduğumuz sevgi, saygı ve verdiğimiz değer kadar kutsaldır.

Onların tarih sahnesinde oynanan devrimde gerçek rollerini oynayabil- meleri için, düzenin yarattığı ayrıcalıklar reddedip, bunun ortadan kaldırılması amacıyla genel politikamızla birleştirilmiş sıkı bir muharebe yürüt- mek başta komünistlerin olmakla bir- likte, bütün devrimci ve demokratların görevleri arasındadır.

Ancak, yine esas görevin kadınların- zın kendilerine düştüğünü hatırlatarak sözlerimizi son bir paragrafı nokta- la- mak istiyoruz.

Toplumsal devrimin yiğit savaşçıları olarak, mevzilerindeki yerini alıp, ezilen, sömürülen, horgörülenler olarak değil, bütün hunlara karşı savaşmada en ön saflarda yürüyüp öğrenen, gelişen, öğreten, yol gösterenler olarak görevler üstlenmek ve "sen kadınsın, hiç bir şeyden anlamaz ve hiç bir şey yapamazsın" diyenlere karşı yerine göre kalemle, yerine görede tetikle "ben kadınsın, toplumsal kurtuluşta anlarım ve devrim doğururum" diye rek yanıt verme cesaretini kendinde görmelisin. Çünkü sen ezilensin ve haklısın. ●

Cüneyt KAHRAMAN